DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

#1
New York Times
bestseller yazarı

SYLVIA DAY

Kışkırtıcı Cazibe

Roman

akirakitap

PEGASUS

Ücretsiz PDF kitap Arşivi - https://rantey.org

BAZEN BAŞTAN ÇIKMAK...

Hem savaşta hem de yatak odasında hünerli bir paralı asker olan Simon Quinn istediği her kadını baştan çıkarabilmesine rağmen, oyunun kuralını bilenleri tercih etmektedir. Böylelikle onları kolayca arkasında bırakabilmektedir.

KAÇINILMAZDIR.

Ancak Lysette Rousseau çözemediği tek kadındır. Güzel, duygusal, nefes kesici Lysette, Simon için mükemmel eş gibi görünse de genç kadında elini kolunu bağlayan bir şeyler vardır. Bir an sert ve çıkarcıyken hemen ardından masum bir güzelliğe bürünen Lysette, başı beladan kurtulmayan, karşı konulmaz bir gizemdir.

Peki, gerçek Lysette kimdir? Elinden silah eksik olmayan, sert, dediğim dedik bir suikastçı mı, yoksa sevdiği adamın bir sözüyle eriyen ve kendini ona adamaya hazır olan genç kadın mı?

"Tehlikeli ilişkiler ve aldatmacalarla örülü,
romantik bir casusluk romanı."
Booklist

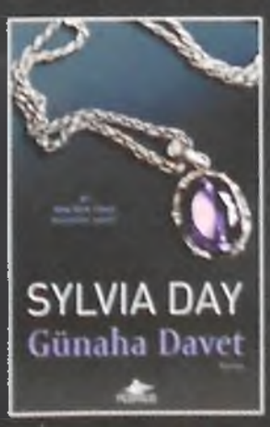

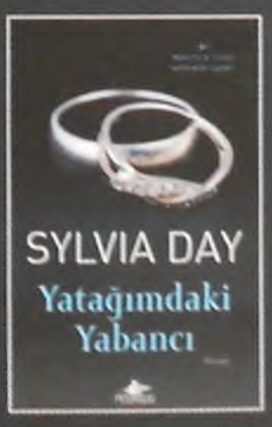

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-796-3

Kapak görseli © Alistair Richardson

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pegasus Yayınları: 1280
Bestseller Roman: 563

Kışkırtıcı Cazibe
Sylvia Day
Özgün Adı: Don't Tempt Me

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2016
ISBN: 978-605-343-796-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Sylvia Day, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Kensington Publishing Corp.NY, NY USA'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SYLVIA DAY

KIŞKIRTICI CAZİBE

İngilizceden çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giriş 1

Paris, Fransa – 1757

Önündeki masayı sımsıkı tutmuş olan Marguerite Piccard, katıksız bir ihtirasın pençesinde zevkle kıvranıyordu. Kollarındaki tüyler diken diken olurken, zevk iniltilerini engelleyebilmek için alt dudağını ısırdı.

Sevgilisi boğuk bir sesle, "Çığlıklarını dizginleme," dedi. "Onları duymak beni çıldırtıyor."

Tutkudan kısılmış olan mavi gözlerini karşısındaki aynaya doğru kaldırdı ve arkasında gidip gelen adama baktı. Yatak odasının tuvalet masası sevgilisinin kalça hareketiyle şiddetle sallanıyor, durdukları yerde sevişirlerken adamın hırıltılı nefes sesleri kulağına geliyordu.

Marguerite'ın şehvetten darmadağın olduğunu görmenin erkeksi tatminiyle, Marki Saint-Martin'in ünlü seksi dudaklarında bir gülümseme belirdi. Elleri Marguerite'ın sallanan göğüslerini kavramış, onun vücudunu kendisininkiyle uyum içinde hareket etmeye zorluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tenleri ter içinde kalmış, göğüsleri hızla kalkıp inerken birbirlerini zorluyorlardı. Marguerite'ın şakakları zonklarken uğrunda her şeyden; ailesi, arkadaşları ve güvenli geleceğinden, vazgeçtiği sevgilisinin tutkusunu sonuna kadar yaşıyordu. Marki'nin de onu aynı şekilde sevdiğini biliyordu; Marki bunu her dokunuşunda, her bakışında kanıtlıyordu.

Sevgilisi onu aynadan izlerken, "Ne kadar güzelsin," dedi.

Marguerite kaçamak yapabilecekleri yeri çekingen bir hevesle önerdiğinde, Marki neşeyle gülmüştü.

Giysilerini üzerinden atarak Marguerite'ın odasına girerken, "Hizmetinizdeyim," diye mırıldanmıştı. Adımlarında heves, Marguerite'ı ürperten bakışlarında yırtıcı hayvanlara has bir pırıltı vardı. Seks onun için çok doğaldı. Vücudunun bütün gözeneklerinden fışkırıyor, konuşmasının her hecesinde hissediliyor, her hareketinde sergileniyordu. Ve bu konuda gerçekten mükemmeldi.

Marguerite yaklaşık bir yıl önce onu Fontinescu balosunda ilk kez gördüğünden beri, altın gibi parıldayan yakışıklılığına vurulmuştu. Yakut kırmızısı ipek giysileri bütün gözleri çabasızca üzerine çekmişti fakat Marguerite'ın o baloya katılmasının tek nedeni, onu kendi gözleriyle görmekti. Ablaları onun ilişkileriyle ilgili skandal dolu hikâyeler anlatmış, bazen kadınlarla rezil durumlarda yakalandığından söz etmişlerdi. Adam evliydi ama eski sevgilileri açıkça ona kur yapıyor, biraz olsun ilgisini çekebilmek için evinin önünde gözyaşı döküyorlardı. Marguerite'ın böylesine bir etkiyi yaratan dış görünüşle ilgili merakı, inkâr edilemeyecek ölçüde güçlü çıkmıştı.

Saint-Martin onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. En basit tanımıyla, Marguerite onu bu kadar... *erkeksi* bulacağını düşünmemişti. Kendilerini zevke ve aşırılığa böylesine kaptırmış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olanlar nadiren cinsel yönden gerçekten güçlü çıkardı ama Saint-Martin'in ününü hak ettiği ortadaydı.

Bir kadının ağırbaşlılığı açısından böylesine tehlikeli bir erkekle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Marki muhteşem biriydi, görünüşü son derece etkileyiciydi ve mesafeli oluşu karşı konulmayacak kadar çekiciydi. Kendisi gibi o da altın sarısı saçlı, beyaz tenliydi ve Fransa'daki her kadın tarafından arzulanmasının haklı bir nedeni vardı. Saint-Martin benzeri olmayan zevkler vaat eden bir hava yayıyordu. Tembel bakışlarındaki yozlaşmışlık ve yasak zevkler, kadınların kendilerini kaybetmelerine neden oluyordu. Marki, on sekiz yaşındaki Marguerite'ın iki katı yaşındaydı ve hem güzel hem de zarif bir karısı vardı. Ancak bu detayların ikisi de Marguerite'ın onunla yakından ilgilenmesine engel olamamıştı; Saint-Martin'in onun arzusuna karşılık vermesine de.

Saint-Martin o gece, "Güzelliğiniz beni büyüledi," diye fısıldamıştı. Marguerite'ın dans pistinin kenarında beklediği yerin yakınında, uzun boylu vücudunu büyük bir sütunun diğer tarafına yaslamış halde duruyordu. "Peşinizden gelmezsem aramızdaki mesafe bana acı verir."

Marguerite dik dik karşıya bakmaya devam etmişti fakat Saint-Martin'in cüretkârlığı bütün vücudunu ürpertmişti. Teni alev alev yanmış, nefes alıp verişi hızlanmıştı. Marguerite onu görememesine rağmen, bakışlarını üzerinde hissetmişti ve bu da onu ürkütücü ölçüde etkilemişti. "Benden daha güzel kadınlar tanımışsınızdır," diye karşılık vermişti.

"Hayır." Adamın kısık sesi Marguerite'ın kalp atışlarını durdurmuş, sonra da hızlandırmıştı. "Tanımadım."

Sesinde içtenlik vardı. Marguerite ona inanmaktan kendini alamamış, dolayısıyla onu ertesi sabah annesinin görüşme salonuna davet etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Saint-Martin'le ilgili aptalca fikirlere kapılma," diye emretmişti Barones. "Sana nasıl baktığını gördüm; senin ona nasıl hayranlık duyduğunu da."

"Oradaki bütün kadınlar ona hayrandı, sen bile."

Annesi kolunu oturduğu kanepenin sırtlığına dayamıştı. Saat henüz çok erken olmasına rağmen yüzü ve peruğu çoktan pudralanmış, yanaklarına ve dudaklarına rujla pembelik kazandırılmıştı. Özel salonun gümüş yaldızlı ve beyaz sade dekoru arasında Barones'in güzelliği özellikle vurgulanıyordu.

"Sen, en küçük kızım, bir eş olacaksın. Marki'nin zaten başkasıyla mutlu bir evliliği olduğuna göre, sen başka birini hedef alsan iyi olur."

"Mutlu bir evliliği olduğunu nereden biliyorsun? Onlarınki mantık evliliği."

Barones, çelik soğukluğundaki sesiyle, "Sözümü dinlemezsen seninkinin de olacağı gibi," diye devam etmişti. "Ablaların iyi evlilikler yaptı; bu da seni daha özgür bırakmama olanak tanıyor. Bu fırsatı akıllıca kullanmazsan, eşini sana danışmadan seçerim. Belki de Vikont de Grenier olabilir. Aynı ölçüde azgın olduğu söyleniyor; tabii ilgini çeken buysa fakat daha genç ve dolayısıyla da daha kolay dizginlenebilir."

"*Maman!*"

"Saint-Martin gibi bir adamla başa çıkabilecek deneyime sahip değilsin. Senin gibi saf kızlarla çayını tatlandırıyor ve sonra da daha tecrübeli turtalarla midesini dolduruyor."

Marguerite, adamla ilgili söylentilerden başka bir şey bilmediğini hatırlayarak dilini tutmuştu.

"Ondan uzak dur, *ma petite*. Bir skandal seni mahveder."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marguerite bunun doğru olduğunu bildiği için sessizce kabullenmişti ve sözünü tutmaya kesinlikle kararlıydı. "Beni çoktan unuttuğundan eminim."

"*Naturellement*[1]." Barones anlayışlı bir tavırla gülümsemişti. Marguerite onun gözdesiydi ve kızları arasında hem mizaç hem de görünüş açısından ona en çok benzeyendi. "Bu konuşmanın amacı, aklını başına toplamanı sağlamaktı."

Ancak Saint-Martin beklediklerinden daha kararlı çıkmıştı. Sonraki birkaç hafta boyunca Marguerite onunla her yerde karşılaştığı için Marki'yi unutması elbette ki mümkün olmamıştı. Adamın diğer sevgilileriyle artık eskisi kadar ilgilenmediği konusundaki söylentiler, Marguerite'a kendisini kasıtlı olarak aradığını düşündürmüştü. Heyecana dayanamayan ve koca adaylarına karşı ilgisini kaybeden Marguerite, onunla doğrudan yüzleşmeye karar vermişti.

Büyük bir saksı bitkisinin arkasına gizlenen Marguerite, kendisini takip eden Marki'nin, önünden geçmesini beklemişti. Dışarıdan sakin görünmek için nefes alıp verişini kontrol altına almaya çalışmıştı fakat içten içe başı dönmüştü. İlk seferinde olduğu gibi, ona yaklaştıkça daha da kanı kaynamaya başlamıştı. Marguerite onu görememiş ama her adımını hissetmişti. *Daha yakın... Daha yakın...*

Saint-Martin ortaya çıktığında Marguerite, "Ne istiyorsunuz?" diye patlamıştı.

Marki hemen durmuş ve peruklu başını ona çevirmişti. "Seni."

Marguerite'ın nefesi kesilmişti.

---

1 (Fr.) Elbette. (ed.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marki olduğu yerde doğruca ona dönmüş ve hayvani bir zarafetle yaklaşırken kısık bakışlarla genç kadını baştan aşağı süzmüştü. Şehvetli bakışları vücudunda dolaştıktan sonra cüretkâr bir şekilde göğüslerine odaklandığında, Marguerite buna karşılık olarak göğüslerinin kabardığını hissetmişti.

"Durun." Yelpazesini açarak aralarına engel koymaya çalışmıştı. Ancak dar korsesinin içinde göğüs uçları üşümüş gibi sertleşmişti. "Olay çıkaracaksınız."

Marki dişlerini sıkmıştı. "Ve aradığın evliliği mi mahvedeceğim?"

"Evet."

"Bu bir engel değil ki."

Marguerite gözlerini kırpıştırmıştı.

"Senin bir başkasıyla evlendiğini düşünmek," diye hırlamıştı Marki, "beni delirtiyor."

Marguerite'ın eli boğazına gitmişti. "Daha fazla konuşmayın," diye yalvarmıştı fısıltıyla. "Bu şekilde alaylara karşılık verecek kadar deneyimli değilim."

Marki'nin adımları yavaşlamamıştı bile. "Sana gerçekleri söylüyorum, Marguerite." Onun dudaklarından ilk kez adını duyduğu anda Marguerite'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Anlamsız sözlere zamanımız yok."

"Daha fazlası mümkün değil."

Marki'nin ilerleyişi onu sırtı duvara yapışıncaya kadar gerilemeye zorlamıştı. Şimdi onları gözlerden gizleyen tek şey ince yapraklardı. Birlikte en fazla birkaç saniyeleri vardı.

Marki eldivenini çıkararak elini Marguerite'ın yanağına koymuştu. Teninin dokunuşu Marguerite'ın bütün vücudunu alevlendirmiş, baharatlı kokusu ağza alınmaz yerlerini sızlatmıştı. "Bunu sen de hissediyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marguerite başını iki yana sallamıştı.

"Aramızdaki yakınhğı inkâr edemezsin," diye azarlamıştı Marki. "Vücudunun benimkine verdiği tepki tartışma götürmez."

"Belki de korkuyorumdur."

"Belki de tahrik olmuşsundur. Aradaki farkı bilebilecek bir erkek varsa, o da benim."

Marguerite öfkeyle, hissettiği sahiplenici kıskançlıktan nefret ederek, "Elbette," demişti.

Marki bakışlarını Marguerite'ın aralanmış dudaklarına dikerek, "Merak ediyorum," diye mırıldanmıştı, "senin ğibi bir kadınla sevişmek nasıl olurdu; eşsiz bir güzelliği ve çekiciliği olan ama bunu silah olarak kullanamayacak kadar masum bir kadınla?"

"Sizin güzelliği silah olarak kullandığınız ğibi mi?"

Marki'nin biçimli dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Bu gülümsemeyle gözlerinin kenarlarındaki çizgilerin silinişini görünce Marguerite'ın kalbi duracak ğibi olmuştu. "Beni çekici bulduğunu bilmek bana zevk veriyor."

"Çekici bulmayan bir kadın var mı?"

Marki omuz silkmişti. "Ben sadece senin düşünceni umursuyorum."

"Beni tanımıyorsunuz bile. Belki de düşüncelerim önemsizdir."

"Seni tanımak istiyorum. Seni tanımaya ihtiyacım var. Seni ilk gördüğüm andan beri başka bir şey düşünemiyorum."

"Mümkün değil."

"Yolunu bulursam bana izin verir misin?"

Cevabının ne olması gerektiğini bilmesine rağmen dile getiremeyen Marguerite zorlukla yutkunmuştu. "Şehvetiniz geçecek," diyebilmişti sadece.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saint-Martin onu bırakmış ve dişlerini sıkarak geri çekilmişti. "Bu şehvet değil."

"Nedir o halde?"

"Saplantı."

Marguerite, Marki'nin eldivenini parmak parmak geri giyişini izlemişti; Marki sanki kontrolünü tekrar sağlamak için zamana ihtiyaç duyuyormuş gibi bunu yavaş yavaş yapmıştı. Marguerite aralarındaki çekimden onun da kendisi kadar etkilendiğine inanabilir miydi?

Saint-Martin hırıltıyla, "Sana sahip olmanın bir yolunu bulacağım," demişti. Sonra başını eğerek genç kızı selamlayıp gitmişti.

Marguerite sarsılmış bir halde ve içinde özlemle onun arkasından bakmıştı.

Sonraki birkaç ay boyunca Marki bulabildiği her fırsatta o yoğun, amaçlı, odaklı tavrıyla onun direncini yavaş yavaş kırmıştı. Hayatı hakkında sorduğu birkaç soru, Marguerite'a onun kendisiyle gerçekten ilgilendiğini düşündürmüştü.

Ne var ki sonunda annesinin sabrı taşmış ve Vikont de Grenier'yi Marguerite'ın kocası olarak seçme tehdidini yerine getirmişti. Birkaç ay önce olsa, Marguerite buna sevinebilirdi. Vikont genç, yakışıklı ve zengindi. Ablaları ve arkadaşları Marguerite'ın ne kadar şanslı olduğunu konuşuyordu ama Marguerite içten içe Saint-Martin'i bir türlü unutamamıştı.

Marki, onunla birlikte bir tuvalete girdiğinde, "De Grenier'yi istiyor musun?" diye sormuştu.

"Bana böyle sorular sormamalısınız."

Marki onun arkasında durarak aynaya bakarken yüzü asıktı. "O sana uygun değil, Marguerite. Onu iyi tanıyorum. Aynı uygunsuz ortamlarda birçok kez bulunduk."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Beni size benzeyen bir adamdan vazgeçirmeye mi çalışıyorsunuz?" Marki hırlayınca Marguerite iç çekmişti. "Seçeneğim olmadığını biliyorsunuz."

"Onun yerine beni seç."

Marguerite çığlığını bastırmak için elini ağzına kapamıştı ve Marki onu kendine çekmişti.

Marguerite, Marki'nin yüzünü incelerken, "Çok şey istiyorsunuz," diye fısıldamıştı. "Ve karşılığında sunacak hiçbir şeyiniz yok."

Marki başparmağıyla genç kadının alt dudağını okşarken, "Kalbim var," demişti. "Değeri çok fazla olmayabilir ama yine de senin. Sadece senin."

Marguerite kendini savunmaya çalışarak, "Yalancı," diye tıslamıştı. Marki'nin sözlerinin yarattığı boş umutlar canını yakmıştı. "Kadınları baştan çıkarmakta üstünüze yok ve ben size direndim. Şimdi bir tanıdığınız size baskın çıkmak üzere. Bu da ilginizi artırıyor."

"Buna inanmıyorsun."

"İnanıyorum." Marguerite kendini Marki'nin ellerinden kurtararak kaçmıştı.

Sonraki geceler boyunca Marguerite ondan uzak kalabilmek için çabalamıştı ama asla kendisinin olamayacak bir adama karşı giderek artan ilgisini bastırmakta başarılı olamamıştı. Olabildiğince uzun süre hastalığı bahane etmişti fakat sonunda daha fazla gizlenememişti.

Bir daha sefere karşılaştıklarında, Marki'nin görünüşü Marguerite'ı şaşırtmıştı. Yakışıklı yüzü asık, dudakları gergin, teni solgundu. Onu öyle görünce Marguerite'ın içi sızlamıştı. Saint-Martin uzunca bir an ona bakmış, sonra bakışlarını sertçe kaçırmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marguerite endişeli bir tavırla bir köşede durmuş ve Marki'nin kendisine yaklaşmasını beklemişti.

Marki, Marguerite'ın arkasından yaklaşarak boğuk bir sesle, "Benim ol," demişti. "Beni yalvartma."

"Yalvarır mıydınız?" Marguerite'ın sesi fısıltı gibi çıkmış, boğazı daha fazlasına izin vermemişti. Marki'nin yakınlığı bütün vücudunu ürpertmiş, önceki hafta hissettiği uyuşmanın tam tersi bir etki yaratmıştı. Küçücük paylaşımlarının böylesine yoğunlaşması ürkütücü bir hal almıştı. Ancak o anları tamamen kaybetme düşüncesi daha da dehşet vericiydi.

"Evet. Benimle gel."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Marguerite bildiği her şeyi geride bırakarak onunla birlikte gitmişti. Marki onu saygın bir semtteki küçük bir eve, kendi evine götürmüştü.

"Buraya kaç kadın getirdiniz?" diye sormuştu Marguerite, fildişi ve ceviz döşemelerin zarifliğine duyduğu hayranlıkla.

"Sen ilksin." Marki genç kadının ensesini öpmüştü. "Ve sonuncusu."

"Teslim olacağımdan bu kadar emin miydiniz?"

Marki sıcak ve seksi bir sesle gülmüştü. "Bir hafta önce, burası bu kadar zevkli olmayan bir amaca hizmet etti."

"Öyle mi?"

Marki hırıltılı bir sesle, "O hikâyeyi başka zaman anlatırım," diye söz vermişti.

O geceden beri bu ev Marguerite'ın yuvası, Marki'nin metresi olduğu için toplumun yargılayan bakışlarından kaçtığı sığınağı haline gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saint-Martin hareketlerinin hızı ve şiddeti artarken, "*Je t'adore*[2]," diye inledi.

İçindeki erkekliğinin daha da şiştiğini hissederken genç kadın zevkten neredeyse bayılacaktı. Marguerite inlerken Saint-Martin onu daha sıkı kavradı ve daha derine girebilmek için bütün gücüyle bastırdı. Güçlü vücuduyla genç kadının üzerine eğilerek dudaklarını kulağına yapıştırdı.

"Haydi, boşal, *mon coeur*[3]," diye fısıldadı.

Elini genç kadının bacaklarının arasına kaydırdı ve ne yaptığını bilen parmaklar, Marguerite'ın şişmiş klitorisini ustalıkla okşadı. Marki'nin cinsel uzmanlığı ve kalçalarının uzun, ritmik darbeleri, Marguerite'ı karşı konulmaz bir şekilde zirveye taşıyordu. Marguerite bir çığlık atarak orgazma ulaştı ve elleri arkaya dolanarak Marki'nin gergin kalçalarını kavradı. Marguerite'ın kadınlığı onu sararak dalga dalga kasılırken, Marki homurdanarak kendini bıraktı ve genç kızın içini yoğun sıvısıyla doldurdu.

Tutkulu sevişmelerinin sonunda her zaman yaptığı gibi, Philippe ona sımsıkı sarıldı ve boynuna, yanağına, kulağına açık dudaklarla öpücükler sıraladı.

Marguerite ıslak yanağını onunkine yapıştırarak, "*Je t'aime*[4]," diye inledi.

Marki geri çekildi ve eğilerek genç kadını kucağına aldı. Altın sarısı gür bukleleri ıslak boynuna ve şakaklarına yapışmış, teninin kızarıklığını ve gözlerindeki şehvetli bakışları daha da vurgulamıştı. Fiziksel çalışmalara alışkın bir adamın rahatlığıyla genç kadını yatağa taşıdı. Marguerite giysilerin altında

---

2 (Fr.) Sana tapıyorum. (ed.n.)

3 (Fr.) Hayatım. (ed.n.)

4 (Fr.) Seni seviyorum. (ed.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

böylesine güzel bir vücut bulacağını asla tahmin edemezdi fakat uçarı görünüşünün altında gizlediği daha çok şeyi vardı.

Tam Philippe onun üzerine uzanırken yatak odasının dış kapısı vuruldu.

Philippe bir küfür savurarak seslendi: "Ne var?"

"Bir konuğunuz var, lordum," diye cevap verdi uşağın boğuk sesi.

Marguerite şöminenin üzerindeki saate baktı. Neredeyse sabahın ikisiydi.

Philippe genç kadının yanağını okşadı ve burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Birkaç dakika, o kadar."

Marguerite bunun bir yalan olduğunu bilmesine rağmen gülümsedi. Philippe *secret du roi* şeklinde tanımladığı bir şey için –amaçları Kral'ın gizli diplomasisi için çalışmak olan gizli bir organizasyon– ajan olarak çalıştığını ilk söylediğinde, Marguerite çok şaşırmış ve onun bu yeni imajını toplum içinde yansıttığı görüntüyle bağdaştıramamıştı. Sadece kendi zevki için yaşayan şehvet düşkünü biri olarak tanınan bir adam nasıl olur da aslında Kral'a hizmet etmek için hayatını tehlikeye atan biri olabilirdi?

Ancak şehvetleri sevgiye ve günlük paylaşımları gerçek bir zihinsel birliğe dönüşürken, Marguerite sevgilisinin gerçek kimliğini ve paravanındaki ustalığı anlamıştı. Bu kadar çok metresinin olması tamamen aşktan kaynaklanmamıştı elbette fakat Philippe kalpsiz de değildi. Philippe, onu "ağına düşürdüğü" için hâlâ üzüntü duyuyordu.

Marguerite onu karısından uzaklaştırdığı için benzer bir pişmanlık duyduğunu dile getirdiğinde, Philippe ona sarılmış ve şaşırtıcı bir gerçeği itiraf etmişti: Saint-Martin Markizi'nin de, kocasının uçarılığı yüzünden toplum tarafından o kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

acınmasına rağmen, kendi sevgilileri vardı. Onlarınki bir mantık evliliğiydi. Sevimsiz olduğu söylenemezdi ve ikisi de kendi hayatlarını yaşamaktan memnundu.

Marguerite onun siyah ipek sabahlığını giyerek kapıdan çıkışını izledi. "Seni özleyeceğim," dedi. "Çok uzun sürerse sokaklarda ağlaya ağlaya seni arayabilirim."

Philippe kapıda duraksayarak bir kaşını kaldırdı. "*Mon Dieu*[5], o saçmalığa inanma. Sadece tek bir kadındı ve aklı pek yerinde değildi."

"Zavallı. Neyse, zaten seni çekenin beyni olduğunu da sanmıyorum."

Philippe homurdandı. "Bekle beni."

"Belki..."

Philippe ona bir öpücük gönderdikten sonra kapıdan çıktı.

Philippe yatak odası kapısını arkasından kaparken gülümsemesi silindi. Sabahlığının kuşağını daha sıkı bağladıktan sonra alt kata indi. Bu saatte gelen haber nadiren iyi olacağı için, kendisini bekleyen görüşmeye asık yüzle yaklaştı. Teninde hâlâ seksin ve Marguerite'ın kokusu varken, genç kadının hayatındaki varlığının ne kadar önemli olduğunun daha da iyi farkındaydı. Philippe'in insanlığını tamamen kaybetmesini engelliyordu ki bu, Philippe'in olmadığı biri gibi davranmak zorunda kaldığı yıllar boyunca çoktan kaybettiğinden korktuğu bir şeydi.

Salonun kapısı açıktı ve Philippe adımlarını yavaşlatmadan, çıplak ayaklarıyla serin mermer zeminde yürüyüp içeri girerek halıya ulaştı.

---

5 (Fr.) Tanrım. (ed.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Konuğunun kim olduğunu anlayınca şaşırarak, "Thierry," dedi. "Bu akşam Desjardins'in yanında olman gerekiyordu."

Genç adam, "Oradaydım," diye karşılık verdi. Atla yaptığı yolculuktan sonra yanakları hâlâ kızarıktı. "Bu yüzden buradayım."

Philippe ulağa kanepeye oturmasını işaret ederken kendisi yakındaki bir koltuğa çöktü.

Yolculuktan iyice kirlenip hırpalanmış olan Thierry kanepenin ucuna ilişti. Philippe onun yeni bordo kadife döşemelere gösterdiği özene gülümsedi. Bu ev *secret du roi* ajanları için bir kale olarak kullanılırken mobilyalar hor kullanılmıştı. Ancak bir süre sonra şüphe çekmemek için ev terk edilmişti ve Philippe evin daha önceki kullanımının bütün izlerini silmiş, hayatının aşkına uygun lükslerle her yeri yeniden döşemişti.

Thierry temkinli bir tavırla, "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi, "fakat sabah tekrar yola çıkmam emredildi ve sizi görmeden gidemezdim."

"Bu kadar acil olan ne?"

"Konu Matmazel Piccard ile ilgili."

Yarı yatar pozisyonundan doğrulan Philippe, ulağı dikkatle inceledi. "Evet?"

"Desjardins'in yanına ulaştığımda bir konuğu vardı ve çalışma odasının önünde beklemem istendi. Sözlerinin ne kadar iyi duyulduğunu fark ettiğini sanmıyorum."

Philippe asık yüzle onaylarken öylesine ince yapılı bir adamın o kadar gür bir sesi olmasına her zaman şaşırdığını düşündü. Ancak adamın Marguerite'tan söz etmesi ilginç değildi. Tam aksine, tedirgin ediciydi çünkü açıkçası, kendi akıl sağlığı genç kadının iyi ve yakında olmasına dayanıyordu. Kont Desjardins

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

genç, hırslı ve Kral'ın ilgisine aç biriydi. Bu özellikler de onu, yoluna çıkacak kişiler için tehlikeli hale getiriyordu.

Thierry, duyulmak istemiyormuş gibi kısık sesle, "*Piccard* adını duydum," dedi, "ve düşüncelerimi başka tarafa kaydırmak istememe rağmen, dikkatle dinlemekten kendimi alamadım."

"Anlıyorum. İşitme mesafesinde süren sohbetleri duyduğun için seni kimse suçlayamaz."

"Evet. Kesinlikle." Ulak ona minnettar bir tavırla gülümsedi.

"Matmazel Piccard'dan söz ediyordun?.."

"Desjardins, son zamanlarda sizin ne kadar meşgul göründüğünüzü ve bunun nedenlerini anlatıyordu. Katkılarınızın giderek azalmasında Matmazel Piccard'ın suçlu olduğunu ima etti."

Philippe parmaklarını dizinin üzerine vurdu. "Şu konuğun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, üzgünüm. Önünde beklediğim kapıdan değil, başka bir kapıdan çıktı."

Philippe nefesini üflerken bakışlarını alevlere kaydırdı. Bu salon, karısıyla paylaştığından çok daha küçük ve daha rahatsızdı ama evi olarak gördüğü yer burasıydı. Marguerite'tan dolayı.

Fontinescus'tan alacağı böylesine isteksizce kabul edilen bir davetin hayatında bir dönüm noktası olacağı nereden aklına gelirdi ki?

Marguerite'la ilgili düşünceler zihnini doldurdu ve içten içe gülümsedi. Hayatının çok çeşitli ve birbiriyle rekabet eden yönlerinin onu nasıl olumsuz etkilediğini, Marguerite dikkatini buna çekene kadar fark etmemişti.

Bir gece ince parmaklarıyla Philippe'in ağrıyan boyun ve omuz kaslarına masaj yaparken, "Çok gerginsin," demişti. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Philippe bir an için birkaç saatlik tutkulu seksle sorunlarını unutmayı düşünmüştü ama sonra ne olduğunu bile anlamadan kendini ona başka kimseye anlatmadığı şeyleri anlatırken bulmuştu. Marguerite onu dinlemiş, sonra çeşitli çözümler üretebilmek için Philippe'e önerilerde bulunmaya başlamıştı.

Philippe gülerek, "Ne kadar akıllısın sen," demişti.

Marguerite yaramazca gülümseyerek, "Seni seçecek kadar akıllıyım," diye karşılık vermişti.

Philippe onun kendisini nasıl etkileyeceğini en başında bilseydi bile, kesinlikle hiçbir şeyi değiştirmezdi. İnanılmaz bir güzelliği vardı ve sonsuz bir mutluluk kaynağıydı fakat asıl saygısını ve sevgisini kazanan, saf kalbi ve masumiyeti olmuştu. Ona duyduğu aşk içini mutlulukla, sıcaklıkla doldu-ruyordu ki bunlar, kendisi gibi bir adama uygun olmadığını düşünmeye başladığı şeylerdi. Mutluluğu neredeyse tamdı: tek pişmanlığı, Marguerite'a adının ve unvanının güvenliğini sunamamasıydı.

Philippe derin bir nefes alarak yine Thierry'ye baktı. "Dahası var mı?"

"Hayır. Hepsi bu."

"Sana minnettarım." Philippe yerinden kalktı ve köşedeki yazı masasına yürüdü. Çekmecesini açarak küçük bir kese çıkardı. Thierry parayı minnetle gülümseyerek kabul ettikten sonra hemen gitti. Philippe salondan çıkarak uşağı yatağına gönderdi.

Biraz sonra Marguerite'ın yanına geri döndü. Yatağa yanlamasına kıvrılmış, gür sarı saçları bir yastığın üzerine yayılmıştı ve safir mavisi gözlerini uykulu bir şekilde kır-pıştırıyordu. Yatağin başucunda duran tek mumun ışığında beyaz teni fildişi gibi parlıyordu. Marguerite elini ona uzatınca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Philippe'in yüreği eridi; öylesine yumuşak, sıcak ve sevimliydi ki. Onu sevdiğini söyleyen başka kadınlar da olmuştu ama hiçbiri duygularını Marguerite'ın tutkusuyla ifade etmemişti. Onun sevgisinin derinliğine paha biçilemezdi. Bunu Philippe'ten hiç kimse, hiçbir şey alamazdı.

Philippe sabahlığını çıkararak yatağa girdi ve sevgilisinin yanına uzandı. Bir kolunu genç kadının beline sardı ve o da parmaklarını Philippe'inkilere kenetledi.

Marguerite, "Neymiş?" diye sordu.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil."

"Ama sen endişelisin, bunu hissedebiliyorum." Marguerite sevgilisinin kollarında döndü. "Sana söyletmeyi bilirim," diye mırladı.

"Cadı." Philippe genç kadının burnuna bir öpücük kondurdu ve ipek gibi yumuşak, sıcak kolları vücuduna dolanırken homurdandı. Thierry'yle konuşmasını anlattıktan sonra Marguerite'ın gerildiğini hissedince sırtını okşadı. "Tedirgin olmana gerek yok. Bu sadece küçük bir rahatsızlık, hepsi bu."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Desjardins çok hırslı biri. Kendisiyle birlikte çalışan herkesin aynı ölçüde kararlı ve bağlı olmasını bekliyor. Ben o kadar hırslı değilim ki Polonya'ya gönderilmeme neden olacak bütün görevleri reddetmekle bunu kanıtladım."

"Benim yüzümden."

"Eh, sen Polonyalılardan çok daha çekicisin, *mon amour*[6]." Philippe sevgilisini alnından öptü. "Ona ihtiyacı olan sadakati sunabilecek başkaları var."

---

6 (Fr.) Sevgilim. (ed.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marguerite bir dirseğinin üzerinde yükselerek Philippe'in yüzüne baktı. "Ve o da senin yürüyüp gitmene izin mi verecek yani?"

"Ne yapabilir ki? Ayrıca, verimimin özel hayatımla ilgilenmesini gerektirecek kadar azaldığını düşünüyorsa, geri çekilmemin onu rahatlatması gerekir."

Marguerite elini sevgilisinin göğsüne kaydırdı. "Dikkatli ol. En azından bana bunun için söz ver."

Philippe genç kadının elini tutarak dudaklarına götürdü. "Söz veriyorum."

Sonra Marguerite'ı aşağı çekti ve dudaklarını dudaklarına bastırarak korkularını, tutkusunun aleviyle dindirdi.

Kont Desjardins'in yemek salonunu doldurmuş olan yakın dostları ve politikacı tanıdıkları gürültücü ve şamatacıydı. Kont gülerek eğlenirken antreye açılan kapıda bir hareketlilik dikkatini çekti.

İzin isteyerek kalktı ve gizlice işaretler yapan hizmetkârına doğru yürüdü.

Mermer zeminli koridora çıkarak kapıyı kapayıp mandalı çekti ve konukların gürültüsünü biraz olsun bastırdı. Gölgelerin arasında kendisini bekleyen ulağa bir kaşını kaldırarak baktı.

"Söylediğiniz gibi yaptım," dedi Thierry.

"Mükemmel." Kont gülümsedi.

Thierry elini uzattı; siyah bir balmumu mühür taşıyan, isimsiz bir belge tutuyordu. Mührün içinde, antrenin ışığında parıldayan yusyuvarlak bir yakut vardı. "Ayrıca sokağın yakınlarında biri yolumu kesip bana bunu verdi."

Desjerdins donup kaldı. "Kim olduğunu gördün mü?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır. Arabada arma yoktu ve perdeleri çekiliydi. Adam eldiven giymişti. Başka bir şey göremedim."

Her zamanki gibi. İlk mektup birkaç ay önce gelmiş, mesajlar daima oradan geçen bir ulak tarafından teslim edilmişti ki bu da Desjardins'e adamın bir *secret du roi* üyesi olabileceğini düşündürüyordu. Keşke kim olduğunu ve Saint-Martin'le ne alıp veremediği olduğunu öğrenebilseydi.

Kont başıyla onaylayarak mesajı alıp Thierry'yi gönderdi. Yemek salonundan uzaklaşarak mutfağa yöneldi, mutfaktan geçti ve merdivenden şaraplarını sakladığı mahzene indi. Mesajı cebine attı. İçinde yazılı hiçbir şey olmadığını biliyordu çünkü aynı türde bir düzine mesajdan sonra bunu öğrenmişti.

Sadece elyazısının tanınmasını engellemek için oyulmuş bir mühürle, tek bir kelime basılmış olacaktı: *L'Esprit*[7]. Yakut, işbirliği karşılığında bir hediyeydi; daha az değerli mücevherlerin zaman zaman getirildiği keseler gibi. Akıllıca bir ödemeydi çünkü Desjardins'in karısı mücevherlere bayılırdı ve işlenmemiş taşların izi sürülemezdi.

Desjardins mahzen kapısını arkasından kaparken mutfaktan gelen gürültüler boğuk bir uğultuya dönüştü. Yerden tavana kadar uzanan raflardan birinin köşesinden döndü ve katakomplara uzanan daha küçük, daha kaba ahşaptan kapıyı gördü. Kapı hafif aralıktı.

"Dur orada." Kısık, hırıltılı ses, birbirine sürtünen cam parçalarını hatırlatıyordu.

Desjardins durdu.

"Yapıldı mı?"

"Tohumlar ekildi," dedi Kont.

---

7 (Fr.) Ruh. (ed.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Güzel. Saint-Martin tehdit edildiğini hissettiği için şimdi kıza daha sıkı sarılacak."

Desjardins, "Aynı yatak arkadaşından aylar önce sıkılacağını sanmıştım," diye mırıldandı.

"Marguerite Piccard'ın farklı olduğu konusunda seni uyarmıştım. Bu senin için bir şans çünkü kazançlı ortaklığımızın başlangıcı oldu." Ses duraksadı. "De Grenier onu kıskanıyor. Adam yakışıklı ve genç. Saint-Martin'in kızı ona kaptırması sorun çıkarır."

"O halde kızı Vikont de Grenier'nin elde etmesini sağlayayım."

"Evet." *L'Esprit*'in ses tonunu duyunca, Desjardins bu adam düşmanı değil de dostu olduğu için şükretti. "Saint-Martin'in birazcık bile mutlu olmasına izin verilemez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giriş 2

"Vikont de Grenier geldiler."

Marguerite okuduğu kitabı indirerek uşağına baktı. Günün ortasıydı ve Philippe bu saatlerde onu ziyaret etmezdi. Yine de, ancak *secret du roi* meselelerini bilenler onu metresinin evinde arayacak kadar acele ederlerdi.

Marguerite bunu zaten bilen uşaktan çok kendi kendine konuşarak, "Marki burada değil," dedi.

"Zaten sizi ziyarete gelmiş, matmazel."

Marguerite kaşlarını çattı. "Neden?"

Tahmin edileceği üzere, uşak bir şey söylemedi.

Marguerite kaşlarını çatarak kitabını sertçe kapayıp ayağa kalktı. Vikont'la yalnız kalmamak için hizmetçisinin varlığına ihtiyaç duyarak, "Lütfen Marie'yi gönder bana," dedi.

Hizmetçi gelince Marguerite alt kata inerek salona girdi. De Grenier onun geldiğini görünce ayağa kalkarak zarifçe eğildi.

"Matmazel Piccard," dedi, nazikçe gülümseyerek. "Nefesimi kestiniz."

"*Merci.* Siz de çok iyi görünüyorsunuz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karşılıklı oturdular ve Marguerite adamın neden geldiğini açıklamasını bekledi. Belki de onunla görüşmeyi reddetmesi gerekirdi. Sonuçta başka bir adamın metresiydi. Buna ek olarak, annesinin arzularına uysaydı şimdi Vikont de Grenier'nin karısı olacaktı. Adamın yanaklarındaki hafif kızarıklığa bakılırsa, onun da bu huzursuz edici gerçeğin farkında olduğu açıktı.

Vikont genç bir adamdı ve Marguerite'tan sadece birkaç yaş büyüktü. Uzun boylu, ince yapılı, nazik bakışlı ve yakışıklı bir adamdı. Üzerinde binici kıyafetleri vardı ve giysilerinin koyu kahverengisi, Marguerite'ın beyaz teniyle çekici bir zıtlık yaratıyordu. Marguerite'ın gülümsemesi biraz alaycı olsa da samimiydi.

De Grenier boğazını temizlemeden önce, "Matmazel," diye başladı. Huzursuzca kıpırdandı. "Lütfen ziyaretimin ve sizle paylaşacağım bilginin uygunsuzluğunu bağışlayın. Başka bir yol bulamadım."

Marguerite nasıl devam etmesi gerektiğini bilemeyerek bir an tereddüt etti. Başını hafifçe onlara doğru eğmiş halde köşede oturan Marie'ye bir bakış attı. "Son zamanlarda açık-sözlülüğü takdir eder oldum," dedi sonunda.

De Grenier'nin dudakları kıvrıldı ve Marguerite ondan her zaman hoşlandığını hatırladı. Vikont etkileyici ve etrafındakilere kendilerini rahat hissettiren biriydi.

Sonra gülümsemesi silindi.

"Saint-Martin'in ilgilendiği bazı hassas konular var," diye mırıldandı de Grenier. "Ben bunları biliyorum."

De Grenier'nin kendisine ne söylemeye çalıştığını anlayınca Marguerite'ın nefesi kesildi. *Secret du roi* ne kadar büyüktü acaba?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parmaklarını kucağında birleştirerek, "Bir terslik mi var?" diye sordu.

"Güvenliğiniz için endişeleniyorum."

"*Benim* güvenliğim mi?"

De Grenier öne eğildi ve önkollarını dizlerinin üzerine koydu. "Saint-Martin Kral için çok değerli olduğunu kanıtladı. Ayrıca çok saygın biri ve konu bazı... *yakın* bağlantılara geldiğinde, benzeri yoktur. Dolayısıyla da özleniyor."

Marguerite kıskançlık duygusuyla kasıldı. Elbette ki Philippe'i yakından tanıyan kadınlar onu geri isterdi. Ancak durum ikisini tehlikeye atacak kadar ciddi miydi? "Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Hizmetini geri çekti ve ancak sizin yanınızdan ayrılmasını gerektirmeyen konulara yardımcı oluyor. Bu da biraz huzursuzluk yarattı."

Vikont iki elinin parmaklarını birbirine dayadı ve Marguerite'ı kendisini duyabilmek için öne eğilmek zorunda bırakacak kadar fısıltılı bir sesle konuştu. "Kral, Desjardins'i Saint-Martin'i göreve geri getirmesi için zorlamaya başladı. Şimdiye kadar çabaları sonuçsuz kaldığı için Desjardins beni endişelendiren bir öfkeye ve saldırganlığa kapıldı. Yardımcılarından biriyle yaptığı bir konuşmada sizin adınızın geçtiğini duydum. Sizi ortadan kaldırmak için bir planı olabileceğinden şüpheleniyorum. Sizi bir engel olarak görüyor. Ne var ki Saint-Martin'i sizi bir kenara bırakmaya zorladıkça, Marki size daha da yaklaşıyor."

Marguerite'ın bakışları önce Marie'ye döndü, sonra boş şöminenin üzerindeki kendi portresine kaydı. İlişkileri başladıktan kısa süre sonra onu Saint-Martin yaptırmıştı. Gençliğini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve masumiyetini sonsuza dek yakalamış olan renkli boyaların arasından mavi gözleri arzu ve aşkla bakıyordu.

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu.

"Onu terk edin."

Marguerite alaycı bir tavırla güldü. "Kalbimi kendi ellerimle söküp atmamı isteseniz daha kolay olurdu."

"Onu seviyorsunuz."

"Elbette." Marguerite adamın gözlerine baktı. "Ben aforoz edildim. Aşkımdan güç almasam hayatta kalamazdım."

"Ben sizi yine de kabul ederim."

Marguerite afallayarak donup kaldı. Şaşkın gözlerle de Grenier'ye baktı. "Anlayamadım?"

Vikont'un dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Sizi istiyorum. Sizi kabul ederim."

Marguerite ayağa fırladı. "Hemen gitmelisiniz."

De Grenier ayağa kalktı ve aralarında engel gibi duran küçük masanın etrafından dolaştı. Marguerite geri çekilince de Grenier duraksadı. "Kötü bir niyetim yok."

"Saint-Martin buraya gelmenizden hiç hoşlanmayacaktır." Marguerite cesur görünmek için çenesini kaldırsa da, sesi hafifçe titremişti.

"Çok doğru." Vikont'un gözleri kısıldı. "Aramızda daima rekabet oldu. Tehlikeyi biliyor ama size karşı duygularımdan şüphelendiği için harekete geçmiyor."

"Ne tehlikesi?"

"Kral'ın gündemi son derece önemli ve gizlidir. Desjardins sizi ortadan kaldırmanın şart olduğuna karar verirse, bunu yapar. Saint-Martin size sizin ona verdiğiniz kadar değer veriyorsa, sizi korumak için ilişkinizi sona erdirir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Umurumda bile değil." Marguerite midesinin bulandığını hissederek elini karnının üzerine koydu. Kral'ın istekleri söz konusu olduğunda onun itirazlarının hiçbir anlamı olmazdı. "O olmazsa sefil olurum. Ellerim bomboş bir halde çekip gitmektense, hâlâ yapabiliyorken burada kalıp onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmayı tercih ederim."

"Ben kaybettiğiniz her şeyi size geri verebilirim." De Grenier bir adım yaklaştı.

"Ben kaybettiklerimin çok daha fazlasını kazandım."

"Öyle mi?" De Grenier dişlerini sıktı. "Ailenizi, dostlarınızı ve sosyal konumunuzu kaybettiniz. Bu duvarların dışında bir hayatınız yok ve sadece canı istediği zaman sizle ilgilenen bir adamın zevkine hizmet ediyorsunuz. Fırlatıp attığı kadınlara neler olduğunu gördüm; sizin de benzer bir sona uğramanıza seyirci kalmaya dayanamam."

"Siz de aynı şeyi öneriyorsunuz," diye tersledi Marguerite.

"Hayır, ben adımı öneriyorum."

Marguerite odanın etrafında döndüğünü hissetti ve kanepenin oymalı ahşap kenarına uzandı. "Gidin. Hemen."

De Grenier kısık ve hevesli bir sesle, "Sizinle evlenirim," dedi. "Bir süreliğine Polonya'ya gönderiliyorum. Benimle gelirsiniz. Orası güvenlidir ve yepyeni bir hayata başlama şansınız olur."

Marguerite acıyla zonklayan başını iki yana salladı. "Lütfen gidin."

De Grenier yumruklarını sıktı ama sonra zarifçe eğildi. "Bir hafta sonra gidiyorum. O zamana kadar bu konuda fikrinizi değiştirirseniz, bana gelin." De Grenier dimdik durunca göğüs kafesinin ve omuzlarının genişliği Marguerite'ın dikkatini çekti. "Bu arada, Saint-Martin'den karşı karşıya olduğunuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

durumun ciddiyetini açıklamasını isteyin. Onu sandığınız kadar tanıyorsanız, size anlattıklarımın gerçekliğini görürsünüz."

De Grenier kararlı, sert adımlarla salondan çıktı ve Marguerite zayıf bir şekilde kanepeye çöktü. Biraz sonra ona kırmızı sıvı doldurulmuş bir kadeh uzatıldı ve Marguerite minnetle gülümseyerek kadehi hizmetçiden aldı.

Evin bütün hizmetkârları büyük bir dikkatle seçilmişti. Philippe'in kime güvenip güvenemeyeceğini nasıl anladığını Marguerite bilemiyordu ama sonuçta *secret du roi* ile ilgili yaptığı her şey zaten başlı başına bir muammaydı.

"*Mon coeur.*"

Marguerite şaşkın bir tavırla bakışlarını kaldırdığında Philippe'in aceleyle içeri girdiğini gördü. Başında şapkası, ellerinde eldivenleri vardı ve etrafa tütünle karışık at kokuları yayıyordu.

Philippe, Marguerite'ın önünde diz çökerek, "Neler oldu?" diye sordu.

Marguerite bakışlarını pencereye kaydırdı ve arkadan vuran güneşin oluşturduğu gölgelerin uzamış olduğunu gördü.

Kendini düşüncelerine, huzursuzluğuna ve şaşkınlığına kaptırdığından, aradan geçen zamanın farkına varamamıştı.

"Marguerite? De Grenier buraya neden geldi? Sana neler söyledi?"

Marguerite sevgilisine baktı ve yanağına dokunabilmek için sağ elindeki kadehi bıraktı. Philippe yanağını genç kadının eline bastırırken mavi gözlerinde endişeli bakışlar vardı.

Marguerite, asık yüzle, "Desjardins'in bizi ayırmaya kararlı olduğunu söyledi," dedi, "ve benim güvende olmadığımı. Fiziksel mi, yoksa duygusal bir tehlike mi olduğunu söylemedi ve biraz öncesine kadar ben de sormayı düşünmedim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Philippe dişlerini sıktı. "Bu delilik."

"Ne?" Marguerite onun yanından uzanarak kadehi yaldızlı sehpanın üzerine koydu. "Neler oluyor? Senin benden bir şey gizlediğini ima etti. Bu doğruysa, ne olduğunu bana hemen söylemeni istiyorum."

"Bilmiyorum." Philippe hırlayarak ayağa kalktı ve üstündeki giysileri yırtarcasına çıkarmaya başladı: Şapka, eldivenler, ceket. Hepsini belirgin bir öfkeyle kanepenin üzerine attı. "Hiçbir şey anlamıyorum. Senin hiçbir şeyle ilgin yok ki."

Marguerite bu umursamaz ifadeye alınmasının aptallık olduğunu biliyordu fakat Philippe'le tanıştığından beri ilk kez kendini önemsiz hissetmişti. Bir oyuncak gibi. Bir kabahat gibi.

Marguerite ayağa kalkarken, "Elbette yok," diye fısıldadı. Kan kırmızısı çiçek desenli, krem rengi eteği titreyen bacaklarını sardı ve ayak parmaklarına hücum eden kanı hissetti.

Ne kadar süredir orada oturmuş, Philippe'siz bir hayatı hayal ediyordu? Son bir yıldır daima birlikte olacakları illüzyonuyla yaşamıştı. Bugün öğleden sonraysa ilk kez aksini düşünmüştü.

Philippe, genç kadını kendine çekerek, "Yanlış anlıyorsun," diye mırıldandı. "Sen *benim* için her şeysin ama onlar için hiçbir önemin yok. Sana odaklanmaları için bir neden yok. Bu da istedikleri başka bir şey olduğu anlamına geliyor. Senin sahip olduğuna inandıkları bir şey."

"Sen mi?

Philippe başını iki yana salladı. "Ben Desjardins'e kendimi sundum. Ona üç aylık sürelerle istediği her yere gitmeye hazır olduğumu söyledim, tıpkı daha önce olduğu gibi. Ancak açıkçası, üç saat bile bir işkence gibi gelirken sensiz üç günü dahi nasıl geçireceğimi bilmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Philippe yanağını sevgilisinin şakağına dayadı ve Marguerite onun hafif uzamış sakallarını hissedince içi ısındı. "Tek isteğim, senin burada güvende ve rahat olmanı sağlamasıydı ama bunu reddetti. Dikkatimin azaldığını ve beni herhangi bir yüküm olmadan istediğini söyledi."

Marguerite, Philippe'in ne düşündüğünü anlayabilmek için yüzünü incelerken, "Neden senin yerine başkasını geçiremediğini anlamıyorum," diye sızlandı. "Ne kadar başarılı olsan da, senin sağladığın hizmetleri sağlayabilecek başka adamlar da olduğundan eminim."

Philippe dudaklarını bembeyaz kesilecek ölçüde birbirine bastırarak, cevap vermeden önce bir an bekledi. "Yani de Grenier'nin sözüne benimkinden daha mı çok güveniyorsun?"

"Onun sözleriyle senin sessizliğin arasında tercih yapmam mı gerekiyor?"

"Evet."

Marguerite bir an için onun kibrine kızdı ama sonra yumuşak bir sesle güldü. Başını iki yana sallayarak, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

Philippe genç kadının pudralı buklelerinin birini başparmağıyla işaretparmağının arasına aldı ve nazikçe ovaladı. Tekrar konuştuğunda sesi kısık ve samimiydi. "Neyi nasıl yapıyorum?"

"Kendini vazgeçilmez kılmayı. Bütün öğleden sonra böyle zor bir duruma girdiğim için kendi kendimi azarlayıp durdum. Bu hayatta senin sevginden başka hiçbir şeyim kalmadı ve onun da kalıcı olacağının garantisi yok. Şimdi başkaları bizi ayırmak için bütün etkilerini kullanıyorlar ve onlara engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yok." Marguerite ellerini Philippe'in göğsüne koyarken parmak uçları fırfırlı yakasının kenarlarına değdi. Giyinik, yarı çıplak ya da çırılçıplak olması

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fark etmezdi; her zaman bu kadar baş döndürücüydü. "Oysa şimdi burada durmuş, sırlarını korumaya kararlısın ve ben seni yine de arzuluyorum."

"Sırlarım filan yok. Sana her şeyi anlatıyorum." Philippe genç kadının elini tutarak parmaklarını onunkilere kenetledi. Sonra kapıya dönerek onu da beraberinde sürükledi.

"Beni bir kenara atman için seni zorlamaya devam edeceklerini söylemedin."

"Çünkü bir önemi yok."

Özel salonlarına girerlerken Philippe onu bıraktı. Sonra pencereye yaklaşarak perdeyi kenara çekip dışarı baktı. Alacakaranlıktı ve yakında gece olacaktı. Bir yıl önce, batan güneş sosyal faaliyetlerle geçecek bir akşama hazırlanmaya başlama işareti olurdu. Oysa şimdi sadece akşam yemeklerini yiyecek ve sonra da saatlerini sakince geçireceklerdi. Marguerite için bu yeterliydi. Peki, Philippe için yeterli miydi?

Philippe, genç kadına dönerek, "Şüphelerini buradan duyabiliyorum," dedi. "Sana ne teklif etti?"

Marguerite, Philippe'in metresi olarak geçirdiği bir yıl içinde bir erkeği ehlileştirmek konusunda bir sürü şey öğrenmişti. Öğrendiği en önemli derslerden biri, çıplakken ondan hiçbir şeyi esirgeyemeyeceğiydi.

Marguerite ona sırtını döndü ve ateşli gözlerle kendisine yaklaşmasını izlemek için omzunun üzerinden arkaya baktı. "Daha iyi bir soru şu olurdu: Ne teklif etmedi?"

Philippe genç kadının omurgasından aşağı sıralanan kumaş kaplı düğmeler üzerinde parmaklarını gezdirmeye başladı. "Nasıl istersen. Sana ne teklif etmedi?"

"Kalbini."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Philippe donup kaldı. Marguerite onun nefesini üflediğini duydu. "Seninle anlaşma yapabilirdim, Marguerite. İlişkimizi bir anlaşmaya dönüştürebilirdim. O zaman kendini daha güvende hissedebilirdin."

"Ya da bir fahişe gibi hissedebilirdim."

"Şimdiye kadar böyle bir şey teklif etmememin nedeni de tam olarak bu işte." Philippe ellerini Marguerite'ın omuzlarına koydu ve onu kendine dönmeye zorladı. Güzel kadının gözlerine baktı. Kendi bakışlarında acı ve Marguerite'ın pek tanımlayamadığı bir duygu vardı.

Marguerite fısıltıyla, "Ben ne yapabilirim?" diye sordu. "Neyle savaştığımı bile bilmezken nasıl mücadele edebilirim?"

"Bu konuyu bana bırakamaz mısın?" Philippe dudaklarını sevgilisinin alnına bastırdı. "Bu konunun ilişkimizle kısmen bile bir ilgisi olduğuna inanmıyorum. Yakın geçmişte de Grenier tamamen kenara çekilmemi öneriyordu ve Desjardins bu düşünceyi kabul etmeye çok yakındı. Aniden fikir değiştirmelerine bir anlam veremiyorum. Burada başka bir gizli amaç var ve ne olduğunu öğreneceğim."

Marguerite, avuçlarını nemlendiren öfkeden nefret ederek, "*Je t'aime,*" diye fısıldadı.

Alt dudağı gerginlikten titredi ve Philippe genç kadının dudaklarının kıvrımını yaladıktan sonra onu yumuşak ama tutkulu bir şekilde öptü. Sevgilisinin nefesini kesmek, onu sert kaslı vücuduna yapıştırarak nefes nefese bırakmak onun için hiç zor değildi.

Philippe, sevgilisini iyice kendine çekerken, "Benim de seni sevdiğim gibi. Seni kaybetmeyeceğim," diye yemin etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kez yol gösteren Marguerite oldu. Philippe'in ellerini tutarak onu sorunlarını birkaç saatliğine unutabilecekleri yatak odasına sürükledi.

Kont Desjardins mahzenine girdi ve *L'Esprit* kendisini çağırdığı her seferinde durması emredilen noktada durdu.

"De Grenier'nin Matmazel Piccard'ı uzaklaştırmakta başarılı olduğunu sanmıyorum." *L'Esprit*'nin hırıltılı sesi Desjardins'in ürpermesine neden oldu.

"Bunu söylemek için henüz çok erken."

"Hayır. Onun evden ayrılışını izledim. Umutlu değil, reddedilmiş gibi görünüyordu. Matmazel Piccard ilişkisi için her şeyi gözden çıkarmış. Kaybedecek tek bir şeyi kaldı."

"Saint-Martin."

"Aynen." *L'Esprit*'nin hırıltılı sesinde bir gülümseme tonu vardı. "Saint-Martin'i *kendi* çıkarı için asla terk etmez ama *onun* çıkarı için terk edeceğine inanıyorum."

Desjardins başını iki yana salladı. Saint-Martin'in *L'Esprit*'yi kızdırmak için ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu fakat adama acıyordu. Desjardins, *L'Esprit*'nin Saint-Martin için değerli olan her şeyi elinden almadan rahat edeceğini hiç sanmıyordu. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bu işi kendim yapacağım," dedi *L'Esprit*. "Onun ölmesini istemiyorum. Bu fazla merhametli olur."

"Nasıl isterseniz."

"Sana yine ihtiyacım olursa haber veririm."

Desjardins dönerek mahzenin kapısını açtı ve merdivenden mutfağa çıktı. *L'Esprit*'nin kalkan olarak kullandığı kapının sertçe çarparak kapandığını duyunca sıçradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adamın cehennemin derinliklerinden gelmesi ona çok uyuyordu.

L'Esprit öfkeli ve deliydi. Kont onunla işbirliği yaptığı için derin bir pişmanlık duymaya başlıyordu.

Ne kadar pahalı olursa olsun, karısı için güzel bir biblo buna değmezdi.

Philippe düşünceleri tamamen Marguerite'a odaklanmış olduğu için Paris'teki akşamüzerinin güzelliğini takdir edemeyecek kadar meşguldü. Kendini mahrem düşüncelere kaptırmıştı ve önünde duran bir şeyi gözden kaçırdığı hissi dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Atı Marguerite'ın evine doğru yönlendirilmeye ihtiyaç duymadan ilerliyor, sürekli nal sesleri sahibini derin düşüncelere sürüklüyordu.

Etrafında yayalar yürüyor, kalabalıktan kaynaklanan bir güvenlik duygusu yaratıyordu.

Ama güvende filan değildi. Marguerite'ın kendisine karşı değil de, kendisinin Marguerite'a karşı kullanıldığını bir an için düşünse, daha tedbirli olurdu. Ancak öyle olmadığı için köşeyi döndü ve kendini savunmaya bile fırsat bulamadan göğsüne yıkıcı bir darbe aldı.

Atı ilerlemeye devam ederken kendisi darbenin etkisiyle geri fırlatılan Philippe eyerden aşağı yuvarlanarak sırtüstü düştü. Ciğerlerindeki hava boşalmış, sersemlemişti ve kıpırdayamıyordu.

Adamlar etrafına toplanırken gökyüzü kararda. Çizmeli bir ayak yan tarafına bir tekme indirdi. Philippe'in kaburgası darbenin etkisiyle kırılırken, havada iğrenç bir çatırtı yankılandı. Daha fazla tekme. Bağırışlar. Kahkahalar. Acı.

Acı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Philippe yan dönüp kıvrılacak gücü bulabilmek için dua etti fakat vücudu ona itaat etmedi. Şiddet artarak devam etti. Gözleri karardı.

Sonunda her yer karanlığa gömüldü.

"Öğle üzeri postası, matmazel."

Marguerite haftalık yemek planını hazırladığı yemek masasından başını kaldırdı ve kapıda duran uşağı gördü. Ona yaklaşmasını işaret ettikten sonra mönüleri bir kenara itti.

Önüne konan gümüş tepsinin en üstündeki zarfa uzanırken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Dikkatini işine kısmen veriyordu çünkü aklı Philippe'teydi ve son birkaç gündür ne kadar içine kapanık olduğunu düşünüyordu. Marguerite kendi evinde bir tutsak gibiydi ve şehre kısacık geziler yapması bile mümkün değildi. Onu korumaları için hizmetkârların sayısı artırılmıştı. Arada bir gelen mektuplar, evinin duvarlarının dışındaki insanlarla arasındaki tek bağlantıydı.

Siyah balmumuyla mühürlenmiş bir mektuba geldiğinde düşüncelerinden sıyrıldı.

Onunla çok az kişi yazışırdı. Annesi ve babası onu evlatlıktan reddetmişti. Ablaları sadece çok ender zamanlarda ve kısacık mektuplar gönderirdi. Ancak bu zarfın üzerinde *onun* adı vardı, Philippe'in değil.

Zarfı dikkatle açmaya çalışırken koyu renk yazıları okuyunca şaşkınlığı daha da arttı.

Saint-Martin'in iki seçeneği var. Ya sizi seçecek ya da hayatını. Onun kararının ne olacağını biliyorum. Soru şu ki sizin kararınız ne olacak?

L'Esprit

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marguerite kaşlarını çattı ve uşağı çağırdı. Hizmetkâr geri geldi. "Bunu kim getirdi?" diye sordu Marguerite.

"Bir ulak getirdi. Soruştururum."

Marguerite başıyla onayladı ve beklerken gizemli sözcükleri tekrar okuyup tuhaf mührü inceledi.

Uşak biraz sonra geri döndü. "Hatırlamıyormuş."

"Hımm..."

"Kapıda bir ulak var, matmazel, sizle görüşmek istiyor."

Marguerite sırtının korkuyla ürperdiğini hissetti. Mektubu dikkatle katladıktan sonra cilalı ahşap masanın üzerine bıraktı. Bir uşak sandalyesini geri çekerken genç kadın ayağa kalktı ve muslin kumaştan eteğini dikkatle düzeltti. Tereddütlüydü. Günlerdir çok gergindi. Bugün olan tuhaf şeyler huzursuzluğunu daha da artırmıştı.

Masanın etrafından dolaşarak koridora çıktı ve konuk odasına yürüdü.

Her adımı giderek daha da ağırlaşıyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Artık açıkça tehdit ediliyordu. Kendisi bu kadar huzursuz olmakla birlikte, Philippe'in huzurunun daha da fazla kaçtığını biliyordu. Sorunun kaynağının ne olduğunu bir anlayabilselerdi...

"Matmazel Piccard."

Ulağın selamına karşılık vermek için başını eğdi ve adamdan birkaç adım ötede olan ana merdivenin kenarında durdu. "İyi günler."

"Beni Kont Desjardins gönderdi."

Marguerite daha da gerildi. "Evet?"

Adamın omuzları geri gitti. Marguerite onun huzursuzluğunu fark edince kaskatı kesildi. Başka endişe verici işaretler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de vardı; adamın kirli ve hırpani giysileri, ten rengi pantolonunun üzerindeki koyu renk lekeler, darmadağınık saçları.

Adam asık yüzle, "Marki Saint-Martin birkaç saat önce saldırıya uğradı," dedi.

"Hayır..." En büyük korkusunun ağırlığıyla dizlerinin bağı çözülürken Marguerite sendeledi. Uzanıp merdivenin tırabzanına tutunarak dengesini buldu.

"Ağır yaralanmış. Evine götürülmüş ve orada tıbbi müdahale yapılmış fakat durumu kötü görünüyor. Kont Desjardins size haber verilmesini istedi."

Etrafındaki oda hızla dönerken ve göğsündeki sıkışmayla kendini bayılacakmış gibi hissederken Marguerite nefes almaya çalıştı.

"Haber verilmesini," diye tekrarladı, yine yemek masasının üzerinde duran zarfı düşünerek.

Bütün dürtüleri Philippe'in yanına koşmasını, onun yanında olmasını, ona sarılmasını ve sağlığına kavuşması için elinden geleni yapmasını söylüyordu.

Elbette ki bu mümkün değildi. Onunla ilgilenmek karısının hakkıydı.

Ulu Tanrım...

Marguerite sarı eteği etrafına toplanırken mermer zemine oturduğu sırada gözyaşları yüzünden görüşü bulanmıştı. Uşak ona doğru koşturdu fakat Marguerite bir elini kaldırarak onu durdurdu. "Kuzenin hâlâ Saint-Martin malikânesinde mi çalışıyor?"

"Evet, matmazel." Uşağın gözleri anlayışla parıldadı. "Ondan öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi için birini göndereceğim."

"Hemen."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ulak çıkacakmış gibi geri geri çekilirken Marguerite'ın dikkati tekrar ona döndü ve öfkenin verdiği güçle ayağa kalktı.

Soğuk bir tavırla yumruklarını sıkarak adama yaklaşırken, "Sana gelince," dedi. "Kont Desjardins'e dön ve ona benim için bir mesaj ilet."

"Matmazel?" Adam huzursuzca kıpırdandı.

"Ona şunu söyle: Eğer Marki hayatta kalamazsa, o da kalamayacak."

Adam eğildi ve oradan ayrılarak Marguerite'ı paramparça hayatıyla baş başa bıraktı. Marguerite kısa bir süre olduğu yerde kalarak nefeslerini yavaşlatmaya çalıştı.

Philippe olmadan nasıl ayakta kalacaktı?

Bir el çekingen bir tavırla koluna dokundu. Marguerite dönüp bakınca Celie'yi yanında buldu.

"Ne yapabilirim?" diye sordu hizmetçi.

Marguerite boğuk bir sesle, "Kim ne yapabilir ki?" diye cevap verdi. "Artık her şey Tanrı'ya kalmış."

"Belki de Vikont de Grenier yardımcı olabilir?"

Marguerite bu öneriyle irkilerek kaşlarını çattı. Yardım istemek için gidebileceği kimse yoktu. Belki ablaları yardım ederdi ama onların da sunabilecek bir şeyleri yoktu ve çok büyük olasılıkla, bunun düşmüş kadınların yazgısı olduğunu düşünürlerdi.

"O bana neden yardım etsin ki?" diye sordu.

Celie omuz silkerek yüzünü buruşturdu.

"Birini gönder," diye emretti Marguerite, de Grenier'nin olanları zaten muhtemelen bildiğini tahmin ederek.

Hizmetçi reverans yaptı ve koşarak uzaklaştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birkaç saat sonra de Grenier geldi. Uşağın arkasından salona girdiğinde saçı başı rüzgârdan dağılmıştı ve yüzünün asıklığına, bakışlarının sertliğine rağmen çok yakışıklı görünüyordu.

Marguerite yerinden kalkarken onu görmekten dolayı içinde oluşan gerginliğe aldırmamaya çalışıyordu. "Lordum."

De Grenier, Marguerite'a yaklaşıp ellerini ellerine alırken, "Elimden geldiğince çabuk geldim," dedi.

"Size minnettarım."

"Neler bildiğini öğrenmek için önce Desjardins'e gittim."

Marguerite ona oturmasını işaret etti. De Grenier küçük kanepeyi onunla paylaşmayı tercih ederek oturdu.

Marguerite, "Dostça davrandı mı?" diye sordu.

"Karşısında beni görünce önce şaşırdı, sonra tedirgin oldu. Sanırım açıkça konuşmasının tek nedeni çaresizliğiydi."

Marguerite parmaklarını kucağında birleştirirken nefesi kesildi. "Çaresizlik mi?"

De Grenier nefes verdi ve onun davranışında gördüğü umutsuzlukla Marguerite'ın midesi bulandı. "Her zaman için Desjardins'in gençliğine rağmen dağ gibi sağlam olduğunu düşünmüşümdür. Kimse tarafından bir şey yapmaya zorlanamayacağını düşündüğüm çok az insan vardır ve o da onlardan biridir."

Marguerite ağzının kuruduğunu hissederek. "Zorlama mı?" diye tekrarladı.

"Evet." De Grenier duraksadı. "Marguerite..."

"Sadece söyleyin bana, lanet olsun!"

"Kayıp belgelerden söz ediliyor ve Saint-Martin'in bu evde önemli belgeleri sakladığı söyleniyor."

"Nerede?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bilmiyorum. Desjardins hikâyenin doğru olduğundan bile emin değil. Sadece son üç aydır tehditler alıp durduğunu, tehdit eden kişinin talepleri karşılanmadığı takdirde Saint-Martin'i *ve* sizi hedef alacağını söylediğini biliyor."

Marguerite şaşırdı ve gereken belgeleri bulabilirmiş gibi odaya bakındı. "Çok yanıldık."

"Anlayamadım?"

"Saint-Martin, kendisini *secret du roi* hizmetinden alıkoyduğumu ve düşmanlığın nedeninin bu olduğunu sanıyordu. Bir metresin neden o kadar önemli olabileceğini ikimiz de anlayamamıştık fakat başka ne olabileceğini bilemedik."

Vikont nazikçe, "*Siz* bilemediniz," diye düzeltti. "Saint-Martin elinde değerli bir şey olduğunu gayet iyi biliyordu: sadece bu bilgiyi sizle paylaşmadı."

Marguerite, de Grenier'nin sözlerindeki kibri duymuştu ve bir uçurum yaratmaya çalıştığını biliyordu. Ne var ki böyle şeyler Marguerite için önemli değildi. O gerçekçi bir kadındı. Philippe'in gizli faaliyetleriyle ilgili kendisinden bilgi saklamasını tuhaf bulmuyordu. Böyle bir bilgi, Marguerite'ı kontrol edemeyeceği konularla ilgili endişelendirmekten başka bir işe yaramazdı.

"O halde ne yapabilirim?" diye sordu. "Bu belgelere ihtiyacı olan kişi kim ve Desjardins'in üzerinde nasıl bir yaptırımı var?"

"Bilmiyorum." Vikont öne eğildi. "Benim tek bildiğim, senin burada kalmaya devam edemeyeceğin, Marguerite."

"Elbette. Bu evdeki bir şeyi istiyorlarsa, almalarına izin vermeliyiz. Saint-Martin'in hayatını tehlikeye atamayız."

"Ama seni de istiyorlar."

Marguerite gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu kişi her kimse, Saint-Martin'e karşı büyük bir düşmanlığı var. Kendisi için değerli olan her şeyi kaybetmesini istiyorlar; seni de. Desjardins bugünkü saldırının şiddetinden çok huzursuz oldu. Bir sonraki adımın, ölümün fazla merhametli olacağı söylenmiş olmasına rağmen Saint-Martin'in ortadan kaldırılması olacağına inanıyor."

Marguerite ayağa fırlarken gözyaşlarını gizlemeye gerek görmedi. "Bu bilgiyi Philippe'le paylaşmış mı? Yoksa Desjardins bu tehditlerden Saint-Martin'in haberinin olmamasını mı tercih etmiş?"

De Grenier de ayağa kalktı. "Bilmiyorum, umursamıyorum da. Benim umurumda olan sadece sensin. Sen bu olayda masumsun fakat bağlantınızdan dolayı senin de hayatın tehlikede."

"Benim hayatım Philippe zaten."

Vikont öfkeyle gerilirken, "Ya o öldüğünde?" diye patladı. "O zaman ne olacak?"

"Philippe'in hayatından çıkarsam onun kurtulacağını mı söylüyorsunuz?"

"Olabilir. Desjardins, senin ondan ayrılışının şu *L'Esprit* denen adamı yatıştırabileceğini düşünüyor. O zaman belgelerin yerini bulma şansı olacak ve belki de bütün bunlar sona erecek."

"*L'Esprit*..." Marguerite arkasına dönerek salondan fırladı ve yemek salonuna dalarak daha önce oraya bıraktığı mektubu aldı. Gizemli kelimeleri tekrar okurken başının döndüğünü hissetti. Kâğıdı buruşturarak elini indirdi.

İri eller omuzlarına dayanarak hafifçe sıktı. "Sana yardım etmeme izin ver."

"Ettiniz bile. Bunun için teşekkür ederim." Marguerite, Vikont'a döndü. "Size karşı daha fazla borçlanamam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

De Grenier'nin yakışıklı yüzü yumuşadı ve Marguerite'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Kendini tek başına kurtaracak imkânlara sahip değilsin."

"Mücevherlerim var..."

"*Mon Dieu!*" diye çıkıştı Vikont. "Bu kadar az şeyle sonsuza dek başının çaresine bakamazsın."

"Hayır," dedi Marguerite, "ancak Saint-Martin iyileşene ve belgelerle ilgili sorun çözülene kadar yeterli olur."

"Bu geceyi atlatabilirse, bu bile Tanrı'dan bir lütuf olur."

Marguerite kanının çekildiğini, başının döndüğünü ve aniden üzerine bir yorgunluk çöktüğünü hissetti. Sandalyenin sırtlığına tutundu fakat de Grenier kolunu tutarak onu oturmaya zorladı.

"İyi değilsin," dedi.

"Dinlenmeliyim. Bugün olanların ne kadar yıpratıcı olduğunu tahmin edebileceğinizden eminim."

Vikont itiraz edecek oldu ama sonra başını eğdi. "Daha önceki teklifim hâlâ geçerli."

De Grenier genç kadının yanına oturdu ve masanın üzerinde kıpırdamadan duran elini tuttu. Marguerite onun gözlerine bakınca şefkat gördü.

"Bunu şimdi tartışamam." Düşüncesi bile Marguerite'ın midesini bulandırıyordu. Philippe'siz bir hayat? Başka bir adamla birlikte? Bu düşünceyi aklı almıyordu.

Ve zaten dayanılmaz ölçüde acı verici olan gün daha da kötüleşti.

Açık kapı telaşla vuruldu. Marguerite oturduğu yerde dönünce Celie'yi önlüğünü çekiştirerek dikilirken buldu. "Matmazel, sizle konuşmam gerek, lütfen."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marguerite koridora çıktı ve hizmetkârların oradan oraya koşturduğunu gördü. Korkudan kanı çekildi ve bütün vücudu baştan aşağı ürperdi. "Neler oluyor?"

Celie'nin gözleri ve kalkık burnu kızarmıştı. "Aşçı kalan malzemelerden hizmetkârlara yemek hazırladı. Ben geç kalmıştım..."

Sabrı fazlasıyla zorlanmış olan Marguerite'ın saçmalıklarla uğraşacak hali yoktu. Celie'nin kollarını yakalayarak onu sarstı. "Ne oldu? Öldü mü?"

"Hepsi öldü!" diye çığlık attı hizmetçi. "Aşçı... uşaklar... Hepsi *öldü*! Hepsi..."

De Grenier yemek salonundan koşarak fırladı, dengesini bulmaya çalışırken bir an için mermer zeminde kaydı ve hemen evin arka tarafına yöneldi. Celie'nin yakarışlarına rağmen Marguerite da onun peşinden giderken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Vikont ondan birkaç adım önde mutfağa daldı. Bir küfür savurarak hemen döndü ve Marguerite'ı kollarına alarak geri geri sürükledi.

Dudaklarını genç kadının kulağına dayayarak, "Zehir," diye fısıldadı.

Marguerite ayaklarının altındaki zeminin sallandığını hissetti ve her yer karanlığa gömüldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

Paris, Fransa – 1780

Bir kadını tek bir bakışıyla etkisi altına alabilecek bir adamdı. Tıpkı şimdi karşısındaki kadına attığı bakış gibi.

Lynette Baillon ünlü Simon Quinn'i benzer bir arsızlıkla, saçlarının kuzguni siyahlığını ve parlak mavi gözlerini hayranlıkla izliyordu.

Quinn, Barones Orlinda'nın balo salonunda ince bir oluklu sütuna yaslanmış, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu ve umursamaz bir tavırla bacak bacak üstüne atmıştı. Hem rahat hem de tetikte görünüyordu ki bu, Lynette'in onu ay ışığıyla aydınlanan Paris sokaklarında ilk gördüğünde fark ettiği bir ikilemdi. Bu gece ciddi lacivert ve gri renklerde giyinmişti; bu bileşim, Lynette'in son derece çekici bulduğu bir zarafet yaratıyordu. Ortamın abartılı yakınlık temasında –egzotik baharat kokulu mumlar, yapay bir ormanın içine akıllıca gizlenmiş kanepeler ve açık saçık giysiler giymiş hizmetkârlar– inanılmayacak kadar çekici görünüyordu. Sessiz ve sakin tavırları,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hareketli ve gürültücü davranışlar sergileyenlerinkinden çok daha baştan çıkarıcıydı.

Lynette beyazlara bürünmüştü; eteğinde krem rengi kurdeleler ve gümüş işlemeler vardı. Beyaz teni, sarı saçları ve yarım maskesinin koyu yakut kırmızısı, bütün dikkatleri üzerine çekiyordu.

Adamın gözleri ona döndü.

Hiç tanıştırılmamışlardı. Lynette onun adını sohbetlere kulak misafiri olarak, yaramazlıklarının fısıltılı hikâyelerini ilgiyle dinleyerek öğrenmişti. Kalabalıktan uzakta, tek başına duruyordu. Kadınların etrafında pervane olmasının ve erkeklerin onu dışlamasının nedenleri aynıydı: Sadece bir sevgili olarak uzmanlığıyla ünlüydü; bir unvanı, malı mülkü, pozisyonu veya ahlâki değerleri yoktu. Dul Barones sosyeteyi şaşırtmayı seviyordu ki Quinn bu yüzden burada olmalıydı. Bir yenilikti ve bu rolü oynamaktan rahatsız olmuyor gibi görünüyordu fakat Lynette ona karşı çok güçlü bir çekim hissediyor; yanında durmak, onun yalnız dünyasına süzülmek istiyordu.

Quinn uzun boylu ve iriyarı bir adamdı. Güçlü bir çenesi, sert hatlı bir burnu vardı. Geniş alnı ona kibirli bir hava katarken, uzun, sık kirpikleri hatlarını yumuşatıyordu. Ne var ki Lynette'in zihninde o haşin yakışıklılığının en çekici tarafı dudaklarıydı. Dudakları mükemmel, ne çok dolgun ne de fazla inceydi ve gülümsediğinde –şimdi olduğu gibi– karşı konulmaz oluyorlardı. Lynette onları yalamak, ısırmak, çıplak teninde dolaştıklarını hissetmek istiyordu.

"Kardeşinle ikiniz arasında," demişti annesi bir defasında, "bana en çok benzeyen sensin. Kanın kaynıyor ve tutkuların çok güçlü. Kendini onlara kaptırmamaya çalış."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi de kanı kaynıyordu. Quinn'in bakışları altmda göğsü hızla kalkıp iniyor, kalbi deli gibi atıyordu. Etraflarını saran kalabalığa ve aralarındaki mesafeye rağmen bir yabancının onda böyle hisler uyandırabilmesi tepkisini sadece daha da şiddetlendiriyordu.

Quinn aniden doğruldu ve yırtıcı bir hayvanın rahat ama kendinden emin adımlarıyla ona yaklaştı. Uzun bacakları birkaç adımda aralarındaki mesafeyi kapatırken, yolundan çekilmek zorunda kalanlara aldırmadan dümdüz yürüyordu. Lynette keskin bir nefes alırken eldivenlerinin içinde avuçlarının terlediğini hissetti.

Quinn ona ulaştığında Lynette başını arkaya atarak ona baktı ve vahşi güzelliğini tam olarak inceleme fırsatı buldu. Genç adamın kokusunu içine çekerken tütün ve misk kokusu başını döndürdü. İlkel koku inanılmazdı ve ayaklarının ucunda yükselip yüzünü Quinn'in boynuna gömmemek için kendini zor tuttu.

"Matmazel."

Quinn'in ses tonundaki seksapel bir sevgilinin kolları gibi kendisini sararken Lynette ürperdi.

"Bay Quinn," dedi, davetkâr bir sesle.

Quinn gözlerini kısarak onu inceledi. Sonra hiç beklenmedik bir şekilde Lynette'i dirseğinden yakalayarak duvardan uzaklaştırdı. Genç kadın o kadar şaşırmıştı ki itiraz bile edemedi.

En azından kendine söylediği buydu. Onun gibi bir erkek tarafından sahiplenilmek istediğini henüz itiraf etmeye hazır değildi; cilalanmış dış görünüşü ardında katıksız bir erkeklik barındıran bir adam.

Quinn onu kalabalığın arasından ve bir koridordan geçirdikten sonra bir kapıyı açıp içeri soktu. İçerisi karanlıktı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

devasa balo salonu şamdanlarının ışığından sonra Lynette bir an için kör olmuş gibi hissetti.

Gözleri pencerelerden süzülen hafif ay ışığına yavaş yavaş alıştı. Tekrar görebildiğinde, az mobilyalı geniş kütüphanenin içine doğru yürüdü. Burnuna deri ve parşömen kokuları geliyor, ilkel bir şekilde sahip olunma duygusunu güçlendiriyordu.

Kapının mandalı yerine oturdu ve sinirleri iyice gerilmiş olan Lynette yerinde sıçradı. Kahkaha sesleri ve müzik kulaklarından silinirken, sadece Quinn'in ve birlikte yalnız kaldıkları gerçeğinin farkındaydı.

Quinn kabaca, "Ne tür bir oyun oynuyorsun?" diye sordu.

Lynette ona dönerek, "Size bakıyordum," diye itiraf etti. Işığın arkasından gelmesi onu rahatlatmıştı, çünkü Quinn'in yüzünü açıkça görebilirken, kendi yüz hatları karanlıkta kalıyordu. "Ama sonuçta bütün kadınlar aynı şeyi yapıyordu."

Quinn ona yaklaşırken, "Yine de sen herhangi bir kadın değilsin, değil mi?" diye hırladı.

Eh... Demek Quinn onun kim olduğunu biliyordu. Bu Lynette'i şaşırtmıştı. Annesi kimliklerini gizlemeleri konusunda ısrarcı davranmıştı. Kendi evleri yerine bir dostlarının evinde kalıyorlardı ve sahte bir soyadı kullanıyorlardı. Annesi bunun, hedeflerinden –İspanya'ya varma hedefinden– sapmalarından dolayı babasının kızmasını engelleyeceğini söylemişti. Paris'e gelmek için her şeyi kabul ederdi. Bütün hayatı boyunca ailesi buraya hiç gelmemişti.

Ama sonuçta... Eğer Quinn onun gerçek kimliğini biliyorsa, neden onu herkesin içinde sürükleyip götürmüştü ki?

"*Siz bana* yaklaştınız," diye vurguladı Lynette. "Uzak kalabilirdiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben senin yüzünden buradayım." Quinn genç kadının dirseklerini tuttu ve onu sert bir hareketle kendine çekti. "Birkaç gün daha uslu durabilseydin, ben şimdi Fransa'dan çok uzaklarda olurdum."

Lynette kaşlarını çattı. Bu adam neden söz ediyordu? Kendisine dokunuyor olmasa bunu sorabilirdi. Hiçbir erkek Vikont de Grenier'nin kızına sarkıntılık edecek kadar cüretkâr olamazdı. Quinn'in bunu yaptığına inanmakta zorlanıyordu fakat onun yakınlığının, içinde uyandırdığı hislerden dolayı duyduğu şaşkınlık, kollarını çekip kurtarmasını engelliyordu. Quinn'in vücudu taş gibi sertti. Lynette bunu beklememişti.

Nefesleri hızlanırken Quinn'e doğru sallandığını, göğüslerinin göğüslerine yapıştığını hissetti. Bu delilikti. Bu adam bir yabancıydı ve kızgın görünüyordu.

Ne var ki Lynette yine de onun yanında kendini güvende hissediyordu.

Quinn uzunca bir an hiç kıpırdamadı. Sonra genç kadını pencereye doğru çekti ve yüzünü ay ışığında görebilmek için perdeyi öfkeyle kenara itti. Sonra parmaklarının küçük bir hareketiyle Lynette'in maskesinin kurdelelerini çözdü ve maske düşünce Lynette'in yüzü ortaya çıktı. Lynette aniden kendini çıplak gibi hissetti ama yeterince çıplak değildi. İçinden Quinn'in bakışları altında üzerindeki bütün giysileri çıkarmak geliyordu. Böylesine yakışıklı bir adamın ateş saçan bakışlarının odak noktası olmak insanın kanını kaynatırdı.

Quinn çatık kaşlarla ona tepeden bakarken dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Bana neden öyle bakıyorsun?" diye çıkıştı.

Lynette zorlukla yutkundu. "Nasıl yani?"

Quinn abartılı bir ses çıkararak perdeyi bıraktı ve Lynette'in beline sarıldı. "Beni yatağında istiyormuş gibi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mon Dieu, insan buna ne diyebilirdi ki?

"Siz... çok çekicisiniz, Bay Quinn."

Quinn iri elleriyle genç kadının ince belini kavrarken ona kendini küçük, kırılgan ve ele geçirilmiş hissettirerek, "'Bay Quinn,' öyle mi?" diye mırıldandı. "Deli olduğunu hep biliyordum."

Lynette'in dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı ve Quinn donup kalarak ateş saçan gözlerle baktı.

"Sen nasıl bir oyun oynuyorsun?" diye sordu tekrar. Bu kez sesinde başka bir şey daha vardı. Daha karanlık bir şey; inkâr edilmez ölçüde baştan çıkarıcı bir şey.

"Be-bence ikimizin de kafası karıştı," dedi Lynette.

Quinn bir elini genç kadının ensesine, diğerini kalçasının kenarına koydu ve vücudunu kendi vücuduyla sardı. "Benim kafam kesinlikle karıştı, lanet olasıca." Öne eğilerek Lynette'i arkaya doğru eğilmeye ve hareketsiz kalmaya zorladı.

Lynette şimdi her nefesinde onun nefesini soluyordu. Her hareket heyecan veriyor, vücutları ahlâksızca bir dansla birbirine sürtünüyordu. Lynette kanının iyice ısındığını hissediyordu; bu, balo salonunda o alev saçan bakışları ilk gördüğünde başlamıştı.

Quinn başını eğerek dudaklarını genç kadının çenesine değdirirken, "Düzülmek mi istiyorsun?" diye mırıldandı. Dokunuşu aynı anda hem ilahi hem de şeytaniydi ve Lynette'in zevkle ürpermesine neden olmuştu. "Çünkü bunun için yalvardığını görebiliyorum, cadı. Ve şu anda isteğini yerine getirebilecek kadar çılgınım."

"Be-ben..."

Quinn başını çevirerek dudaklarını genç kadınınkilere bastırdı ve hırsla öptü. Hiçbir incelik, hiçbir nezaket yoktu.

Tutkusu ve hırsı yüzünden Lynette'in dudakları çürüyecekti. Korkması gerekirdi. Quinn'in duyguları öfkeden kavurucu bir arzuya dönüşürken daha kendini serbest bırakmamış gibiydi.

Lynette inledi ve Quinn'in ceketini iki eliyle kavrayarak onu kendine çekti. Quinn'in teninin tadıyla kendinden geçen Lynette onun dudaklarını yalarken, Quinn de hırlayarak kalçalarını huzursuzca genç kadına bastırıyordu. Lynette zayıf bir şekilde teslim oldu ve Quinn onun tavrından yatışmış gibi nazikleşti.

Quinn genç kadının dudaklarının kenarını hafifçe ısırırken, "Bana nasıl bir işin içinde olduğunu söyle," diye mırıldandı.

Lynette nefes nefese, teması derinleştirmek için başını yatırarak, "Siz..." dedi. Oda kapalı gözlerinin etrafında dönüyordu ve ona bu kadar sıkı tutunmazsa savrulup gidecekmiş gibi hissediyordu.

Quinn hafifçe dönerek yakındaki bir koltuğa oturdu. Pozisyon değişince Lynette dengesini kaybetti ve neredeyse yatar gibi Quinn'in bacaklarının arasına yığıldı.

Quinn, dudaklarıyla Lynette'in kulakmemesini çekiştirerek, "Neden şimdi?" diye sordu.

Lynette kollarını onun geniş omuzlarına sararak başını arkaya atıp boynunu ortaya çıkardı. Quinn'in sıcak, açık ağzı genç kadının nazik tenini emerken Lynette zevkle inledi. "Bay Quinn..."

Quinn onu şaşırtan bir sıcaklıkla güldü. "Bütün o buzun altında böylesine yandığını kim tahmin edebilirdi ki?"

Lynette artık becerisini gördüğü dudaklardan dolayı iyice çıldırarak, "Beni tekrar öpün," diye yalvardı.

"Eteğini kaldırıp sana burada sahip olmadan önce gitsek iyi olur."

"Hayır..."

Quinn genç kadının alt dudağını emerken Lynette'in vücudu daha da yumuşadı, ısındı, nemlendi ve sızladı. "O halde daha mahrem bir yere çekilelim, Lysette. Şehvet aklımı başımdan almadan."

Lysette.

Kendisine ait olmayan adı duyunca Lynette'in kalbi duracak gibi oldu ve hareketsiz kaldı.

Quinn'in bütün sorularının nedenini şimdi anlıyordu. Simon Quinn, onun kardeşini tanıyordu. İkizini. En sevgili arkadaşı ve en acı verici kaybı.

Çünkü Lysette ölmüş, bedeni Polonya'da, oymalarla süslü güzel bir mezara gömülmüştü.

O halde Quinn onu nereden tanıyor ve hayatta olduğuna inanıyordu?

İkinci Bölüm

Fransa sahilleri, üç gün önce...

Başarılı bir suikastçı olan Lysette Rousseau kamara penceresinden deniz havasını içine çekti ve hızla yaklaşan sonunun kendisini neden korkutmadığını merak etti. Hayatı boyunca ölümün birçok yüzünü görmüştü. Birçokları dehşete kapılır, umutsuzca yalvararak merhamet dilenirdi. Benzer bir şeyi kendi durumunda da aradı ama hiçbir şey hissedemedi. Ölüm bir kurtuluş olacaktı; başka türlüsünü düşünemiyordu.

Esir olarak tutulduğu gemi sabah Fransa'ya yanaşacaktı. Orada kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Bilgi toplama göreviyle İngiltere'ye gönderilmiş ve orada yakalanmıştı. Koz olarak diğer iki Fransız ajanı orada kalmıştı. Bir diğerini Lysette kendisi öldürmüştü. İşlerin nasıl felaketle sonuçlandığı düşünülürse, bunun son gecesi olması gayet muhtemeldi. Yine de bu bilginin öyle zayıf bir etkisi vardı ki Lysette neredeyse hissetmiyordu bile.

Lysette duygularına fazla kafa yoracak bir kadın değildi fakat hafızasının zayıflığının nasıl bir *joie de vivre*[8] eksikliğine dönüştüğünü düşünüyordu. İki yıl öncesine kadarki geçmişini hiç hatırlamıyordu. Ayaklarını sağlam basmasını ve bir yere tutunmasını sağlayacak kökleri olmadığından, Lysette oradan oraya sürüklenmişti. Amaçsızca. Belki başka insanların gücüyle süren bir hayatın böylesine yorucu olması başkalarına tuhaf gelebilirdi ama kendisi için öyleydi.

Arkasındaki kapının kilidi döndü ve gardiyanı içeri girdi.

Simon Quinn kadınları mahveden sesiyle, "Sana akşam yemeğini getirdim," dedi. Kısık ve derin sesin kaynağı duygular değildi; adamın doğası buydu.

Lysette dönüp ona bakarken uzun kollu gömlek ve pantolonundan oluşan kıyafetinin dağınık siyah saçlarla birleşince nasıl bir korsan görüntüsü yarattığını fark etmekten kendini alamadı. Açıkçası, adam son birkaç yılını İngiltere Kraliyeti hizmetinde geçirmiş bir paralı askerdi. Bu onu bir açıdan Lysette'in düşmanı yapıyordu ama Lysette onun yanındayken kendini başka hiçbir erkekle olmadığı kadar güvende hissediyordu. Quinn ona karşı hiçbir cinsel çekim duymuyordu ki son birkaç aydır birbirlerine ne kadar yakın oldukları düşünülürse. bu kanıtlanmış bir gerçekti. Hatta Lysette bir kez onunla sevişmeyi bile teklif etmişti ama Quinn reddetmişti. İlgisizliği yüzünden Lysette neredeyse ondan hoşlanıyordu. *Neredeyse.*

Quinn'in köşedeki yuvarlak masanın üzerine bir tabak kurutulmuş et ve sert ekmek bırakışını izlerken, "Aç değilim," dedi Lysette.

Siyah kaşlardan biri kalktı ve parlak mavi gözler genç kadını baştan aşağı süzdü. Simon İrlandalıydı; ırkı hem ten

---

8 (Fr.) Yaşama zevki. (ed.n.)

ve saç renginden hem de aksanından anlaşılıyordu. İnanılmaz çekici ve tehlikeli ölçüde etkileyiciydi. Tek bir gülümseyişiyle bir kadına dünyaları vaat edebilirdi... ancak sadece geçici bir hediye olarak. Simon hiç kimsenin hayatında kalıcı olacak biri değildi. Bu geçicilik duygusu da güçlü bir cazibe yaratıyordu. Lysette onun hiç çaba harcamadan kadınları kucağına düşürdüğünü görmüştü.

Simon, "Yemen gerek," dedi.

"Geminin sallanışı mideme iyi gelmiyor."

Simon gergin bir tavırla bir eliyle siyah saçlarını sıvazladı. Kolunun hareketi zarifti ve pazılarının kalınlığını vurguluyordu. Bir beden işçisinin vücuduna sahipti ama bu kadınları itmekten daha çok çekiyordu. Lysette bu noktaya da ölüme baktığı gibi bir kayıtsızlıkla bakıyordu.

Simon homurdanarak, "Yarın limana ulaşacak olmamız seni... rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Öyle olsa vicdanını rahatsız eder miydi?"

Simon'ın öfkeli bakışlarını görünce Lysette'in içinden gülmek geldi.

Lysette onun kendisine temkinli bir şaşkınlıkla baktığını biliyordu. Simon onun hafıza kaybından dolayı yaşadığı ikilemin farkındaydı fakat nedenini bilmiyordu. Lysette kimliğinin kaybettiği kısmını bir zaaf olarak görüyordu ve cinsiyeti dışında başka hiçbir ayak bağını kaldıramayacağını en zor yoldan öğrenmişti.

Simon, "Kendini sevdirmeye bile çalışmıyorsun," diye sızlandı.

Lysette kenarlıklı, ceviz bir sandalyeye oturmak için yaklaşırken, "Hayır," dedi. Rahat denebilecek bir kamarayı paylaşıyorlardı ve en gergin zamanları ilk birkaç gün olmuştu.

Erkeklerle bu kadar yakın olmaya alışkın değildi; özellikle de uzun bir süreçte. "Yarın benden kurtulacaksın."

"Hah!" Simon çizmelerini çıkarmak için yatağın kenarına oturdu. Karşı köşede sallanan hamak onun yatağıydı. Geminin hareketleriyle o da yavaşça sallanıyordu ve Lysette onu izlerken sık sık daha parlak bir geleceğe dair hayallere dalıyordu. "Yalan söylemesen, aldatmaya çalışmasan ve sürekli yaramazlık yapmasan, senden İngiltere'de de kurtulabilirdim."

"Bu benim yaşam tarzım, *mon amour*."

"Yakında başka bir talihsizin başına bela olacak."

"İkiyüzlülüğün etkileyici boyutlarda."

Simon öfkeli gözlerle baktı. "İngiltere'den ayrılmadan önce görevimden ayrıldım. Seni sadece adamlarımdan dolayı Fransa'ya götürüyorum. Onlar olmasa ben de başka yerde olurdum. Senden uzaklarda."

"Ah."

Lysette'in yüzünde alaycı bir gülümseme olmasına rağmen. aslında Simon'ın sadakatine ve sorumluluk duygusuna içten içe hayranlık duyuyordu. Simon'ın astları –gizlice onun için çalışan bir düzine adam– şimdi Lysette'in geri dönüşünün garantisi olarak rehin tutuluyordu. Simon görevinden istifa ettiği için artık onların güvenliğinden sorumlu değildi ama yine de devam ediyordu.

"Yarın senden kurtulup kurtulamayacağım konusuna gelince, ondan şüpheliyim. Bu hızlı bir takas olmayacak," dedi Lysette'i şaşırtarak. "Önce adamlarımın hepsini görmek isteyeceğim. Bir tanesi bile yaralıysa, devam etmeden önce onun tamamen iyileşmesini bekleyeceğiz. Ayrıca, Jacques ve Cartland için şartlar konusunda pazarlık etmemiz gerekiyor.

Her şey büyük ölçüde Kont Desjardins'in ne kadar işbirliği yapacağına bağlı."

"Ya hepsini geri alamazsan?"

Simon ona öfkeyle baktı. "O zaman seninkiler seni geri alamaz."

"Belki de benden hiç kurtulamazsın."

Simon hırladı. "Bu senin için hiç hoş olmaz."

"Ah, bu konuda hemfikir olmayabiliriz. Sana bakmak keyifli ve kendine has bir karizman var."

Başkaları olsa Lysette'in hayatını cehenneme çevirirdi; oysa Simon, ne kadar istemese de, onun rahat etmesini sağlamıştı. Onun lekesiz onur anlayışı Lysette'in nefesini kesiyordu. Lysette birlikte geçirdikleri süre boyunca onu güdüleyen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. Bunu keşfedebilirse, bilgiyi kendi çıkarına kullanabilirdi.

Simon onun alaycılığına karşılık, "Cadı," diye mırıldandı.

Lysette sessizce iç çekti ve terlikli ayaklarını ahşap bir taburenin üzerine uzattı. Bir ailesi, onu özleyen birileri var mıydı acaba? Biri onun için yas tutuyor ve neden hayatlarından kaybolup gittiğini merak ediyor muydu? Simon gibi bir adamı neyin harekete geçirebileceğini, para için kendini kiralamasına nelerin yol açmış olabileceğini anlamıyordu ama kendisini neyin güdülediğini biliyordu; gerçek kimliğini hatırlama arzusu. Böyle bir iş için gerekli kaynaklara ve fonlara sahipti; yoluna çıkacak kişileri öldürme becerisine de.

Simon'la birlikte İngiltere'ye doğru yola çıktığında, çok daha farklı şartlarda geri dönmeyi planlamıştı. Kont Desjardins, Simon'ın Fransa'da casusluk yapmasının ardında kimin olduğunu öğrenmesi karşılığında Lysette'e özgürlük sözü vermişti. Oysa şimdi bir tutsak olarak dönüyordu.

Simon masayı işaret ederek, "Ye," diye emretti.

Lysette yine itiraz etmeyi düşündü ama sonra son gecesini hayatta hoşlandığı tek kişiyle tartışarak geçirmek istemediğine karar verdi.

Bu yüzden ertesi günle ilgili düşünceleri kafasından atarak itaat etti.

Üçüncü Bölüm

Simon Quinn'in Paris'teki evinin kapısı akşam tam on birde vuruldu.

Yüksek duvar saati hem zamanı haber veriyor hem de gizli bir kapıyı gözlerden uzak tutuyordu; bu, Simon evi üç yıl önce satın aldığında yaptırdığı çok sayıdaki kaçış yolundan biriydi.

Beklenen konuğuyla uşağının arasında geçen konuşmaları dinledikten sonra sesler çalışma odasına yaklaşırken yerinden kalktı. O sabah gemiden indiğinden beri gününü bu devir işlemi için hazırlanarak geçirmişti çünkü bu son görevi tamamlayıp yepyeni bir hayata başlamak için sabırsızlanıyordu. Gelir gelmez Desjardins'e bir mesaj göndermiş ve durumlarını görmek için adamlarıyla görüşme talep etmişti. Eğer hepsi iyiyse, yarın takası gerçekleştirecekti.

Üzerinde binici kıyafetleri vardı ve pardösüsü kapının yakınındaki deri bir koltuğun üzerine asılmıştı. Bacağına bir hançer bağlıydı ve belinden küçük bir kılıç sarkıyordu; elbette ki kullanmayı beklemiyordu, sadece görüntü amacıyla taşıyordu. Simon'ın en büyük silahları yumruklarıydı ki onlar, yoksul bir çocuğun güvenebileceği tek savunmaydı.

Her açıdan hazırlıklıydı ve kendine güveniyordu. Gemiden inmiş, yanında pelerinli biriyle evine dönmüştü. Bir saat sonra, kılık değiştirmiş olan Lysette hileli bir takas girişimine karşı önlem olarak başka bir yere nakledilmişti.

"Bay Quinn."

Simon kapısında duran adamı inceledi. İnce yapılı, kaslı adam, kıt kanaat geçinen birinin kaba görüntüsüne sahipti. Kont Desjardins gibi bolca övülen ve hayranlık uyandıran bir adamın böylesine kaba biriyle yakın olacağına çok az kişi inanırdı ama gerçekti. Öyle olmasa, adam şu anda burada olmazdı.

Desjardins'in adamı, Simon'ın evinin saygın ortamında hemen dikkat çekiyordu. Simon ergenlik yıllarını Dublin ve Londra'nın zorlu sokaklarında geçirmiş, her yemek ve yatacak yer için savaşmak zorunda kalmış olmasına rağmen, yakışıklılığı sayesinde sonunda birkaç yılı güzel ve zengin Leydi Winter'ın görkemli evinde yaşamıştı. Maria ona bir sürü şey öğretmişti ve bunlar arasında görünüşün önemi de vardı. Onun sayesinde, Simon sade bir zarafetle giyinmeye başlamıştı çünkü kendisi gibi sokaktan gelen birinin abartılı giysileri taşıyamayacağını biliyordu. Bu yaklaşımı, atlarından arabalarına ve evlerine kadar sahip olduğu her şeyde koruyordu. Yine de ne zenginliği ne de zevki sorgulanabilirdi.

Adam genizden gelen bir centilmen sesiyle, "Gidelim mi?" diye sordu.

Simon pardösüsünü alırken, "Ben hazırım," dedi.

Simon'ın evinden çıkarak atlarına bindiler. Yakınlarda iki adam daha vardı fakat Simon gerekirse birçoğunu ortadan kaldırabileceğine güveniyordu. Ayrıca, Lysette'in değeri bir düzine adamla ölçülecek kadar yüksekse, tek başınayken pek korkmasına gerek yoktu.

Bu da yepyeni bir ikilem yaratıyordu.

Kont, sadece Lysette için tam on iki adamı hemen serbest bırakmaya hazırdı ki bu durumda *Illuminés* –Desjardins'in birlikte çalıştığı grup– hâlâ İngiltere'de Simon'm eski amiri Lord Eddington'ın elinde rehin tutulan Jacques ve Cartland'ın geri dönüşünü talep etmek için bütün kozunu kaybedecekti. Burada bir terslik vardı.

Ancak bunun ne olabileceği konusu artık Simon'ı ilgilendirmiyordu ve doğal merakı onu dürtüklemesine rağmen aldırmamaya çalışıyordu. Bu gizli hayatı ardında bırakmaya hazırdı. İngiltere'ye yaptığı son ziyaret ve artık evlenmiş olan Maria'yla romantizmden uzak, kısa karşılaşması, ona kendine düşen payla memnun olduğu zamanları hatırlatmıştı. Bu, son birkaç yıldır yaşadığı huzursuzlukla tam bir zıtlık oluşturmuş ve temelden bir değişiklik yapması gerektiğini göstermişti. İyi ya da kötü, hayatının değişmesine ihtiyacı vardı. Aynı pozisyonu sürdürmesi seçenekler arasında değildi.

Atların nalları yolda rahat bir şekilde takırdıyordu ve gece esintisi Simon'ın yanaklarına nazikçe vuruyordu. Yanlarından arada bir faytonlar gelip geçiyor, insanlar sokakların kenarlarında hızlı adımlarla yürüyordu. Alışkanlıktan dolayı etrafındaki herkesi ve her şeyi zihnine not ediyordu çünkü son yıllarda varlığını sürdürebilmesi ortamıyla ilgili farkındalığına dayandığından, bu alışkanlık doğası haline gelmişti.

Yıllar boyunca mesleğinin onu yıpratmadığına inanmıştı fakat her an pusuya düşürülebileceğinden korkmadan yaşayacağı bir geleceği düşününce gülümsüyordu.

"İşte geldik."

Yanındaki binicilere uyarak, atını bir ara sokağa soktu ve bir bağlama kazığının yanında durdu. Bütün atlar bağ-

landıktan sonra bir demir kapıdan geçirildi ve kendini bir mezarlıkta buldu.

"Gözlerini bağlayacağım," dedi adamlardan biri.

"Hayır." Simon kılıcını çekti.

Adam ürpertici bir tavırla gülümseyerek, "Sadece aşağı inene kadar," dedi.

"Hafızam berbattır," dedi Simon. "Başınıza musallat olan ölülere katılacağımdan korkmanıza gerek yok."

Adam, "Ya gözlerini bağlatırsın ya da geri dönmek zorunda kalırız," diye ısrar etti.

Simon adamların niyetini anlamaya çalışarak tereddüt etti. Hatta gidecekmiş gibi yaparak atının beklediği yere yürüdü. Adamlar onunla birlikte gelerek kararlarından vazgeçmeyeceklerini belli ettiler.

Simon kılıcını tekrar kınına soktu. "Kısa bir süre, o kadar. Ve ellerim bağlanmayacak."

"*Mais oui*[9]."

Simon'ın gözleri bağlandı ve kollarına giren iki adam onu ilerletti. Islak çimenlerin üzerinden geçip taş basamaklardan indiler. Hava küf kokuyordu ve Simon engebeli zeminde tökezliyordu. Bir küfür savurunca adamlar ona güldüler.

Biraz sonra biri, "*Arrête*[10]," dedi.

Simon durdu ve gözbağını çıkardı. Gözlerini kırpıştırarak etrafına bakınırken şüpheleri doğrulandı; şehrin altındaki mezarlardan birindeydi. Duvarlara düzenli aralıklarla yerleştirilmiş meşaleler bu yolun sürekli kullanıldığını gösteriyordu. Meşalelerden birini aldı; onu hem önünü aydınlatmak için

---

9 (Fr.) Pekâlâ. (ed.n.)

10 (Fr.) Dur. (ed.n)

hem de gerekirse silah olarak kullanacaktı. Yanındakiler ona temkinli gözlerle bakınca, meydan okuyan bir tavırla tek kaşını kaldırdı. Adamların lideri omuz silkti ve itiraz etmeden öne geçti.

Bir sürü dolambaçlı yoldan geçerek daha derinlere ilerlediler. Sonunda hedeflerine ulaşarak bir tür zindan olarak düzenlenmiş mağaramsı bir yere girdiler. Simon adamlarının dört kişilik gruplar halinde üç hücreye yerleştirilmiş olduğunu gördü; bazıları yerde yatıyor, diğerleri sırtlarını parmaklıklara dayamış halde oturuyordu. Onları bekleyen birkaç gardiyan vardı ama şimdi hepsi kendilerini kâğıt oyununa kaptırmıştı.

Bakışlarıyla grubu tarayarak, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Hepsi pislik içindeydi ve leş gibi kokuyorlardı; görünüşleri hırpaniydi. Ancak hepsi hızla ayağa kalkarken hiçbiri yaralıymış gibi görünmüyordu. Parmaklıkları sımsıkı kavramışlardı ve ona umutlu gözlerle bakıyorlardı.

Biri, "Banyoya ihtiyacımız var," diye karşılık verdi.

Bir diğeri, "Ve biraya," dedi.

Simon gülümseyerek, "Ya bir kadın?" diye sordu.

"Evet!"

Simon onlara yaklaşarak, "Yarın serbest kalacaksınız," diye açıkladı. "Keşke şimdi olabilseydi ama benden istedikleri şeyi onlara vermeden önce iyi olduğunuzdan emin olmak istedim."

Richard Becking adında bir adam kirli elini parmaklıkların arasından uzattı ve Simon hiç tereddüt etmeden adamla tokalaştı.

Richard boğuk bir sesle, "Teşekkürler, Quinn," dedi.

Simon adamın elini daha sıkı tutarak rulo yapılmış minik kâğıdı aktardığını gizlerken, "Asıl ben sana teşekkür ederim, dostum," diye karşılık verdi.

Richard'ın gözleri belli belirsiz kısıldı; bu, mesajın gizliliğini koruyacağına dair bir sözdü. Mesajda Simon'ın takasla ilgili planlarının detayları ve Lysette'i teslim etmeden önce onların güvenli bir şekilde bırakılmalarını istediği yazılıydı.

Simon onlarla vedalaştı ve geldiği şekilde yüzeye geri döndü: Kısmen görerek ve kısmen gözleri bağlı şekilde. Atlarına ulaştıklarında Desjardins'in adamlarından ayrıldı ve kendi atına binerek evinin yolunu tuttu.

Sokaklar şimdi daha boştu ve eve dönene kadar sadece tek bir araba gördü. Yine alışkanlıkla arabaya dikkatle baktığında, pencerenin kenarını kavramış olan eldivenli kadın elini ve kapıya işlenmiş soylu armasını fark etti. Ancak iki özellik de arabayı ve yolcuları kolayca unutulur kılacak kadar önemsizdi.

At sırtındaki adam o kadar yakışıklıydı ki aklı başından gitmişti.

Lynette Baillon arabanın koltuğunda yatar gibi otururken doğrularak öne eğildi ve atlıyı gözden kaybolana kadar izledi.

Adam eyerin üzerinde dimdik duruyor, dizginleri tek eliyle gevşekçe tutuyordu. Diğer eli rahat bir tavırla küçük kılıcının kabzasına dayanmıştı ama Lynette kanmamıştı. Adam etrafında olup biten her şeyin farkındaydı. Adam yanından geçerlerken arabayı incelemiş, şapkası olmadığı için Lynette onun nefes kesici yüzünü açıkça görebilmişti.

Annesi, karşısında oturduğu kanepeden, "Ne oluyor?" diye sordu.

Lynette yine arkasına yaslanarak, "Yakışıklı bir atlıya bakıyordum," diye açıkladı.

Vikontes, "Utanmaz," diye azarladı. "Ya boynunu koparacak gibi bakarken seni görseydi?"

"Hava çok karanlık," diye itiraz etti Lynette, "çünkü lambaları yakmamıza izin vermiyorsun."

"Her yer tehlikeli." Annesi iç çekerek şakaklarını ovaladı. "Anlamıyorsun."

"Çünkü bana anlatmıyorsun."

"Lynette..."

O çok sevdiği sesteki yorgunluk tınısı, Lynette'in konuyu kapamasına neden oldu; yıllardır her zaman yaptığı gibi. Artık ikizi de olmadığından, annesini rahatlatmak zorunda olduğunu düşünüyordu ama bu ona pek uymayan bir roldü. Nazik ve sessiz olan hep Lysette olmuştu. Lynette cüretkâr, havai, daima başlarını derde sokan planları yapan kardeşti.

"Affedersin, anne."

"Affedecek bir şey yok. Uzun bir yolculuktu."

Vikontes'in altın sarısı saçları ve zarif yüz hatlarıyla özgün bir güzelliği vardı ki bu özellikleri çocuklarına da geçmişti. Yaşlanmak görünüşünü hiç bozmamıştı; hâlâ eskiden olduğu kadar güzeldi. Yine de, kırılgan ve zarif görünüşü sahteydi. Marguerite Baillon, Vikontes de Grenier, kesinlikle çok güçlü bir kadındı. Bir şeyi kafasına koyduğunda asla hedefinden şaşmazdı.

Tabii kızlarından birinin bir ricası olmadığı sürece.

Onları hiçbir şeyden mahrum etmemişti ve birini kaybettikten sonra diğerinin kaprislerine karşı daha da hoşgörülü hale gelmişti. Şimdi Paris'te olmalarının nedeni buydu. Lynette bu ünlü şehri ziyaret etmeyi hep istemişti. Dolayısıyla Vikontes ikisinin de neşelenmesi için birlikte bir İspanya gezisine çıkmayı önerdiğinde, Lynette kısa bir ziyaret için yalvarmıştı. Marguerite bu şehirden pek hoşlanmasa ve son yirmi yıldır

Fransa'ya nadiren dönmüş olsa da, kızının isteğini gönülsüzce de olsa kabul etmişti.

Vikontes esnedi. "Sıcak bir banyo ve iki gün yataktan çıkmamak istiyorum."

"Ama burada sadece bir hafta kalacağımızı söyledin!" diye itiraz etti Lynette. "O yedi günün ikisini uyuyarak geçiremezsin."

"Dalga geçiyorum, *ma petite*[11]. Ama baban o zamana kadar iş için şehre gelmiş olacak," diye hatırlattı annesi. "İkimiz de ona açıkladığımız planımızdan saptığımız için azarlanmak istemeyiz."

Babası da annesi kadar tedbirliydi. Nerede olduklarını daima bilmek istiyordu. "Elbette."

Lynette'in bakışları pencereye ve şehrin manzarasına geri döndü. Lysette'in yanında olmasını sürekli özlediği için yolculuktan pek zevk alamamıştı. Anneleri onlara hamile kaldığından beri hiç ayrılmamışlardı ve Lysette'in ölümünün üzerinden iki yıl geçmiş olmasına rağmen, Lynette ancak bir ikizin anlayabileceği bir yalnızlık acısı çekiyordu. Sanki bir parçasını kaybetmişti ve bu eksikliği daima sürecekti.

Bu maceranın tadını ikimiz için de çıkaracağım, Lysette, diye düşündü, elini kalbine götürerek. *Sözünü ettiğimiz her yeri göreceğim, hatta görmeyi asla istemediğimi söylediklerimi bile. Sen yanımdaymışsın, bana dünyayı kendi gözlerinden gösteriyormuşsun gibi yapacağım.*

Lynette, suçluluk duygusundan ve kederden boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissederek, "Onu özlüyorum," diye fısıldadı. "Hem de çok."

---

11 (Fr.) Küçüğüm. (ed.n.)

Vikontes, "Onun için yaşayacağız," diye mırıldandı. "Her gün."

"Evet, *maman*." Lynette kendini kanepeye bırakarak gözlerini kapadı.

Tuhaf bir şekilde, yine o atlı adamı hatırladı. Uzaktan bile çok canlı, çok enerjik görünmüştü. Yanında olsa, Lysette'le onun hakkında konuşuyor olurlardı.

Ondan daha yakışıklı bir adam gördün mü hiç? diye sorardı Lynette.

Onun gibi erkekler bela getirir, derdi kardeşi. *Benzer zevkler paylaşan, sadık ve sessiz birini bulmak daha doğru olur. Vahşi erkekler evlenmez. Zaten vahşi olmalarının nedeni budur.*

Lysette'in sarsılmaz mantıkçılığı Lynette'in umursamazlığını her zaman dizginlemişti. Kardeşi onun çapası olmuştu ve o olmadığı için şimdi sürüklendiğini hissediyordu.

Lynette onu geri getirebilmek için her şeyini verir, her şeyi yapardı. Oysa ölüm Lysette'i çalmıştı. Şimdi yalnız başına hayatına devam etmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Kont Desjardins mahzeninde özel bir burgonya şarabını ararken bir sürtünme sesi kapının açılışını haber verdi. Kanı damarlarında donarken olduğu yerde kalakaldı.

"Lordum."

Kaba aksanlı ama normal bir ses duyunca Desjardins rahat bir nefes aldı ve omuzlarındaki gerginlik hafifçe silindi. Artık bu bile bir nimetti. İnsan başka birinin kayığına bindiğinde asla rahatlayıp gevşeyemiyordu.

Kendisini bekleyen uşağa döndü ve bakışları bir an adamın omuzlarının arkasından aşağıdaki mezarlara uzanan, kaya-

lardan oyulmuş basamaklara kaydı. *L'Esprit* onunla doğrudan iletişim kurmaya yıllar önce son vermişti.

O zamandan beri gelen tek şey mesajlardı.

Desjardins kaşlarını kaldırdı ve uşak başıyla onayladı. Herhangi bir şey söylenmesine gerek yoktu. Quinn'le yapacakları takas yarın gerçekleşecekti ve tartışmasız en iyi yardımcısı olan sevgili Lysette geri gelecekti.

Esir düşmüş olmasına hâlâ inanamıyordu. Kadının kendisi için çalıştığı iki yıl boyunca asla başarısızlığa uğramamışlardı. Yoksa kadın taraf mı değiştirmişti? Desjardins öyle olmamasını umuyordu çünkü şimdi güzel bir kadının yardımına ihtiyacı vardı; yalan söyleyebilecek ve vicdan azabı duymadan öldürebilecek birine. Ne yazık ki öyleleri kolay bulunmuyordu.

Adam yine tünele geri çekildi ve Desjardins basamakları tırmanarak mutfağa çıkarken ailesi ve konukları için yemek hazırlayan çalışkan hizmetkârların arasından geçti. Şarap şişesini bir tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra resmi salona geri döndü.

Burası evin en sevmediği odasıydı. Karısı burayı beyaz ve neredeyse beyaz görünecek kadar açık mavi renklerle dekore etmişti. Salondaki bütün metal süslemeler gümüştü ve –en azından onun gözünde– bir tür buz mağarası görüntüsü yaratıyordu. Salonda renkli olan tek şey, Benjamin Franklin'in duvarı süsleyen portresiydi.

Bay Franklin'e derin bir saygısı vardı. Adam karizmatik, akıllı, etkileyici biriydi ve *Lodge Les Neuf Sœurs*[12] Büyük Usta'sıydı.

Aynı zamanda da *L'Esprit*'in en yeni hedefiydi.

---

12 1776'da Paris'te kurulan ve bilimsel çalışmalara katkı sağlayan bir Mason locası. (ed.n.)

Desjardins daha bir hafta önce o lanet olasıca mektuplardan birini daha almıştı. Maddi tazminatı reddetmek bile o bağı koparmak için yeterli olmamıştı. Şimdiyse ailesinin zarar görmeyeceği konusundaki vaatler dışında çabaları karşılığında hiçbir şey alamıyordu.

Bundan dolayı, Lysette'in görevinde başarısız olmasına seviniyordu. Simon Quinn'in Fransa'daki faaliyetlerinin arkasındaki beynin kimliğini öğrenmeyi ve bu bilgiyi *L'Esprit*'yi ortaya çıkmaya ikna etmek için kullanabileceğini ummuştu. Ancak son zamanlarda *L'Esprit*'nin Franklin'e odaklanması, Lysette'in işbirliğinin devamını zorunlu hale getirmişti. *L'Esprit*, Franklin'in toplantıları, sohbetleri ve yazışmaları hakkında rapor istiyordu; hem de sadece dedikodulardan duyulabilecek türden genellemeler değil, ince detaylar.

Planının hayati bir parçası haline gelmiş olan adamın yanında dururken, "Buldum," dedi Desjardins.

Edward James bakışlarını Franklin'in portresinden ayırdı ve başım yana yatırdı. Kont adamın gülümsediğini hiç görmemişti. "Zahmetiniz için teşekkür ederim; bu kadar övdüğünüz şarabı tatmak için sabırsızlanıyorum, lordum."

James'in ilerleyen haftalarda neler yaşayacağı düşünüldüğünde en sevdiği şarabını paylaşmasının çok küçük bir bedel olduğunu düşünerek, "Hiç de zahmet olmadı," dedi Desjardins.

James, Benjamin Franklin'in sekreteriydi ve bu, prestijli olduğu kadar aynı zamanda baş belası bir pozisyondu. Neredeyse her yere Franklin'le birlikte gidiyordu ve hayatının en küçük detaylarını, *L'Esprit*'nin Desjardins'i ulaşmaya zorladığı bilgileri biliyordu. Bu çok sinir bozucu bir işti çünkü çok fazla zaman ve kaynak harcamayı gerektirirken çok az şey kazandırıyordu. Şimdiye kadar *L'Esprit*'yi memnun etmeyi başarmıştı ama istediği şey onu memnun etmek değildi; istediği şey, onun

ölmesiydi. Bunun olmasını sağlamak için de kendisine avantaj kazandıracak çok değerli bilgilere ihtiyacı vardı.

Güzel kadınlar, erkeklerden bu tür şeyleri almak için mükemmel araçlardı.

"Güzel bir eviniz var," dedi James.

"*Merci.*"

James uzun boylu, ince yapılı, kumral saçlı, koyu renk gözlü, güçlü çeneli ve bakır çerçeveli gözlük takan bir adamdı. Yakışıklı olduğu söylenemezdi fakat Desjardins'in kızı Anne, adamın "etkileyiciliğinden" sürekli söz ediyordu. Anne, James'in de katıldığı partilere veya gezilere katılmak için büyük zahmetlere giriyor, çayını nasıl sevdiği gibi en küçük detaylara bile dikkat ediyordu. Bu yüzden Desjardins, James gibi bir adamı iyi anladığını düşünüyordu. Bu bilgiyi Lysette'e verecek, o da kendini adam için mükemmel kılacaktı.

"Bu haftaki planlarınız nedir?" diye sordu Desjardins.

James'in cevabını dikkatle dinlerken, Lysette için notlarına ekleyeceği kısımları zihninde listeledi. Sekreterin kendisini katbekat aşan o güzel sarışınla geçireceği kısa sürenin tadını çıkarmasını diliyordu.

Lysette adamın işine ve itibarına mal olacaktı; tabii çok daha değerli şeylerine olmazsa. Hayat böyleydi işte.

Dördüncü Bölüm

"Eh, nihayet yollarımız ayrılıyor," diye mırıldandı Lysette. Simon sırıttı. Bu bir ilişkinin sonu olsaydı, daha melankolik görünmek için elinden geleni yapardı. Ancak bu şartlarda hiç de gerekli değildi.

"Bak ne kadar mutlusun." Lysette'in dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi ve Simon bu gülümsemenin genç kadının yüzünü ne kadar değiştirdiğini fark etti. Lysette gerçekten de hayatında tanıdığı en güzel kadınlardan biriydi. Görkemli buklelerinin arasında açık altın sarısı ve açık kahverengiler vardı. Teni fildişi rengi saten gibiydi, gözleri yaz göğü gibi masmaviydi ve dolgun dudakları kalp biçimli yüzünde çok seksi görünüyordu. Hoş, esnek vücutlu bir kadındı ve orantıları mükemmeldi. Ne fazla zayıf ne de fazla kıvrımlıydı. Dış görünüşündeki bu kusursuzluk yüzünden, ilk tanıştıkları an dışında ona karşı hiç arzu duymamış olması Simon'ı şaşırtıyordu. Son birkaç haftadır o kadar yakın olmalarına rağmen, Simon onu yatağa atmayı düşünmemişti bile.

Simon rahatça, "Sen de benden kurtulduğun için rahatlamış olmalısın," dedi.

"Elbette."

Lysette'in bakışlarındaki sert pırıltılar geri döndü ve Simon belli etmeden iç çekti. Bu kadına karşı biraz yumuşamaya başladığı anda, Lysette ona kendisinden neden hoşlanmadığını bir kez daha hatırlatmıştı. Bunun Lysette'in kendisine karşı bir şey hissetmemesiyle değil, bu kadar dönek olmasıyla ilgisi vardı. Bazen kafası karışık gibi görünüyor, bazen yaptığı işten mide bulandıracak kadar zevk alıyor gibi davranıyordu. Simon onun biraz deli olduğundan şüpheleniyordu ve akli dengesizlikleri olanlardan uzak durması gerektiğini öğrenmişti. Öyle insanlar hem kendileri hem de başkaları için tehlikeli olurdu.

Araba sessiz bir sokaktaki küçük bir evin önünde durduğunda Simon kapıyı açarak indi. Sonra Lysette'in inmesine yardım etmek için eldivenli elini uzattı.

Önce Lysette'in şapkasının kenarı göründü ve sonra genç kadın başını kaldırıp evin önüne baktı.

Simon, "Burası neresi?" diye sordu.

"Evim."

Simon onu açıkça inceledi. Lysette dalgın ve melankolik görünüyor, mavi gözleri Simon'ın bilmek istemediği sırların karanlığıyla bakıyordu.

Lysette Rousseau, Simon'ın hayatı boyunca karşılaştığı en acımasız insanlardan biriydi ve başkalarının acılarından zevk alıyordu. Onun güzel, zarif dış görünüşünü artık tanıdığı o sert kadınla bağdaştırmak zordu. Bir adamı soğukkanlılıkla öldürüşünü izlemişti ki bu, güzel bir kadının elinden olduğunda çok daha fazla rahatsız ediyordu. Diğer yandan, asil bir kadının tavırlarına ve zevklerine sahipti. Medeniyet ve kana susamışlığın birleşimi uyumsuzdu.

Açıkçası, Simon ondan ve temsil ettiği muammadan kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Pek de umursamadığı bir kral için başkalarının hayatlarına burnunu sokmaktan artık bıkıp usanmıştı. Kendi hayatını yaşamak istiyordu ve nihayet bunu yapmasına yetecek kadar bir servet kazanmıştı. Artık başkalarının ihtiyaçlarına hizmet etmek zorunda değildi. Lysette'i Richard ve diğerleriyle takas ettikten sonra dünyası artık kendisine ait olacaktı.

Simon olduğu yerde dönerek Lysette'in koluna girdi. "Hazır mısın?" diye sordu.

Lysette keskin bir şekilde nefes alıp başıyla onayladı.

Genç kadının cesaretini toplama hareketi Simon'ın dikkatinden kaçmadı. Neredeyse yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracaktı ama dilini tutmayı başardı. Şövalye ruhunun son kırıntıları zor durumdaki bir kadına yardım etmesini söylemesine rağmen, işin aslı şuydu ki Lysette içinde bulunduğu durumu kendisi yaratmıştı ve şimdi de sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı. Simon'ın sorumluluğu o değil, emrinde çalışmış olan bir düzine adamdı. Yine de, bu kadar duygusuzca düşünmesine rağmen, dudaklarından daha nazikçe sözler döküldü.

"Bir ay kadar daha Paris'te kalacağım."

Bu açıklamasında romantik bir ima olmadığını Lysette biliyordu. Simon sadece olası bir fırtınaya karşı geçici bir liman öneriyordu. Genç kadının şaşkın bakışları, Simon'a bir an olsun Lysette'in yapmacıksız yüzünü gösterdi. Lysette bir an için içten içe parıldarken yüzünde umut ve masumiyet vardı.

Ve bir an sonra silindi.

Simon kendini sert ve alaycı bir çıkışa hazırladı çünkü Lysette'in dostça girişimlere genellikle verdiği cevap buydu.

Oysa Lysette'in dudakları hafifçe kıvrıldı ve belli belirsiz bir şekilde başıyla onayladı.

Birlikte basamakları çıkarak eve girdiler. Antreye girerlerken onları bir piyanonun melodileri karşıladı. Görkemli bir kristal avize altın sarısı damarlı mermer zeminin üzerinde tavandan sarkıyordu ve nişlerde sergilenen taze çiçekler, ortama muhteşem kokular yayıyordu.

Lysette onu açık sarı tonlarında dekore edilmiş bir salona soktu. O yumuşak renklerin ortasında zümrüt yeşili giysili Kont Desjardins kendini hemen belli ediyordu.

Kont piyanonun taburesinden kalkarken, "*Bonjour*, Bay Quinn," dedi.

"Lordum." Simon böylesine ufak tefek ve ince yapılı bir adamın bu kadar güçlü bir sesle konuşmasına bir kez daha şaşırdı. Böyle bir sesin bir fısıltıda gizlenebileceğinden şüpheliydi ki sesin ait olduğu bedenin güçlü bir rüzgârla devrilebilirmiş gibi göründüğü düşünülürse, bu daha da şaşırtıcıydı.

"Lysette, *ma petite*." Desjardins uzun yüzünde bir gurur ve şefkat ifadesiyle Lysette'e yaklaşarak genç kadının ellerini tutup onu yanağından öptü. "*Comment te sens-tu*[13]*?*"

"*Bien, merci*[14]."

Lysette'in cevabı çok daha sakin ve sıcaklıktan yoksundu. Kont onun geri dönmekten dolayı mutlu olmamasına aldırmamış gibiydi.

"Mükemmel." Kont tekrar Simon'a döndü. "Çay alır mısınız, Bay Quinn?"

---

13 (Fr.) Nasılsın? (ed.n.)

14 (Fr.) İyiyim, teşekkürler. (ed.n.)

"Hayır, teşekkürler." Desjardins'in Lysette'in evinde bu kadar rahat davranması Simon'ı şaşırtmıştı. "İşimizi bir an önce bitirirsek, ben de kendi yoluma gitmeyi tercih ederim."

Lysette, "Ya Jacques ve Cartland?" diye sordu.

Desjardins, Lysette'e oturmasını işaret etti. "Gerekli ayarlamalar yapılacak."

Lysette dönüp Simon'a baktı; Simon meraklı bir tavırla kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. Kaşlarını çatmasına bakılırsa Lysette de onun gibi hiçbir şey anlamamıştı.

"Siz geldiğinizde adamlarınız serbest bırakıldı, Bay Quinn," dedi Kont, "söz verildiği gibi."

Simon pencereye yaklaşarak dışarı baktıktan sonra şöminenin üzerindeki saate bir göz attı. "Eğer bir itirazınız yoksa, biraz daha yanınızda kalmak isterim."

Lysette'in dudakları titredi. İtiraz olsun ya da olmasın, Simon'ın adamlarının güvenliğini sağlamadan hiçbir yere ğitmeyeceğini hepsi biliyordu.

Kont omuz silkti. "Nasıl isterseniz. İstediğiniz kadar kalabilirsiniz. Matmazel Rousseau'yu böyle sağ salim getirdiğiniz için size minnettarım."

Simon asık yüzle, "Başkalarını yaralamaktan zevk almam," dedi. "Ve ona bir şey olsaydı, adamlarımı zarar görmemiş bir şekilde geri almayı bekleyemezdim."

Desjardins ayaklarının üzerinde ileri geri sallanırken masumca gülümseyerek, "Çok medenisiniz. Şimdi planlarınız nedir?" diye sordu.

Simon, Kont'un yüzsüzlüğü karşısında sinirlenerek, "Sizi hiç ama hiç ilgilendirmez," dedi. "Alınmayın, lordum."

"Alınmadım."

Kapı sertçe vuruldu ve uşak kadar yaşlı bir hizmetçi çay servisini getirdi. İkisi de uzun zaman önce emekli olmalıymış gibi görünüyordu. Lysette eldivenlerini çıkarmaya başladığında Simon yine pencereden dışarı baktı. Sokağın karşı tarafında gözüne kırmızı bir şey ilişti. Sırıtarak Kont'a döndü.

"Ben artık gidebilirim," dedi.

Desjardins, "Gördünüz mü?" diye böbürlendi. "Ben güvenilir biriyimdir."

Simon öksürdü. Lysette'e yaklaştı ve Lysette eldivensiz elini ona uzattı.

"*Au revoir, mon amour*[15]," diye mırladı.

Simon eğildi ve bakışlarını genç kadının gözlerine dikerek pürüzsüz tenini öptü. "Yaramazlık yapmamaya çalış."

"O zaman ne eğlencesi kalır ki?" Lysette dalga geçiyor olmasına rağmen, gözlerinin ve dudaklarının kenarlarındaki çizgilerin gerginliği kayıtsızlığını yalanlıyordu.

Tehlikede olduğunu hissediyorsa, Lysette'i yalnız bırakamayacağını anlayan Simon, Desjardins'e çatık kaşlarla baktı. Ancak Kont genç kadına şefkatle bakıyordu. Gözlerinde ve gülümsemesinde sıcaklık vardı. Genç kadının üzerinden yapılan takas, aynı zamanda Lysette'in değerini de gösteriyordu. Simon ona bir şey olmayacağından emindi. Ve bir sorun olursa, Lysette onu nerede bulacağını da biliyordu.

Simon genç kadının elini son bir kez sıktıktan sonra bıraktı ve Kont'u eğilerek selamladıktan sonra çıktı. Kendisini bekleyen arabaya dönerken adımları hafifti.

---

15 (Fr.) Hoşça kal, sevgilim. (ed.n.)

Adamlarını hapseden parmaklıklar açıldığında, kendisi de özgür kalmıştı. Artık kimseye hesap vermek zorunda değildi ve önünde hiçbir şey duramazdı.

Lysette çay koyarken Desjardins'i izliyordu. Kont'sa pencerenin önünde durmuş, Simon'ın arkasından bakıyordu. Öncekine oranla daha zayıf ve daha çökük görünüyordu ki bu rahatsız ediciydi. Ancak Kont dönüp Lysette'e baktığında, gerçekten mutlu gibiydi.

Desjardins, Lysette'i baştan aşağı dikkatle süzerek, "İyi görünüyorsun," dedi.

"Bu şartlar altında olabileceğim kadar." Lysette Kont'un fincanına bolca şeker ve krema kattıktan sonra fincanı tabağıyla birlikte ona uzattı.

Kont yaklaşarak fincanı aldı. "Bana olanları anlat."

Lysette yerinde doğruldu. Plan başlangıçta son derece basit görünmesine rağmen, son görevinde ağır bir başarısızlığa uğramıştı. Quinn'in yakın dostu Colin Mitchell, İngiltere'ye dönmeye karar vererek Quinn'den ayrılmıştı. Jacques, Quinn'in amirinin –Fransızların sırlarını doğruca İngiltere kralına taşıyan adamın– kimliğini açığa çıkarmak için Mitchell'la dost olacaktı.

Ne yazık ki Mitchell ve Jacques'ın gemiye binmesi gereken gece, Quinn'in adamlarından biri –Cartland adında bir İngiliz– Genel Temsilci Talleyrand-Périgord'la yakından bağlantısı olan bir adamı öldürmüştü. Cartland tutuklanmış ve suçu Mitchell'a atmıştı. Masumiyet iddialarını güçlendirmek için Quinn'le birlikte çalışan diğer adamların isimlerini vermiş, dolayısıyla koca bir İngiliz istihbarat ağını ortaya çıkarmıştı.

O noktada Mitchell'ı bırakmaları ve başka bir fırsat beklemeleri gerekirdi. Ancak Lysette'in Desjardins'e karşı

sorumluluklarından kurtulmak konusundaki umutsuzluğu, onu umutsuzca bir teklif yapmaya yönlendirmişti: Quinn'le çalışarak görevi kurtaracak ve bunun karşılığında da Desjardins onu hizmetinden azat edecekti.

Lysette, "İngiltere'ye varışımızdan kısa süre sonra, Bay Mitchell bizi keşfetti ve böylece yoluna engeller çıkarabildik. Bundan dolayı yardım almak zorunda kalacağını umuyorduk ve o zaman aradığımız adamın kimliğini öğrenebilirdik," dedi.

Kont yakındaki altın sarısı kadife bir koltukta oturuyordu. "Çok iyi bir fikir gibi görünüyor."

"Öyleydi; Mitchell'ın bu kadar iyi bağlantıları olmasaydı. Ne yazık ki amirinin yardımına ihtiyacı yoktu."

"Hımm..." Desjardins fincanın kenarının üzerinden Lysette'e baktı. Ellerini indirdiğinde yüzündeki gülümseme tüyler ürperticiydi. "Bu ilginç bir hikâye."

Lysette omuz silkti. "Gerçek aynen böyle. Kelimesi kelimesine."

"Öyle mi?"

"Elbette." Lysette'in tavrı rahattı fakat ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. "Başka ne olabilirdi ki?"

"Detaylı bir aldatmaca, belki?"

"*Absurde*[16]," diye çıkıştı Lysette. "Bu nasıl bir amaca hizmet ederdi ki?"

"Hiçbir fikrim yok, *ma petite*." Desjardins'in gülümsemesi silindi ve bakışları sertleşti. "Ama uzun süredir Bay Quinn'in yanındaydın. Kadınlar tarafından çok beğenilmesiyle ünlü bir adam. Belki de cazibesine kapılmışsındır."

---

16 (Fr.) Saçma. (ed.n.)

Lysette çiçek desenli eteğiyle ayağa fırladı. "Şimdi de size ihanet ettiğimi mi söylüyorsunuz?"

"Ediyor musun? Ona gerçek adını söylemişsin. Neden?"

"Çünkü bu benim size son *iyiliğim* olacaktı."

"Bağımsızlığını ilan etmek için tuhaf bir yol."

Lysette çenesini kaldırarak, "Öldürün beni o zaman," diye meydan okudu. "İddialarınızın aksini kanıtlamam mümkün değil."

Desjardins çıldırtıcı bir rahatlıkla ayağa kalkarak fincanını masanın üzerine bıraktı. "François Depardue'yü öldürdüğün gibi mi? Genel temsilcinin çıkarlarına hizmet eden bir adamı?"

Lysette çok huzursuzdu. "Bunu hak etmişti. Siz de biliyorsunuz."

"Evet, hayvanın tekiydi. Kendisi gibilerle düşüp kalkan iğrenç bir canavar." Kont ona yaklaştı ve iskelet gibi vücuduyla genç kadına sarıldı. Lysette tiksintiyle ürperdi fakat geri çekilmedi. Kont onu Depardue'nün elinden almış, giydirmiş, karnını doyurmuş, hayatta kalabilmesi için eğitmişti.

Kont, sevgi dolu bir babanın yapacağı gibi keyifle ellerini Lysette'in sırtından aşağı kaydırırken, "Sana yardım edeceğim," dedi. "Onun ölümündeki rolünü kimse öğrenmeyecek. Buna karşılık sen de bana yardım edeceksin. Son bir kez."

Lysette'in hayatının kâbusu hiç bitmiyordu. Temkinli bir tavırla, omuzlarını sarkıtarak, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Seni biriyle tanıştıracağım."

"Bu kez ölmesini istediğiniz kişi kim?"

Kont geri çekildi ve hafifçe gülümsedi. "Bu kez farklı türde bir *femme fatale* gerekiyor."

Bu açıklama, Lysette'i bir suikast emrinden daha çok korkuttu.

Marguerite üzüntüyle, "Onun için çok endişeleniyorum, Solange," dedi. İğneyi kumaştan geçirirken parmakları düşünceden çok refleksle hareket ediyordu. "Lysette öldüğünden beri çok değişti."

"Fark ettim."

Marguerite başını kaldırıp en yakın arkadaşına baktı; Solange, yıllar önce bir gün öğleden sonra alışveriş yaparken tanıştığı bir sosyete güzeliydi. Solange Tremblay bir esmer güzeliydi; genç kızlara has kahkahası ve gülümsemesiyle daima aranan biriydi. İlk bakışta neredeyse hiç ortak noktaları yoktu. Solange hizmetkâr sınıfından yükselmiş, Marguerite soylu bir aileden düşmüştü. Solange esmer, Marguerite sarışındı. Ancak aralarında derin bir sevgi vardı. İkisi de hayatlarını istedikleri gibi yaşayabilmek için toplumun eleştiren ve yargılayan bakışlarına katlanmak zorunda kalmıştı.

Philippe'le ilişkisi trajik bir şekilde sona erdikten sonra, Marguerite hemen de Grenier'le evlenmiş ve onunla birlikte Polonya'ya giderek Fransa'ya bir daha hiç dönmemişti... Şimdiye kadar. Solange'la arkadaşlığı yazışmalar sayesinde gelişip güçlenmişti ve şimdi yine bir aradayken, aradan hiç zaman geçmemiş gibi geliyordu.

Solange yarı dolu brendi kadehinden zarifçe içkisini yudumlarken, "Onu çok neşeli ve hayat dolu biri olarak tanımlamıştın," diye mırıldandı. Eskimiş yatak odasındaki yakut kırmızısı bir kadife kanepenin üzerine kıvrılmıştı ve uzun bacakları fildişi rengi saten sabahlığının yırtmacından görünüyordu. "Kızlarınla ilgili bana anlattığın bütün o hikâyeler. İkiz olmalarına rağmen birbirlerinden ne kadar farklı olduk-

larıyla ilgili; büyük olanı böylesine çılgın ve cüretkâr, küçük olanı dalgın ve çalışkan. Gerçeği bilmesem, seninle gelenin Lynette değil, Lysette olduğunu sanırdım."

Marguerite oya işini bir kenara bırakarak, "Aynen öyle," dedi. "Bazen Lysette olmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum."

"Belki de sana yük olmak istemiyordur. Belki de seni teselli etmek için böyle davranıyordur."

Marguerite gözlerini kapayarak başını arkaya yasladı ve yirmi üç yıl önce de Grenier ile birlikte Paris'ten ayrıldığından beri giderek daha ezici hale gelen bunalım ve yorgunluk duygularıyla savaşmaya çalıştı. "Onu böylesine üzgün ve mutsuz görmek beni hiç rahatlatmıyor," diye fısıldadı. "Sanki Lysette'in gidişi onun bütün yaşam sevincini yok etmiş gibi. Şimdiye kadar evlenmiş olması gerekirdi. Anne olmalıydı. Oysa kendisine kur yapıldığında o kadar isteksiz davranıyor ki erkekler çok geçmeden dikkatlerini başka tarafa çeviriyor."

"Eskiden çok flörtçüydü, *oui*[17]?"

"Hem de çok ama artık hiç değil. Çok değişti. Geleceği için endişeleniyorum; artık hiçbir konuda ciddi olamıyor. Fazlasıyla keyifsiz ve asık yüzlü."

"Bütün hayatını birlikte geçirdiğin insanı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemem. Senin yansıman ğibi olan birini. Belki de gerçekten bir parçasını sonsuza dek kaybetmiştir."

Marguerite'ın kapalı gözlerinden sıcak yaşlar süzüldü. "İki çocuğumu da kaybedemem. Buna dayanamam."

"*Mon amie...*"

---

17 (Fr.) Değil mi? (ed.n.)

Marguerite kadehin bir sehpanın üzerine konduğunu ve sonra da arkadaşı yanına gelirken saten elbisesinin hışırtısını duydu. Kendini minnetle onun kollarına bırakarak fiziksel yakınlıktan teselli buldu. Çok uzun zamandır yalnızdı. Kızlarının doğumu rahmine hasar vermiş ve bir daha hamile kalmasını engellemişti. Artık kısır olduğu için, evliliğinde her geçen gün biraz daha büyüyen bir uçurum oluşmuştu.

"Hâlâ çok acı çekiyorsun. Lynette'in de yasta olması çok mu şaşırtıcı?" Solange'ın zarif eli Marguerite'ın açık saçlarını okşadı. "Diğerinin arkadan gelebilmesi için birinizin yaşayanların dünyasına geri dönmeniz gerek."

Marguerite gözyaşlarını silerek, "Ben bunu nasıl yapabilirim ki?" diye sordu. "Ben yaşamayı uzun zaman önce bıraktım."

"Paris'e geri döndün. Bu da bir başlangıç."

Ancak hiç de kolay değildi. Marguerite, de Grenier'le arasındaki uçuruma rağmen Polonya'da huzurluydu. Orada hayaletler, kışkırtmacalar, pişmanlıklar yoktu. Buradaysa onu huzursuz eden çok şey vardı.

Oturduğu yerde doğrularak arkadaşının bıraktığı kadehe uzandı ve pahalı içkiyi tek yudumda bitirdi. Sonra içini yakan alkolün ani sıcaklığından zevk alarak derin bir iç çekti ve omzunun üzerinden baktı. "Bana nasıl yapacağımı söyle."

"Bir partiyle." Solange'ın güzel yüzünde yaramazca bir gülümseme belirdi. Fransız bir anne ve İtalyan bir babanın çocuğu olmak, ona peşinden koşulan egzotik bir cazibe kazandırmıştı. "Pek sakin bir şey olmayacağı konusunda seni uyarmalıyım. Barones Orlinda skandal denebilecek tarzda partileri sever."

Marguerite gözlerini kocaman açarak, "Kızımı bir seks partisine götüremem!" diye itiraz etti.

"*Mon Dieu.*" Solange genç kız gibi kahkaha attı. "O kadar da müstehcen değil!"

"Sana inanmıyorum. Ayrıca, Paris'te olduğumuzu kimsenin öğrenmesine izin veremeyiz. Bu çok tehlikeli."

"Onca yıldan sonra hâlâ korkuyor musun?"

"O günkü dehşeti görseydin sen de asla unutamazdın."

"Onu hâlâ seviyor musun?"

"O zamandan bugüne kadar yaptığım her şey, Philippe'e duyduğum sevgiden kaynaklandı."

Marguerite ayağa kalktı ve bakışları salonun kırmızı damasko kaplı duvarlarında dolaştı. Burası şaşırtmak için tasarlanmış bir yerdi ve yaldızlarla, egzotik mum kokularıyla süslenmişti. İşin tuhaf tarafı, burada olmak Marguerite'ı rahatlatıyordu. Burada hiç sahtelik yoktu. Ortamın amacı gayet açıktı; tıpkı Solange'ınki gibi.

Marguerite boş kadehi alarak birkaç içki sürahisinin durduğu büfeye yürüdü.

Solange, "Bence o da hâlâ seni düşünüyor," dedi.

Bir kadehe içki dolduran Marguerite aniden elinin şiddetle titrediğini fark etti ve bu haberin içinde yarattığı şokun bir işareti olduğunu anladı. "Bunun doğru olmasını dilersem bu beni nasıl bir kadın yapardı?" diye sordu sakince.

"Dürüst bir kadın."

Marguerite sesli bir şekilde nefesini verdikten sonra kadehi doldurmaya devam etti. "Ben evli bir kadınım. Yeminime ve kocama saygı duyuyorum. İşte bu yüzden de Grenier bu ziyareti öğrenmemeli. Benim için çok şeyini feda etti. Eski bir sevgiliyle onu aldattığımı düşünmesini istemiyorum."

"Anlıyorum. İşte bu yüzden Barones'in partisini önerdim çünkü inan bana, bu yatak odasından daha abartılı değil. Eski

tanıdıklarından çok kişiyle karşılaşacağını hiç sanmıyorum. Ayrıca ismini değiştirebilir ve maske takabilirsin."

"Bu, masum kızımı bir şehvet ortamına götürmemin uygunsuzluğunu yine de ortadan kaldırmıyor!" Marguerite, Solange'ın kadehini ona iade ettikten sonra ellerini beline koydu.

"Acıdan uyuşmuş durumda ve iki yıl oldu. Müze ziyaretlerinin onu canlandıracağını mı sanıyorsun?" Solange arkadaşından daha fazla itiraz duymamak için mücevherlerle süslü elini kaldırdı. "Katılmak isteyip istemeyeceğini ona sorsana."

"Bu çok gülünç!"

"Öyle mi? Hayır derse bir kaybın olmaz. Evet derse, bu eski Lynette'in hâlâ oralarda bir yerlerde olduğu anlamına gelmez mi? Bunun için bir gecelik uygunsuzluğa değmez mi?"

Marguerite başını iki yana salladı.

Solange, "Bu gece bunu bir düşün," dedi. "Yarın sabah uyandığında fikrini değiştirmiş olabilirsin."

"Belki daha sağduyulu olurum."

"Sosyete açısından bakılırsa, sağduyu biraz abartılıyor, *non*[18]?"

Marguerite bir an için yine itiraz etmeyi düşündü ama sonra bunu yapmak yerine dönerek kendine de bir kadeh içki koydu.

---

18 (Fr.) Değil mi? (ed.n.)

Beşinci Bölüm

"Bay Quinn."

Serin, çekingen bir el Simon'ın omzuna dokundu. Yıllar boyunca tetikte yaşadığı için uşağının sessizce yatağa yaklaştığını gözden kaçırması imkânsızdı fakat bitkinlik yüzünden Simon yattığı yerde hiç kıpırdamadı.

Bir gözünü açtı ve hizmetkârın çatık kaşlı bakışlarıyla karşılaştı. Adam kızarmıştı. Çok büyük olasılıkla, Simon'ın yanında yatan kadın yüzünden. Simon o tarafa bakmadığı için emin olamıyordu ama esmer güzeli uykusunda vücudunu uyanıkken olacağından daha özgürce sergiliyorsa, kesinlikle şaşırmazdı.

"Bir ziyaretçiniz var, Bay Quinn."

"Saat kaç?"

"Yedi."

"Lanet olsun." Simon gözlerini kapadı fakat artık tamamen farkındaydı. İnsanların boş yere laflamak için ziyaret edeceği biri değildi. "Alev almış halde değilse ya da ölümcül

bir yarası filan yoksa, gelen kişiye daha düzgün bir saatte geri dönmesini söyle."

"Bunu denedim. Cevabı konuk odalarından birine çok sayıda sandığı taşıtmak oldu."

Simon'ın gözkapakları başıyla birlikte kalktı. "Anlayamadım?"

"Eddington Kontu buraya yerleşti. Başka türlüsüne izin vermeyeceğinizi iddia ediyor."

"*Eddington* mı? Onun Paris'te ne işi var?"

Yanındaki kadını uyandırmamaya dikkat eden Simon, kendini darmadağınık örtülerden kurtardı. Şiltenin kenarına oturarak baş dönmesinin geçmesini bekledi. Sıkı bir içki ve seks gecesinden sonra ancak bir-iki saat uyuyabilmişti.

Uşak başını iki yana sallarken Simon'ın omzunun üzerinden kaçamak bir bakış attı.

Simon oturduğu yerde dönerek kadına baktı ve onu en son üzerinden indiği pozisyonda sereserpe yatarken buldu; bacakları iki yana açılmış, parmakları çarşafı sımsıkı kavramıştı.

Anlaşılan bitkin olan sadece kendisi değildi.

Ayağa kalktı ve yatağın üzerinden kayarak ayakucundaki oymalı ahşap sandığın üzerine toplanmış olan örtüyü kaptı.

Kadının üstünü örterken, "Banyo yapmam gerek," dedi.

"Hemen hazırlatırım." Uşak eğilerek selam verirken sordu: "Lord'a ne söyleyeyim?"

Simon doğruldu. "Ona saatin çok erken olduğunu ve ruh halimin uykusuzluğuma uygun olduğunu söyle. Önceden uyarmış olalım."

Hizmetkâr öksürdü ve koşturarak odadan çıktı.

Bir saat sonra, Simon yıkanmış ve safir rengi ipek bir sabahlık giyinmiş halde yatak odasından çıkarak merdivenden antreye indi.

Ön kapının üzerindeki dekoratif pencereden sabahın ilk ışıkları süzülüyor, kristal avizeden parke zemine gökkuşağı renkleri yansıyordu. Saçları sırılsıklamdı ve merdivene serilmiş Aubusson dokuması yolluğa rağmen çıplak ayakları donuyordu. Bu küçük rahatsızlık onu uyanık tutuyordu ki amacı da zaten buydu. Eddington bir dost değildi. Simon onun hizmetinden ayrılır ayrılmaz böyle habersizce ve davetsizce gelmeye karar vermesi için hiçbir neden yoktu.

En azından, Simon'ın *hoşuna gidecek* bir nedeni olamazdı.

Simon porselenle gümüş takımların birbirine değdiğini duyduğu anda bir uşak önünde eğilerek yemek salonunu işaret etti.

Simon içeri girerken, "Lordum," diye selamladı.

Kont ona bakarak gülümsedi. "Günaydın, Quinn."

"Aydı mı?" Simon üstü kapalı tepsilerde sıcacık bekleyen yemeklerin sıralandığı büfeye yaklaştı. Bir an için aşçının mönüyle ilgili ne düşündüğünü merak etti. Genellikle öğle yemeğiyle başladığı için en son ne zaman sabah kahvaltısı ettiğini hatırlayamıyordu. "Pek sık bu saatte kalkmam, dolayısıyla ayan bir günün nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

Eddington gülümsedi ve ev sahibi kendisiymiş gibi son derece rahat ve kendinden emin bir tavırla yemeğine devam etti. Onun pozisyonundaki birçokları gibi, ortamın tamamen kendi kontrolünde olduğunu varsayıyordu.

"Şahsen," dedi Kont, "yanımda güzel bir kadınla uyanırsam, gerçekten güzel bir sabah olduğunu düşünürüm."

Simon güldü ve tabak filan almadan bir sandalyeye yerleşti. Yumurta ve tütsülenmiş balıkların yoğun kokusu midesini bulandırmıştı. Onların yerine çayı işaret etti. "Neden geldiniz?"

"Önce kahvaltımı edebilir miyim? Gemideki yemekler hiç zevkime uygun değildi."

Kont'un neden durduk yere buraya geldiğini merak ederken, Simon'ın bakışları önce masanın üzerinde, sonra odanın içinde dolaştı. Duvarlara kaplanmış altın sarısı damaskonun çok küçük çiçek desenlerini fark edince kaşlarını çattı. Daha önce onları fark etmemişti ve hoşlandığından pek emin değildi. "Aynı anda hem yiyip hem konuşamıyor musunuz?"

Kont, "Saygınlığımı korumaya çalışırken olmuyor," diye karşılık verdi.

Simon'ın inceleyen bakışları tekrar konuğuna döndü. Kont İngiltere'de esmer yakışıklılığı ve seçkin giysileriyle ünlüydü. Kadınlar önünde kuyruğa girerdi ve cinsel ününü büyük bir zevkle kazanmıştı. Neredeyse züppe görüntüsü, şüpheleri ortadan kaldırmakta son derece etkiliydi. Görünüşüne böylesine önem veren bir adamın İngiliz casuslarından oluşan seçkin bir organizasyonun lideri olacağı kimsenin aklına gelmezdi.

Simon, sesinden neredeyse açıkça belli olan bir öfkeyle, "O halde ben yatağıma dönebilirim," dedi. Kimseyi beklemesine gerek yoktu.

"Pekâlâ." Eddington iç çekti ve yemek takımlarını bıraktı. "Mahremiyet önemli."

Simon kendisine çay koyan hizmetkâra işaret etti ve adamı uzaklaştırdı. Kapının iki yanında duran uşaklar da dışarı çıkarak kapıyı kapadılar.

Kont, "Jacques ve Cartland'ı bana bıraktığından beri," diye başladı, "onları uzun uzadıya sorguya çekme şansımız oldu. İki adam da son derece açıksözlüydü ve özellikle Jacques çok değerli bilgiler paylaştı."

Simon hevessizce, "Ne kadar şanslısınız," dedi.

"Evet ama bu aynı zamanda bir sürü soru doğurdu. Matmazel Rousseau'ya karşılık bir düzine adam teslim edildi. Buna ek olarak, Jacques ve Cartland'dan vazgeçildi. Kadının *Illuminés* için neden bu kadar önemli olduğunu öğrenmemiz gerek."

Lysette.

Simon bir kaşını kaldırdı. Bu kadının sonsuza dek başı dertten kurtulmayacaktı. "*Sizin* öğrenmeniz gerek," diye düzeltti. "Benim umurumda değil."

Kont, "Olacak," dedi, "riskin ne olduğunu öğrendiğinde."

"Bundan kesinlikle şüpheliyim. Ne olursa olsun. sizin başka birinin evinde kalmanız daha akıllıca olur. İngiltere Kraliyeti'ne yardım ettiği bilinen biriyle değil."

"Ama sen benim yardımıma ihtiyaç duyabilirsin." Eddington yüksek sırtlıklı sandalyede küstahça aşağı kaydı.

"Hangi konuda?" Simon'ın elleri sandalyenin kıvrık kolçaklarını sıkıca kavradı. "Şu anda ilgilendiğim tek şey cinsel konular. Sizi temin ederim, o işi de tek başıma gayet iyi halledebiliyorum."

Eddington alaycılığa aldırmadı. "Bir süre Matmazel Rousseau'yla birlikte kaldın, değil mi?"

"Hem de çok uzun bir süre."

"Ondan bıktın mı?"

"Biz asla sevgili olmadık, demek istediğiniz buysa."

"Açıkçası çok güzel bir kadın."

Simon başıyla onaylayarak, "Güzel," dedi, "ve biraz da deli. Yatağa girdiğim kadınların tutkulu ve vahşi olması hoşuma gider ama deli olmamalarını tercih ederim."

"İlginç." Mavi gözler kısıldı. "Belki de vücudunun hatırına beynini görmezden gelebilirsin."

"Belki de onu kendiniz düzersiniz," diye hırladı Simon. "Unutmayın, lordum, artık sizin emrinizde çalışmıyorum."

Kont gülümsedi. "Unutmadım."

"Güzel." Keyfi her an biraz daha kaçan Simon aniden ayağa kalktı. Eddington'dan uzaklaşmak aniden büyük bir önem kazanmıştı. Politik kafalı, hırslı bir adam kadar tehlikeli çok az şey vardı. "Burada keyfinize bakın. Ben Fransa'dan ayrılıp İspanya'ya geçeceğim."

Eddington, "Çok iyi para alacaksın," diye önerdi.

"Anlamıyorsunuz." Simon iki avcunu birden masaya dayadı. "Lysette aptal değil. Ondan tiksindiğimi biliyor. Ona seks için yaklaşırsam başka amaçlarım olduğunu hemen anlar. Bana güvenmesi mümkün değil."

"Güvenebilir... daha önce hizmet ettiğin insanların ihanetine uğradığını söylersen. Ona hesaplarına el konduğunu ve intikam almak istediğini söyle."

Simon alaycı bir tavırla güldü. "Böyle bir hikâyeye neden inansın ki?"

"Doğru olduğu için olabilir mi?"

Simon birkaç saniye şaşkınlıktan donakaldı ve sonra hırladı: "Böylesine bir küstahlık yapamazsınız."

"Umutsuz zamanlar, umutsuz önlemler gerektirir." Kont rahat tavrını koruyordu fakat Simon onun gerginliğini hissediyordu. Tehlikeli bir düşmanlığı ateşlediğini biliyordu.

"İngiltere her taraftan sarılmış durumda. Ülkemi korumak için her şeyi yaparım."

"Haydi oradan! Bunun İngiltere'nin çıkarlarıyla filan ilgisi yok; konu sizin kendi hırsınız."

"Ülkeme yardım ederken kendi hedeflerime de ulaşabileceksem, bunun kime ne zararı var?"

Simon masaya yumruğunu indirdi ve üzerindeki her şey sarsıldı. Eddington yüzünü buruşturdu.

Simon, "*Kime ne zararı mı var?*" diye gürledi. "Aynı şeyi kendiniz yapabilecekken beni hayatımı tehlikeye atmaya mı zorluyorsunuz? Gayet beceriklisiniz. Kirli işlerinizi kendiniz yapsanıza!"

"Ben baştan dezavantajlıyım. Matmazel Rousseau'yla hiç tanışmadığım için önümde daha aylar var. Düşündüğüm diğer bütün alternatifler için de bu geçerli. Senden başka seçeneğim yok."

Simon, "Sanki benim varmış gibi!" diye tersledi. "Yüzüme gülerek beni kendi pisliğinize çekiyorsunuz."

Eddington daha ciddi görünmeye çalıştı fakat artık çok geçti. Simon daha önce hiç olmadığı kadar öfkeliydi. Simon bütün hayatı boyunca her adımını zorunluluktan atmış, hayatta kalmak istiyorsa asla seçeneği olmamıştı. Nihayet bağımsızlığına kavuşma düşüncesi onun için çok değerliydi. Omzunun üzerinden arkasına bakmak zorunda kalmadan, gizleyecek bir şeyle yakalanmaktan korkmadan.

Şimdi kendi iradesi dışında yine o hayata geri itiliyordu.

Aslında hiç gücü olmadığını o zaman anladı.

Mitchell'ı örnek almalıydı; bütün parasını almış, adını değiştirmiş ve uzak bir ülkeye gitmişti.

Hatasını çok geç anlamış olmasma rağmen, Simon aklıyla yaşayan bir adamdı. Aynı hatayı asla ikinci kez yapmazdı. Eddington şu anda ona tasma takmış olabilirdi ama böyle kalmayacaktı. Her şey sona erdiğinde, Simon bir daha kimsenin oyuncağı olmamaya kararlıydı.

Ve Eddington, bu planı uygulamaya koyduğu güne lanet edecekti.

Simon sandalyesini tekrar çekerek oturdu. "Bana bildiğiniz her şeyi anlatın."

Lynette aynanın karşısında kocaman açılmış gözlerle öne arkaya dönüyordu.

Bakışlarını Solange'ın aynadaki gözlerine çevirerek, "Bu giysileri giyecek özgüvene sahip olduğumdan emin değilim," dedi.

"*Absurde.* Rüya gibi oldun." Solange onun arkasında duruyor, dantel katlarını ve parlak mavi-yeşil ipek kumaşı kabartıyordu. "Bana annenin onunla ilk tanıştığımız zamanki halini hatırlattın."

Lynette daha kısa zaman öncesine kadar hiçbir şeyi alışveriş kadar sevmiyordu (şey, belki flört etmek dışında). Terzi harcamaları inanılmazdı ve babası onu bu yüzden sık sık azarlardı. Lynette kendisinin tercih ettiği parlak renklerin ve kumaşların Lysette'in tercihi olan pastel renklilere oranla daha pahalı olduğunu vurgulayarak, bunun kaçınılmaz olduğunu söylerdi.

Şimdi üzerindeki elbise eskiden olsa onu çok mutlu ederdi. Altın sarısı danteller ve satenle vurgulanmış görkemli renk, ince belini ve dolgun göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde kesilmişti. Bir o yana bir bu yana dönerken son derece açık olan dekoltesinden neredeyse göğüs uçları görünüyordu. Bu,

baştan çıkarmakta usta kadınlara yakışacak bir giysiydi ki Lynette bir zamanlar öyle biri olmakla övünürdü.

Şimdi yanaklarının kızardığını hissediyor, elbiseyi daha az açık saçık göstermeye çalışırken kumaşı çekiştirip duruyordu. Lysette'in kendisini azarladığını, beynin de göğüsler ve kalçalar kadar cinsel bir organ olduğunu haykırdığını düşünmekten kurtulamıyordu.

"Sende güzel bir vücuttan fazlası var, Lynette," derdi kardeşi.

Lynette inançsızca, "Akıllı olan sensin," diye karşı çıkardı. Kardeşini onunla rekabet edemeyecek kadar çok seviyordu. Doğaları böyleydi işte. Lysette hesapçı ve mantıkçıydı; Lynette'se tensel ve duygusaldı.

En azından eskiden öyleydi. Artık o kız değildi.

Lysette'in ölümünden beri Lynette kendini onun geride bıraktığı kitapları okumaya vermiş, bu davranışının yarattığı yakınlık hissiyle teselli bulmuştu. Ayrıca, ölümlülükle ilgili yeni farkındalığının getirdiği değişiklikler de onu rahatlatmıştı. Lysette'in tamamlamak istediği ama fırsat bulamadığı o kadar çok şey kalmıştı ki. Lynette –çok uzun zaman amaçsız ve uçarı olan kardeş– hayatın bir sonu olduğunu anlamış ve kendisininkinin flörtlerden ve partilerden fazlasıyla dolmasına karar vermişti.

Lynette annesinin hizmetçisi Celie'ye yanına gelip soyunmasına yardım etmesi için işaret ederken, "Annemle bir terzide tanışmıştınız, değil mi?" diye sordu.

Solange başka bir elbise bulmak için açık gardıroba yaklaşırken, "Tıpkı şimdi senin yaptığın gibi bir aynanın karşısında dururken," dedi. "Elbette ki o gün giydiği elbise ancak bir sevgilinin gözlerine uygundu."

Lynette bir an için daha fazla soru sormayı düşündü ama sonra ürpererek vazgeçti. Annesini ve babasını cinsel ilişki sırasında hayal etmek istemiyordu.

Solange bembeyaz bir elbiseyi çıkararak, "Buna ne dersin?" diye sordu. Dirseğe kadar inen kolları ve krem rengi saten kurdeleleriyle biraz fazla ağırbaşlı olsa da, güzel bir elbiseydi. "Bu elbiseyi jest olarak yaptırdım."

"Jest mi?"

"Bir sevgilim bir zamanlar elbiselerimin maliyetiyle ilgili şikâyet ediyor, beni zaten çıplak tercih ederken neden giysilere o kadar para ödemesi gerektiğini soruyordu." Solange elbiseyi Celie'ye verdi. "Elbiselerin giyen kişiye ve ortama göre çeşitli etkileri olabileceğini kanıtlamak için bunu giymiştim."

Lynette elbiseyi incelerken pahalı inci süslemelere hayran oldu. "Çok güzelmiş."

"Bence de. Ancak ben bunu sadece bir kez giydim." Solange genç kıza yaklaştı ve ellerini Lynette'in omuzlarına koydu. "Beyazlara bürünmüş bir rüya gibisin. Senin saçlarına sahip birçok kadın renkten vazgeçemezdi; fazla solgun görünürlerdi. Oysa senin teninin pembemsi bir tonu var zaten."

"Teşekkür ederim."

Lynette bunun tam kardeşinin giyeceği türden bir elbise olduğunu düşündü. Kapıdan yankılanan bir nefes sesi Marguerite'ın gelişini haber verirken, aynı zamanda bu düşünceyi de doğruladı.

Lynette dönüp annesine bakarken onun ne kadar solgun olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Yine de, Vikontes titrek bir şekilde gülümsedi. "Çok güzel görünüyorsun, Lynette."

"Lysette'e benzedim."

"*Oui.* O da var." Marguerite mavi saten elbisesiyle zarifçe yaklaştı ve kızını baştan aşağı inceledi. "Bu elbise hoşuna gitti mi?"

"Elbette, anne. Beğenmesem seçmezdim."

"Sen mutluysan," dedi Marguerite. Sonra tereddütle güldü. "Dönüştüğün bu yeni kadına yavaş yavaş alışmaya çalışıyorum."

Solange nazikçe, "Tamamen değişmedi," diye vurguladı. "Barones'in balosuna katılmaya çok hevesli."

Lynette başıyla onayladı ve annesinin melankolisini dağıtmayı umarak gülümsedi. "Hayatta kaçırmam. Böyle davetlerle ilgili çok şey duydum ama kendim hiç katılmadım."

"*Mon Dieu.*" Marguerite yüzünü buruşturdu. "De Grenier bunu duyarsa aklımı kaçırdığımı düşünecek."

Lynette, Solange'ın üzerinde bir sürü maskeler sıralanmış yatağına yaklaşarak, "Duymayacak," diye söz verdi. Renkler, kurdeleler ve tüyler çok etkileyiciydi. Bakışlarını maskelerin üzerinde dolaştırdı ve kırmızı ipekten bir yarım maskede karar kıldı. Eline alıp yüzüne tuttu. "Yüzümü bununla gizleyeceğim."

Bir anlık sessizlik oldu ve Vikontes'in yüzü samimi bir sırıtışla aydınlandı. "Tam senin için seçeceğim bir renk!"

Solange uzanıp Marguerite'ın elini tuttu. "Bu hepimiz için çok eğlenceli olacak. Ve Barones'in erkekler konusunda hayranlık uyandıran bir zevki vardır."

Marguerite alaycı bir tavırla güldü. "Böyle bir davete katılan hiçbir erkek kızıma uygun olamaz."

Lynette gülümsemesini gizlerken bir an için o at sırtındaki adamı ve yıllar boyunca karşılaştığı ona benzeyen diğerlerini düşündü. Karanlık ve tehlikeli. Nefis. Acı onu çok değiştirmiş olsa da, değişmeyen tek şey buydu.

"O gülümsemeyi görüyorum," diye suçladı annesi.

Ama Marguerite'ın mavi gözlerinde yıllardır görülmeyen parıltılar vardı.

Lynette içinin ısındığını hissetti. Belki de iyileşme zamanı nihayet gelmişti.

Lysette park edilmiş arabanın gölgeli derinliklerinden, sokakta hızlı adımlarla yürüyen adamı inceliyordu.

Sürekli akan araba ve yaya trafiği sık sık görmesini engelliyordu. Yine de, Edward James adımlarındaki kararlılıkla kendini hemen belli ediyordu. Kalabalığın arasından rahatça süzülüyor, yanından geçenleri selamlarken eli sık sık şapkasının ucuna değiyordu.

Uzun boylu ve neredeyse ince yapılı olan Bay James, kesinlikle entelektüel biriydi ama kendinden emin tavırları, uzun ve kaslı bacakları vardı. Koyu kumral, gür saçlarının sıradışı bir görünüşü yoktu ama itici de değildi. Giysileri dikkat çekici olmaktan çok mantıklı denebilecek bir koyu yeşil tonundaydı. Giysileri pahalı olmamasına rağmen iyi dikimliydi. Kısacası, Edward James ortalama bir hayat süren ortalama bir adamdı... Patronunun kimliği dışında.

Desjardins, Lysette'in karşısındaki koltuktan, "Sana verdiğim notları inceledin mi?" diye sordu.

"*Naturellement.*"

Bay James sessiz, sakin bir hayat yaşıyordu. Boş zamanlarını kitap okuyarak ya da arkadaşlarını ziyaret ederek geçiriyordu. Arada bir yüksek sosyete etkinliklerinde Bay Franklin'in yanında olmasına rağmen, öyle ortamlarda sessiz ama etkileyici olduğu, herhangi bir hırs belirtisi göstermediği söyleniyordu.

Kont belirgin bir küçümsemeyle, "James yükselme hırsı olan biri gibi görünmüyor," dedi. "Bir adamı neyin harekete geçirdiğini bilmeden onu yoldan çıkarmak zordur."

"Aynı fikirdeyim."

"İşte bu yüzden ona bir teşvik sağlamamız gerekiyor."

Lysette, Bay James'in bir mağazaya girerek gözden kayboluşunu izledi. "O teşvik ne olabilir?"

"Aşk."

Lysette kaşlarını kaldırarak Kont'a baktı. "*Bana* mı âşık olacak?"

"Elbette."

Lysette, "Güveniniz çok dokunaklı," diye mırıldandı, "ama yersiz. Hayatım boyunca kimse bana âşık olmadı."

"Ben âşığım." Lysette alaycı bir tavırla gülünce Desjardins gülümsedi. "Yine de bundan emin olamazsın, değil mi? Sonuçta geçmişini hatırlamıyorsun."

"Biri beni sevmiş olsaydı, aramaya gelirdi." Lysette yumruklarını sıktı. "Beni bulana kadar arardı."

"Senin için on dört adamdan vazgeçtim, *ma petite*. Bu aşk değil mi?"

Kendisi için olabilirdi. Ama Lysette sadece bir amaca hizmet ediyordu, hepsi o.

Bir piyon olma hissinden nefret ederek, "Burada olmamızın bir nedeni var mı?" diye sordu. "Yoksa sadece casusluk mu yapıyoruz?"

"Onun karşısına çıkmanı istiyorum." Desjardins arabacıya niyetlerini belli etmek için asasını arabanın çatısına vurdu.

"Sonra ne olacak?" Kont'un düşünce tarzı sık sık Lysette'i hayran bırakırdı. Adamda takdir ettiği tek şey buydu.

"Sonra yoluna devam edeceksin ve ben geleceğim. Ona arzularını gerçekleştirme şansı için bir teklif yapacağım."

Arabanın kapısı açıldı ve Kont önden inerek Lysette'in inmesine yardım etmek için elini uzattı.

Lysette kapıda duraksayarak, "Arzular mı?" diye sordu.

"Seninle ilgili arzular. Seni bir kez gördükten sonra bütün gün kafasından atamayacak. Seni tekrar görmeyi umutsuzca isteyecek."

"Peki, arzularını gerçekleştirmesi konusunda ne düşünüyorsunuz?" Lysette Kont'un elini tuttu ve dikkatle arabadan indi.

"Barones Orlinda bu akşam bir parti veriyor."

"Ama..." Lysette'in gözleri kocaman açıldı. "Ya Depardue'nün dostları? Bu kadar ortalıkta görünmemin akıllıca olmayacağını biliyorsunuz!"

"Orada fazla kalmayacaksın ve amacın görünürlük değil. Senin peşinden koşmasını istiyoruz, kolayca yakalamasını değil."

Lysette, "Böyle bir parti onun hoşuna gitmez ki," diye vurguladı, "eğer onunla ilgili edindiğiniz bilgiler doğruysa."

Lysette eteğini silkelerken James'in bir Orlinda partisinde kendini zevke kaptırdığını hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Kendi içinde suçluluk duyup duymadığını da kontrol etti ama sadece kararlılık buldu. James onun özgürlüğe uzanan son durağıydı. Desjardins, sekreteri sayesinde Franklin hakkında bilgi toplayabilirse onu azat edeceğine söz vermişti.

"Evet, öyle bir yerde huzursuz olur, senin de olacağın gibi." Desjardins gülümsedi. "Sen partiden ayrılmayı önereceksin ve James zaten bu sabahki karşılaşmanızdan sonra büyülenmiş olacağından hemen seni oradan uzaklaştırmak için harekete geçecek. Bu da aşkınızın temelini atacak olan ortak anıların başlangıcı olacak."

"Yani siz öyle olmasını umuyorsunuz."

"Güven bana." Kont genç kadını şakağından öptü ve nazikçe itti. "Biraz sonra sana katılırım."

Omuzlarını dikleştirip kararlılığına sarılan Lysette, iki yöne baktıktan sonra kalabalık caddeden geçen arabaların arasından dikkatle karşıya geçti. İyice odaklanırken avına yaklaşan bir dişi panter gibiydi. Ancak dikkatini böylesine tek bir noktaya odakladığı için, yakınlardaki bir mağazanın girişinde küstahça dikilen İrlandalıyı fark etmemişti.

Fakat elbette ki Simon Quinn bütün hayatı boyunca gölgelere gizlenme sanatında ustalaşmıştı. Bu, birçok kez hayatını kurtarmış olan bir beceriydi.

Simon, talihsiz Bay James'i düşünerek, "Zavallı sersem," diye mırıldandı.

Lysette'in bir mağaza vitrininin önünde doğal bir tavra büründüğünü izledikten sonra durduğu yerde doğruldu. Bulunduğu yerden duydukları, kendi avına başlaması için yeterliydi.

Üç köşeli şapkasını aşağı çekerek Desjardins'in armasız arabasının yanından geçti ve Barones Orlinda'nın malikânesine yöneldi. Aylar önce bir kâğıt oyunu sırasında güzel Barones'le tanışmıştı ve flört etmişlerdi. Simon'ın Fransa'ya döndüğünü öğrenince kadın çok sevinecekti.

Ve kendisi de onun balosuna katılmaktan mutluluk duyacaktı.

Lysette bir mağazanın vitrininden Bay James'in gelişini izliyordu. Dikkati dağınık gibi görünüyordu; başı öne eğilmişti ve dudakları kendi kendine konuşur gibi hareket ediyordu. Bir kolunun altına bir paket sıkıştırmıştı. Diğer elini kaldırarak gözlüğünü düzeltti.

Lysette adam neredeyse arkasına gelene kadar bekledi ve sonra aniden geri adım atarak Bay James'in yoluna çıktı. Adam devrilen bir pirinç çuvalı gibi genç kadına sertçe çarptı. Lysette şaşkınlıkla haykırırken sendeledi ve neredeyse düşüyordu. Belli belirsiz bir şekilde adamın kısık sesle küfrettiğini duydu ve Bay James'in kendisini nefesini kesecek bir hız ve güçle yakaladığını hissetti.

Adam, ses tonuyla Lysette'i bir kez daha şaşırtarak, "İyi misiniz, matmazel?" diye sordu. Sesi derin ve biraz hırıltılıydı.

Lysette onun kaslı kollarına tutunarak bir elini kaldırdı ve yamulmuş olan şapkasını düzeltirken kendini aniden adamın yüzüne bakarken buldu.

Bay James çatık kaşlarla sokağın iki tarafına bakıyordu ama profili Lysette'i etkilemişti. Çenesi köşeli ve güçlü, teni bronzdu. Boyunbağının düğümü basit ama mükemmeldi.

Genç kadının şaşkınlığını daha da artıran bir şekilde, James insanların ortasında böyle kucaklaşmalarından hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Açıkçası, Lysette'in orada olduğunu bile unutmuş gibiydi. Bir adım gerileyerek Lysette'i bırakırken, onu yakalamaya çalışırken paketini düşürmüş olduğunu hatırlattı.

Lysette adamın dikkatini çekebileceği sürenin neredeyse tükenmek üzere olduğunu hissetti. İçgüdüsüyle hareket ederek uzandı ve elini James'in ceketiyle yeleğinin arasına sokarak avcunu kararlı bir tavırla adamın kalbinin üzerine bastırdı.

"Affedersiniz," dedi nefes nefese. "Çok sakarım."

James'in eli yıldırım hızıyla uzanarak genç kadının bileğini yakaladı, başı Lysette'e doğru döndü ve bakır çerçeveli gözlüğünün arkasındaki çarpıcı kahverengi gözleri net bir şekilde

ortaya çıktı. Lysette onun kendisini yoluna çıkan isimsiz bir sorun değil de, bir kadın olarak algıladığı anı açıkça görebildi.

James'in gür kirpikli gözlerine bakarken, Lysette adamın vücudunun gerginliğini hissetti. Dokunduğu yeri çekingen bir tavırla sıktı ve elinin altında bir hırıltı hissetti.

James genç kadının elini göğsünden çekerek, "Önüme bakmıyordum," dedi. Sonra dudaklarına götürdü ve elini öptü. "Edward James."

"Corinne Marchant." Lysette gülümsediğinde James hafifçe kızardı.

Bu tepki, Lysette'in gerilmiş sinirlerini biraz gevşetti.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi James. "Ancak kendimi daha nazik bir şekilde tanıtmayı tercih ederdim."

Başka zaman olsa, Lysette daha yoğun bir şekilde flört ederdi; belki çarpışmalarının onunla tanışmaya değdiğini söylerdi. Fakat Bay James kadınların o şekilde peşine takılabileceği türde bir erkek değildi. Böyle numaralar için fazla... *akıllıydı.* Ayrıca kadınları bir erkeğin saygısını ve ilgisini kazanmaya yönlendiren özelliklerden de yoksundu. Fazlasıyla ciddiydi ve yakışıklı biri de değildi.

Bu yüzden Lysette geri çekildi ve şapkasını düzelterek eski açısına geri getirdi. "Bir çift ayakkabıya bu kadar daldığım için kuş beyinlinin teki olmalıyım."

Bay James'in gözleri kısıldı ve bakışlarını Lysette'in sözünü ettiği ayakkabılara çevirdi. Elmaslarla süslü olan açık pembe ayakkabılar; böylesine detaylı bir işçiliğin maliyeti sorgulanamazdı.

James kısık sesle, "Sizin kadar güzel bir kadın giyiyorsa, bu savurganlığı kimse fark etmez," dedi. "Çünkü bakacakları şey ayaklarınız olmaz."

Lysette gülümsedi. Adamın iltifat etmekte zorlandığı açıktı ki dolayısıyla söyledikleri daha da etkileyici geliyordu. "Teşekkür ederim."

Lysette onun neden geri çekilmediğinden emin değildi. Gözlerinde Lysette'in görmeye alışkın olduğu erkeksi hayranlık yoktu. Bunun yerine, anlamaya çahştığı bir tuhaflıkmış gibi inceleyerek bakıyordu. Yere düşen paket ayağının dibindeydi fakat onu almak için acelesi var gibi görünmüyordu. Yayalar işlerine koştururken etraflarından gelip geçiyordu fakat James hiçbirini fark etmiyormuş gibiydi.

Lysette kendisine böyle düz düz bakmasının şüphe uyandırabileceğinden korkarak başını yana yatırdı. "Umarım gününüzün geri kalanı daha olaysız geçer."

James hafifçe eğildi. "Sizinki de."

Ayrıldılar. Lysette yürüyerek uzaklaşırken adamın arkasından baktığım hissetmedi. Meraklanarak ve kendisine baktığım görmesinin ilği yaratabileceğini umarak duraksadı ve döndü. Edward James hızlı adımlarla uzaklaşıyordu.

Lysette omuz silkti ve Desjardins'in arabasına yürüdü.

Altıncı Bölüm

Barones Orlinda, açık saçık partilerinin görkemiyle ve içerikleriyle ünlüydü. Yine de, Simon bu geceki mitolojik temanın arsızlık ve hayal gücü yönünden aşılmasının zor olacağını düşünüyordu.

Büyük balo salonu, orman hissi verecek şekilde saksılı ağaçlar ve çalılarla doldurulmuştu. Balkonlara açılan dört çift Fransız kapı ardına kadar açılmıştı ve akşam esintisi, avludaki dev havuzun şırıltısıyla birlikte içeri süzülüyordu. Belli sütunların arasına gerilmiş mavi paneller, hem öğle üzeri güneşini hatırlatıyor hem de arkalarına yerleştirilmiş kanepeleri gizliyordu. Hizmetkârlar bile ortamın hissini güçlendirecek şekilde giyinmiş, vücutlarına beyaz çarşaflar sarınarak başlarına yapraktan taçlar takmışlardı. Havada egzotik mum kokuları yoğundu ve her yerden konukların kahkahaları yükseliyordu.

Simon hepsini son derece eğlenceli buluyor ama kendisi katılmıyordu. Buraya bu açık saçık zevklerin tadını çıkarmaya gelmemişti ve sabahki keyifsizliği hâlâ devam ediyordu. Eddington'ın kuklası olma duygusu hiç hoş değildi. Simon her

şeye baştan başlamayı ve huzursuz ruhunu yatıştıracak bir şeylerle uğraşmayı her zamankinden daha da çok istiyordu.

Belki de yaşını hissetmeye başlıyordu. Bir zamanlar mesleğini ve belli bir düzenden yoksun oluşunu özgürlük olarak görürken, artık bu durum boğucu geliyordu. Bir evi, kökleri ve bir ailesi yoktu. Son ikisiyle ilgili yapabileceği bir şey yoktu ama en azından bir ev alabilirdi. İrlanda onu çağırıyordu; bütün evlatlarına yaptığı gibi. Servetini geri alır ve Eddington'dan kurtulursa, İrlanda'nın güzel sahillerine geri dönebilir ve ailesinin kendisinden çaldığı kökleri yeniden salabilirdi.

Tiz kadın kahkahalarını duyunca başını kaldırıp baktı ve paravanla örtülmüş bir sütunun dibinde iki kadının bir kanepenin üzerinde öpüşüp koklaşan bir çifti izlediğini gördü. Sonra bakışlarını balo salonunda dolaştırarak Lysette'i, Desjardins'i ve zavallı Bay James'i aradı. Renklerin canhhğı dikkat dağıtıyordu; konukların çoğunun taktığı maskelerde sergilenen yaratıcılık da öyle. Böylesine küçük bir kalkanın bu isimsizlik duygusunu yaratabilmesi tuhaftı fakat etkili olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Buradaki konukların birçoğu, yüzleri açıkta olsa davranışlarına çok daha fazla dikkat ederdi.

Balo salonunun ana girişine bakarken Simon hareketsiz kaldı. Büyük bir bitkinin arkasından bir melek bakıyor. sedef gibi parlayan elbisesi mum alevlerinin ışığında parıldıyordu.

Onu izliyordu.

Simon onu görünce kadın gerildi ve sonra yana adım atarak kendini açıkça gösterdi. Sessiz bir meydan okuma gibiydi.

Beni bulmuş olabilirsin, diyordu duruşuyla, *ama sana bakarken yakalanmaktan utanmıyorum.*

Simon sırıttı.

Lysette.

Peruğu yokken altın sarısı saçları hemen kendini belli ediyordu; vücudunun baştan çıkarıcı kıvrımları da öyle.

Ama sonra kafası karıştı ve Simon kaşlarını çattı.

Lysette... farklıydı; bunu hemen fark etmişti. Onda bir beklenti havası, salonun karşı ucundan bile belli olan bir heyecan vardı. Simon onun sadece iki şeyden heyecan duyduğunu görmüştü: Ölüm ve dram. Ve açıkçası, kadının öyle zamanlarda hissettiği şey daha çok neşeye yakındı.

Bir de yüzündeki şu maske vardı...

Kırmızı. Canlı bir renk. Simon bu rengi onunla asla bağdaştırmazdı. Birlikte geçirdikleri aylar boyunca ya pastel ya da koyu renkler giymişti. Lysette dikkat çekmeyi sevmezdi ki insanın hayatı sırlara ve yalanlara dayanırken bu akıllıca bir tutumdu.

Simon meraklanarak yakındaki bir sütuna yaklaştı ve omzunu yasladı. Gülümsedi. Kadın donup kaldı. Simon onun nefesinin kesildiğini hayal etti ve dudaklarının aralandığını görünce bu tahmini güçlendi. Ancak tepkisi ve duruşunu hafifçe değiştirmesi daha da ilginçti.

Simon genç kadının arzusunu hissedebiliyordu.

Bakışlarına utanmazca bir açıklıkla karşılık verdiğini gördü ama bu şaşırtıcı değildi. Her zaman meydan okumuş ve bilerek Simon'ı kızdırmıştı. Oysa şimdi amacı bu gibi görünmüyordu. Lysette gergin bir tavırla elbisesinin iki tarafını çekiştiriyor, göğüsleri hızlı nefeslerle kalkıp iniyor, dili alt dudağını bir sevgilinin okşayışı gibi nemlendiriyordu. Bütün bu süre boyunca Simon'a bakıyor ve transa girmiş gibi neredeyse gözünü bile kırpmıyordu.

Uzun dakikalar geçmesine rağmen Simon bakışlarını kaçıramıyordu. Bu kadın cennetle cehennemin vücut bulmuş

hali gibiydi; istediği anda erkeklerin nefesini kesebilen şeytani bir melek.

Soru şuydu: Neden şimdi Simon'ın nefesini kesmeye karar vermişti?

Ve nefesinin kesildiğine de şüphe yoktu.

Vücudu gerilirken gülümsemesi silindi. Lanet olsun. Ne yapıyordu bu kadın? Dahası, *ona* ne yapıyordu? Lysette bir defasında ona açıkça seks teklif etmişti ve Simon ilgilenmemişti bile. Oysa şimdi onu tutup daha önce sinirini bozmaktan başka etkisi olmayan o şehvet verici dudaklara yumulmamak için kendini zor tutuyordu.

Onda her zaman yaklaşmayı engelleyen görünmez bir pelerin vardı. *Uzak dur,* diyordu o pelerin ve Simon söz dinlemekten mutluluk duymuştu. Şimdiyse büyüleyici bir havası vardı. *Şaşırt beni,* diye fısıldıyordu. *Beni heyecanlandır.* Değişim inanılmazdı. Temkin yerini hevesli bir beklentiye bıraktı.

Ve Simon'ı baştan çıkarıyordu. *Bu kadın* Simon'ı baştan çıkarıyordu.

Bakışları tenini alevlendiriyor, huzursuzca kıpırdanmaya zorluyordu ama Simon bunu yapmayı reddediyordu.

Lysette'in görevi Bay James'i baştan çıkarmaktı. O halde neden kendisiyle uğraşıyordu?

Bunu öğrenmenin tek yolu kendisine sormaktı.

Simon aniden doğruldu ve doğrudan Lysette'e doğru yürürken o kadar kararlıydı ki diğer konukların onun önünden çekilmesi gerekti.

"Matmazel."

Sesi istediğinden daha kısık, daha yakın çıkmıştı ve Lysette'in ürperdiğini gördü; bu, aralarındaki giderek artan cinsel çekimin farkında olduğunu kesinlikle gösteren bir işaretti.

Lysette şehvetli ve davetkâr bir sesle, "Bay Quinn," dedi.

Nabzının hızlandığını hissederken Simon'ın gözleri kısıldı. Aniden genç kadının dirseğini yakalayarak onu çıkışa sürükledi. Lysette akıllıca davranarak itiraz etmedi.

Simon onu kalabalığın arasından geçirdikten sonra bir koridordan sürükledi ve bir kapıyı açıp genç kadını önden içeri soktu. İçerisi karanlıktı ve bir an için beyaz elbisesinin karanlık ortamla zıtlığı meleksi görünüşünü daha da vurguladı.

Lysette geniş, az mobilyalı kütüphanede ilerledi. Simon onun arkasından içeri girerken teninden yayılan egzotik kokudan çoktan tahrik olmuştu ama bu kokuyu daha önce duyduğunu hatırlamıyordu.

Lysette'in, üzerinde yarattığı etki onu kızdırmıştı. Kendi akıl sağlığından şüphe etmesine ve Lysette'in amacıyla ilgili temkinli olmasına rağmen, yine de onu delicesine arzuluyordu. Kendi iradesiyle hareket edememe duygusu, Eddington'la olan durumuna çok fazla benziyordu.

Kapıyı kapadı ve sürgüyü çekerek ikisini içeri kilitledi.

Quinn doğrudan, "Ne tür bir oyun oynuyorsun?" diye sordu.

Ne olduğu açıkça anlaşılan seks sesleri kulaklarına ulaştığında, Lysette yelpazesini bir paravan olarak kullanmaktan vazgeçip asıl amacına uygun şekilde, ısınan yanaklarını serinletmek için kullanmaya başladı.

Orlinda'nın balo salonunun dip köşesinde sırtı duvara dönük şekilde duruyordu ve önünde de kendisini gözlerden gizleyen bir eğreltiotu vardı. Bir gizlenme yeri olarak mükemmeldi. Balo salonunun ana girişini rahatça görebiliyordu ama yakınına gelmedikçe kimse onu göremezdi. Edward James'in

buraya gelmesinin tek nedeni onu tekrar görmek olacaktı. Lysette'in peşinden gelecekti. Tabii *gelirse.*

Lysette bundan şüpheliydi. Desjardins, James'le sohbetlerinin detaylarını anlattığında pek de umut verici gelmemişti. James böyle eğlencelerle ilgilenmiyordu ve zaman ayıramayacak kadar meşgul olduğunu iddia ediyordu. Kont'sa itirazlarının numaradan ibaret olduğundan emindi. James'in kızardığını ve dikkatinin dağıldığım öne sürüyordu.

Lysette, "Bence adamın doğal hali bu," diye itiraz etmişti. "Benimle ancak insanın güzel bir kelebekle ilgileneceği şekilde ilgilendi; onun için etkileyiciydim ama o kadar."

Desjardins kibirle, "Göreceğiz," demişti. "Böyle şeylerde nadiren yanılırım."

Ve şimdi burada, kalabalık balo salonunun bir köşesinde dikkat çekmemeye çalışarak gizleniyor, aşırı şehvet düşkünü çiftlerin iniltilerini dinlemek zorunda kalıyordu.

Birçoklarının sevişmeyi eğlenceli bulduğunu bilmesine rağmen kendisi aynı fikirde değildi. En kötü haliyle acı verici ve aşağilayıcı, en iyi haliyle de çirkindi. Bir hâkimiyet eylemi, bir işgaldi. Bazı kadınların bundan neden hoşlandığını anlayamıyordu. Somut kazanç olasılığından kaynaklandığım tahmin ediyordu çünkü mutlu bir erkek cömert bir erkek demekti.

İniltiler yoğunlaştıkça Lysette yüzünü buruşturuyor, üzerinde en sevdiği açık sarı elbisesi olmasına rağmen kendini acı verici ölçüde çıplak hissediyordu. Son moda elbisenin kolları uzun, dekoltesi yüksekti ama yine de inkâr edilmez ölçüde güzel bir parçaydı. Kolay av arayanların cesaretini kırmasını umuyordu fakat sadece burada olmanın bile istekliliği gösterdiğini anlamaya başlıyordu.

"Matmazel Marchant."

James'in derin sesi sıcak su gibi benliğine yayıldı.

Lysette gözlerini şaşkınlıkla açarak olduğu yerde dönerken, adamın sessizce yaklaşmasından afallamıştı. Biri onu hazırlıksız yakalamayalı uzun zaman olmuştu.

Dudaklarında içten bir gülümseme belirdi. "Bay James, ne güzel bir sürpriz."

James neredeyse siyah gibi görünecek kadar koyu mavi kadifeden bir takım giymişti. Boyunbağı yine mütevazı bir şekilde bağlanmıştı ama mükemmeldi. Peruğu vardı fakat sadeydi. Dudakları sert, bakışları daha da sertti. Lysette'in adamın sertliğinden ürkmesi gerekirdi. Oysa içinde farklı türde bir kıpırtı hissediyordu. Daha alevli, daha rahatsız edici bir şey.

"Neden buradasınız?" diye sordu James.

Lysette gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

"Burada olmak istemiyorsunuz."

"Size bu izlenimi veren ne oldu?"

"Son on dakikadır yüzünüzü nasıl buruşturduğunuzu izliyorum."

Lysette kendini tutamayarak güldü. "Neden yanıma gelmediniz?"

"Önce soruma cevap verin."

"Gelmek zorunda olduğumu hissettim."

James'in gözleri gözlük camlarının arkasmda kısıldı. Lysette onun inceleyen bakışlarından hoşlanmaya başlayarak sırıttı. Adam ona duyduğu hayranlık karşısında şaşırmıştı ve Lysette onun bu durumdan hoşlanmadığını tahmin edebiliyordu.

James, "Benimse neden burada olduğum konusunda hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı.

Lysette görevini bu kadar kolay başarmasının mümkün olup olmadığını merak ederek, "Gidelim mi?" diye önerdi. Belki de Desjardins, Bay James konusunda haklıydı.

"Ne yapacağız ki?" James'in sesinde uyarı ve tehlike tonu vardı.

"Birlikte gitmemizi kastettiğimi sandınız."

James'in elmacıkkemikleri kızardı. "Kont'la ne ilginiz var?"

Lysette, "Beni sorguya mı çekiyorsunuz?" diye sordu.

"Sevgiliniz mi?"

Lysette gerildi. "Fazla açıksözlüsünüz." Genç kadın arkasını dönerken kalp atışları, James'in onu takip edeceğine dair delice bir umutla hızlanmıştı.

Hayal kırıklığına uğramadı.

James'in mermer zemine çarpan topuklarının sesi sabırsız ve umursamazdı. Lysette'in kolunu yakaladı ve onu eğreltiotunun yanına değil, arkasına doğru çekti. Lysette şaşkınlıkla açılmış bir ağızla ona bakarken, James dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bizi burada buluşturmak için neden bu kadar zahmete girdi?"

Lysette kaşlarını kaldırdı. "Belki de kocam vefat ettiği için bir işadamına ihtiyacım olduğunu düşünmüştür."

James'in gözlerinde alevler yanıyordu. "Ben satılık değilim."

"Bu ne kadar tuhaf bir yorum." Lysette'in kalp atışları delicesine hızlanmıştı. Desjardins'in notlarındaki hiçbir şey genç kadını Edward James'e hazırlayamazdı.

"Yine de doğru," dedi James. Elleri Lysette'in kollarını sımsıkı kavramış, yoğuruyordu.

Lysette etraflarındaki havanın sıcaklığından boğuklaşmış bir sesle, "Bu yanlış kanıyı çürütmüş olmak çok rahatlatıcı," diye fısıldadı.

"Benim farklı bir teorim var," diye hırladı James. "Bu ortama daha uygun."

"Sizce duymak ister miyim?" Nefesi daralan Lysette adamın kendisini boğacağından korkarak bir adım geri çekildi. James'te hiçbir reddi kabul etmeyen bir öfke ve kararlılık vardı. Ancak genç kadının korkuları yersizdi çünkü geri çekildiği anda James onu bıraktı.

"Ben, olmamı istediğiniz şey değilim."

Lysette kendini zorlayarak rahat bir tavırla gülümsedi. "Durum her geçen an biraz daha ilginç hale geliyor."

"Kimseye azgın erkek hizmeti sunmuyorum," diye tersledi James.

Lysette zorlukla yutkunarak, "Eh," dedi, "pek karizmatik olmadığınız düşünülürse, bu muhtemelen akıllıca bir tutum. Mesleğiniz o olsa, açlıktan ölürdünüz."

James'in koyu renk gözlerindeki pırıltıların Lysette'i uyarması gerekirdi fakat açıkçası, genç kadın onun kendisini yakalayıp aklını başından alana kadar öpebileceğine ihtimal bile vermemişti. Oysa James Lysette'i kollarına yatırıp kendi iri vücuduyla onunkini örterek bunu yaptığında adamın dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde hissederek çok uzun süre kıpırdayamadı. Yaklaşımı sert ve kaba olmasına rağmen, öpücüğü hiç de öyle değildi. Tıpkı giysileri gibi mükemmel ve özenliydi.

Sonra Lysette'in şaşkınlığı korkuya dönüştü. Nefesinin kesildiğini hissetti. Karşı koyarak James'in omuzlarını itip alt dudağını ısırdı.

James bir küfür savurarak onu bırakıp geri çekildiğinde burun delikleri iri iri açılmıştı ve ağzından kan süzülüyordu. Her yanından şehvet ve sahip olma hırsı akıyordu ki Lysette bu ikisinin çok tehlikeli bir karışım olduğunu iyi biliyordu.

Lysette adamın yanağına sağlam bir tokat indirdi.

"Bana bir daha elinizi sürerseniz," diye hırladı, "o elinizi koparırım."

Darbe James'in başını çevirmemişti fakat kızarmış bir el izi tokadın gücünü belli ediyordu ve gözlüğü de çarpılmıştı. Lysette neredeyse koşarcasına balo salonundan geçerek kapıya ilerlerken önüne çıkanları çekilmeye zorlayan bir tavırla yürüyordu.

Bu kez arkasından ayak sesleri duymadı ve balkona daldığında rahat bir nefes aldı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve uşaklardan birini bir fayton bulmaya göndermeye kararlı bir şekilde antreye yürüdü. Koridor kasıtlı şekilde loş aydınlatılmıştı ve bu da atmosfere katkıda bulunan diğer bir detaydı. Yarı karanlıkta kimliğini belli etmeyeceğini düşünerek rahatladı.

"Lysette."

Adını duyunca duraksadı. Mırıltıyla söylenmişti ama nefesleri arasında bile duyabilmişti. Olduğu yerde hızla dönünce Desjardins'i balo salonundan çıkarken gördü. Zayıf vücudu balo salonunun avizelerinden gelen ışıkla arkadan aydınlanıyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve. Bay James'i baştan çıkaracak başka birini bulsanız iyi olur. Onun kaba tavırlarını tercih eden birini."

Kont başını arkaya atarak Lysette'i dehşete boğan bir şekilde güldü. "*Ma petite,*" dedi, Lysette'e sırıtarak yaklaşırken. "çok tatlısın."

Kont Lysette'in yanına gelerek koluna girdi. "Fazla endişelisin. Ben arabamı getirtirken kendini toparlasan iyi olur."

Lysette hiç kıpırdamadan duruyordu. Desjardins'in balo salonuna dönmesi için ısrar etmemesine inanamıyordu.

Kont genç kadını karanlık koridordan dinlenme odalarına doğru götürürken, "Haydi," dedi. "Arabamın bir faytondan çok daha rahat ve temiz olduğunu biliyorsun."

Lysette buna itiraz edemezdi. Diğer yandan, Kont'un isteğini yerine getirmeyi başaramamıştı. Derin bir nefes aldı ve başıyla onaylayarak onsuz devam etmek için ayrıldı. Sinirleri çok gerilmişti ve hızlı adımları yüzünden önündeki çifti geçeceğini hissedince bir nişe kaydı; başka bir çiftin daha sevişmesine tanık olmak istemiyordu.

Çift odalardan birinde gözden kaybolurken, Lysette kadının bembeyaz elbisesinin güzelliğine hayran oldu. Kadınsı fiyonklarla süslü mütevazı model tam onun tarzıydı. Erkek koyu renk giyinmişti ve vücudu gölgelere karışıyordu. Lysette kadının iriyarı bir adamla tek başına kalma cesaretine saygı duydu. Tanrı biliyordu ya, bunu kendisi yapamazdı. Sadece bir öpücük bile onun ödünü patlatmıştı.

Tekrar yalnız kalınca gizlendiği yerden çıktı ve kendini toparlayıp evinin güvenli ortamına geri dönmeye hevesli bir şekilde odalardan birine girdi.

Desjardins, Lysette'in uzaklaşmasını izledikten sonra sessizce güldü. Onu daha önce bu kadar heyecanlı gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Ve Bay James... Mütevazı dış görünüşün böylesine bir tutkuyu gizlediği kimin aklına gelirdi ki? Elbette Kont'un casusluktan hoşlanmasının nedeni buydu. İnsanların başkalarının yanında yapmazken yalnız kaldıklarında yapacakları o kadar çok şey vardı ki.

Depardue ne yazık ki Lysette'in bir erkeğin şehvetli arzularını takdir etmesine asla izin vermemişti. Hele ki James'in balo salonunda sergilediği türden bir ilgiyi.

Ama bir çözüm vardı. Biri kendisine nazik davrandığında, Lysette derin bir sorumluluk duyuyordu. Son iki yıldır Kont için yaptığı her işi, Desjardins onu Depardue ve adamlarından ayırdığı için yapmıştı. James'in Lysette'i o ya da bu şekilde bir tehlikeden kurtarmasını sağlayabilirse, Lysette adama minnettar kalır ve aptallıklarını bağışlardı. Ancak aralarındaki bağın sekse kadar gidebilmesi için gerçekten büyük bir tehlike olması gerekiyordu.

James'i yoldan çıkarmak konusundaki riskler Desjardins'in kendi servetini de içerdiğinden, Kont bundan sonraki hareketine kesinlikle değeceğini düşünüyordu.

Koridordan devam ederek odalardan birine yürüdü. Arkasındaki duvarda kısılmış bir yağ lambası zar zor ışık saçıyordu. Yalnız olduğundan emin olmak için iki tarafa da baktıktan sonra yağı duvardan aşaği dökerek ahşap kenarlıkla bordosarı yolluk arasında bir birikinti oluşturdu. Sonra mendilinin ucunu tutuşturdu ve giderek büyüyen birikintinin içine attı.

Desjardins ıslık çalarak uzaklaşırken kendi dehasını içten içe kutluyordu. Yağ aniden alev alarak koridorun sessizliğinde gürültüyle parlayınca yerinde sıçradı. Hemen James'i bulmak için balo salonuna doğru yürürken arkasındaki alevlerin turuncu ışığı yolunu aydınlatıyordu.

Simon, Lysette'in biraz önce odanın karşı tarafında dururken şimdi nasıl olup da bacaklarının arasına serilmiş, dudaklarını büyük bir açlıkla kendisininkilere bastırmış halde olduğunu anlayamıyordu. Bu gece neden bu kadar farklı davrandığını veya bu değişimin kendisini neden böylesine etkilediğini de kavrayamıyordu.

Bildiği tek şey sertleştiği ve arzuyla kıvrandığı, kalbinin deli gibi attığı ve teninin terden sırılsıklam olduğuydu. Onu tıpkı yiyecek ve su gibi doğal bir ihtiyaçla arzuluyordu.

Dudaklarını genç kadının kulağına kaydırarak, "Neden şimdi?" diye sordu.

Lysette kollarını onun geniş omuzlarına sararak başını arkaya atıp boynunu ortaya çıkardı. Quinn sıcak, açık ağzıyla nazik tenini emerken Lynette zevkle inledi. "Bay Quinn..."

Quinn onu şaşırtan bir sıcaklıkla güldü. "Bütün o buzun altında böylesine yandığını kim tahmin edebilirdi ki?"

Genç kadın şimdi becerisini gördüğü dudaklardan dolayı iyice çıldırarak, "Beni tekrar öpün," diye yalvardı.

"Eteğini kaldırıp sana burada sahip olmadan önce gitsek iyi olur."

Arzusu biraz daha az şiddetli olsa, onu hemen burada düzer, sonra da zihnini boşaltmış olarak onu evine götürürdü. Ancak hissettiği ihtiyacı çok iyi tanıyordu. Ne kadar ender olsa da, yine de tanıyordu.

Bir kez başlarsa bütün gece sürerdi.

"Hayır..."

Quinn genç kadının alt dudağını emerken Lysette'in vücudu daha da yumuşadı, ısındı, nemlendi ve sızladı. "O halde daha mahrem bir yere çekilelim, Lysette. Şehvet aklımı başımdan almadan."

Lysette kendisi kadar sabırsızlandığı belli bir şekilde kaskatı kesildi. Sonra kaşlarını çatarak geri çekildiğinde kocaman açılmış gözleri karanlıkta parıldadı. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra başını yana çevirerek bakışlarını kapıya odakladı.

Aralarına mesafe koymak için Simon'ın göğsünü iterken, "Şu kokuyu alıyor musunuz?" diye sordu.

Simon derin bir nefes alarak egzotik zambakların kokusunu aradı ama bunun yerine burnuna kesif duman kokusu geldi. Kokunun temsil ettiği tehlike cinsel açlık coşkusu arasında kendini hissettirirken bir an geçti. Tam o anda neler olduğunu kavrarken, balo salonundan gelen bir çığlık korkusunu doğruladı.

"Tanrım!" Ayağa fırladı ve kapıya koşmadan önce Lysette'i baştan aşağı süzdü.

Kapının etrafındaki boşluklardan görünen turuncu parıltı ürkütücüydü. Simon cam tokmağa uzandı ama sonra küfrederek elini hemen geri çekti.

Maskesini tekrar yüzüne takan Lysette'e dönerek, "Eldivenim olmasaydı," dedi, "elim yanardı. Alevler hemen kapının önünde."

"*Mon Dieu.* Ne yapacağız?"

Casuslukta uzman bir kadından geldiği düşünülürse bu tuhaf bir soruydu ama Simon'ın üzerinde düşünecek zamanı yoktu. "Pencere."

"Ya diğerleri?" Lysette hiç tereddüt etmeden onun peşinden gitti.

"Orada bahçelere açılan kapılar var." Balo salonundan yükselen çığlıklara bakılırsa, yangını konuklar da fark etmişti.

Simon pencerenin kilidini açarak dışarı itti ve başını uzatıp yollarının açık olduğundan emin oldu. Evin etrafını saran çiçek yataklarında aşırı uzamış otlar vardı ve zararsız bir iniş sağlayabilirdi. Hava temiz ve serindi ki bu da kütüphaneyi hızla dolduran dumanlarla keskin bir tezat oluşturuyordu. "Bana elini ver."

Omzunun üzerinden baktı ve Lysette'in iki eliyle elbisesini karıştırdığını görünce kaşlarını kaldırdı. Tarlatanı ve iç eteği bir an sonra ayak bileklerine düşünce Simon gülümsedi.

Lysette faydacı biriydi. Aniden bunu taş kalplilik olarak değil, hayranlık duyulası bir özellik olarak gördü.

Lysette onun elini tuttu ve gergin bir tavırla gülümsedi. "Bu olduğunda yanımda siz olduğunuz için sevindiğimi söylersem şaşırır mısınız?"

Simon onu aniden kendine çekti ve dudaklarına sert, çabuk bir öpücük kondurdu. "Ne kadar sevindiğini bana daha sonra gösterebilirsin."

Simon onun dışarı çıkmasına yardım etti ve sağlam bir şekilde yere indiğinden emin olana kadar ellerini bırakmadı. Sonra bir bacağını pervazın üzerinden aşırarak kendisi de inmeye hazırlandı.

Bir kadının panik dolu çığlığı onu olduğu yere mıhladı ve içini korkuyla doldurdu.

Bu ses balo salonundan daha yakından geliyordu. Çok daha yakından. Simon kapıya bir bakış attı ve sesini duyduğu kişiye ulaşmanın bir yolunu düşünmeye çalıştı.

Hiçbir yolu yoktu. Gözleri sulanıyor, ciğerleri yanıyordu. Odanın sadece iki çıkışı vardı; biri kapıydı ki şimdi sıcaktan bükülmeye başlamıştı ve diğeri de şimdi birinden asılı durduğu pencerelerdi. Malikâneyi dışarıdan taraması gerekecekti.

Simon bunu düşünerek pencereden atladı ve otların arasına çömelerek indi. Kütüphanenin zehirli havasından sonra tertemiz ve mis gibi kokular çok rahatlatıcı gelmişti.

Lysette'i görmek için etrafına bakındı ama genç kadın çok büyük olasılıkla diğerlerine katılmak için gitmişti bile. Simon onun güvende olmasına sevinerek rahat bir nefes aldı.

Onunla ilgili endişesinden sıyrılmış olan Simon, kurtarılmaya ihtiyacı olan başkalarını bulmak için duvar boyunca koştu.

Yedinci Bölüm

Edward, Orlinda Malikânesi'nin önündeki basamaklardan inerken, "Sinir bozucu kadın," diye mırıldandı. Corinne Marchant'ı geride bırakmayı ummuştu fakat kadın onunla kalmıştı; kollarına sokulan vücudu, yaydığı tatlı çiçek kokusu, yanağına değen avcunun yarattığı his.

Ve konuşma tarzı...

"Uygunsuz kadın." Dişleriyle birlikte yumruklarını da sıktı.

Bir faytona binmek yerine eve kadar yürüme seçeneğini yeniden düşündü. Uzun bir yürüyüş zihnini netleştirir ve şehvetin kalıntılarını silip götürürdü ama bir fayton da daha kısa süre içinde onu Corinne'den uzaklaştırırdı. İçeri dönüp özür dileme dürtüsüne karşı koyabilmek için bu mesafeye ihtiyacı vardı. Kadını doğru şekilde etkileme ve saygısını kazanma dürtüsü neredeyse diğer her şeye baskın çıkıyordu.

Kadının iyi niyetli olmadığını bilmesine rağmen bu dürtüyle hareket etmek istiyordu.

İlgisinin samimi olması mümkün değildi. Kendisinde değerli bir şey bulamayacak kadar güzel, zengin ve çevresi genişti; tabii Bay Franklin'le işi dışında.

Franklin'e ulaşmak için bir kadını kullanarak yaklaşmaları ilk kez olmuyordu. Ancak ilk kez kişisel çıkarı için bunun olmasına izin vermeyi düşünüyordu.

Evin önündeki araba yoluna ulaştığında adımlarını hızlandırdı. Vicdanı ona Corinne'le olası bir ilişki fikrini kafasından atması gerektiğini söylüyordu. Eğer kadının peşinden koşmazsa, Corinne'in kendisine tekrar yaklaşacağını sanmıyordu. Bu düşünce acı bir pişmanlık duygusuna neden oldu.

"Lanet olasıca."

Hayatı boyunca hiç o kadar güzel bir kadın görmemişti. Bir meleğin yüzüne ve günah için yaratılmış bir vücuda sahipti. Biri James'ten mükemmelliğe örnek göstermesini istese. Corinne Marchant'ı işaret ederdi. Ancak sorun bu değildi. Etin cazibesine direnebilirdi çünkü beynini yöneten şey kasıkları değildi.

Hayır, onu delirten şey güzellikten zevk alma açlığı değildi. Kadının gözleriydi. Bazen bütün duygularını kaybetmiş gibi çok sert bakıyordu. Sonra aniden ısınıyor, çarpık bir zevkle parlıyordu. Corinne'in içindeki gerçek kadını o şekilde zaman zaman görebilmesinin kendisinden kaynaklandığını düşünmeden edemiyordu. O işaretler, Corinne'i daha fazla, her şeyiyle görmek istemesine neden oluyordu.

Edward hırladı. İstediği şeyi elde etmeye alışkındı. Çok fazlasını nadiren isteyen ve kendi imkânlarını aşan şeylere asla uzanmayan, mütevazı bir adamdı. Corinne'e duyduğu çekim mantığa ters düşüyordu. Hiçbir ortak noktaları yoktu. Onu çeken neydi?

Kadın dengesizdi. Onu öptükten sonra gözlerinde ve yüzünde gördüğü o ifade, derin yaralara işaret ediyordu.

Biri onu ağır şekilde incitmişti.

James içinde yükselen öfkeyi hissetti. Corinne'in geçmişi onu caydıramazdı. Tam aksine, onu daha fazla arzulamasına neden oluyordu. Onu koruma arzusu, onunla sevişme arzusu kadar güçlüydü. Yaşadıklarını telafi etmek istiyordu. Daha doğrusu, ona bunu yapanları bulmak ve böylesine bir mükemmelliğe verdikleri hasar için hak ettikleri cezayı vermek istiyordu.

Tehlikeli düşünceler, tehlikeli duygular. Disiplinli ve düzenli hayatında bunlara yer yoktu; Corinne'in de yeri olmadığı gibi.

Gecenin karanlığında yankılanan bir çığlık öylesine dehşet doluydu ki James yürürken kalakaldı.

Tekrar malikâneye döndü ve dışarıdan hiçbir terslik göremedi ama sesin oradan geldiğinden emindi. Sütunlu seçkin binaya çatık kaşlarla bakarken başka çığlıklar huzurlu akşamı bozdu. James koşmaya başladı.

Araba yolunda bekleyen üniformalı uşaklar ve seyisler hemen yerlerinden ayrılarak ondan önce merdivenden yukarı koştular. Kapı açıldığı anda yoğun, simsiyah dumanlar dışarı süzüldü. Dört hizmetkâr afallamış bir halde eşikte duraksadı.

Edward, "Hemen ahırlardan kovaları kapın!" diye emretti.

"Emredersiniz, efendim." İki seyis merdivenden aşağı koşarak yan tarafa yöneldi.

James geride kalan dehşet içindeki uşakların önüne geçebilmek için kendine yol açtı. "Siz ikiniz, benimle gelin. Herkesin evi boşalttığından emin olmalıyız."

Birlikte duman duvarına daldılar. Tahammül edilmez bir sıcaklık yüzlerine vururken yeni açılan her kapıdan alevler püskürüyordu. Sulanan gözleriyle etrafını görmeye çalışan Edward, öksürerek soluklanmaya çalıştı ve is dolu hava ciğerlerine dolarak boğazını yakarken sendeledi.

Yollarını bulabilmek için el yordamıyla duvarı izleyerek balo salonuna ulaştıklarında neredeyse boğuluyordu. Hedeflerine ulaştıklarında ayrıldılar ve henüz kaçmamış kişileri bulmaya çalışarak sütunların arasından geçtiler. Arkalarındaki kapıdan giderek yoğunlaşan bir şekilde kapkara dumanlar yayılıyor, yüksek tavana doğru sürüklendikten sonra kötücül bir bulut halinde çökmeye başlıyordu. Edward'ın kalbi deli gibi atıyor, elleri sıcaktan yanan yanaklarındaki yaşları öfkeyle siliyordu.

Corinne'in güvende olacağından emindi. Yanından ayrıldığında öyleydi. Muhtemelen ona içinden küfürler savurarak çoktan evine gitmiş olmalıydı.

Tanrı'ya şükür. Hâlâ burada olsa, Edward delirirdi.

"Bay James! Bay James!"

Edward aniden dönerek kendisine seslenen boğuk, tanınmaz sese ilerlemeye çalıştı. Bir an sonra Kont Desjardins dumanların arasından görüş alanına girdi. Zayıf vücudu şiddetli öksürüklerle sarsılıyordu ve aniden Edward'ın üzerine atılarak onu omuzlarından yakaladı.

Kont nefes nefese, "Corinne," dedi. Kızarmış gözleri neredeyse isterik bir şekilde parıldıyordu. "Yanınızda mı?"

Yoğun sıcağa rağmen Edward'ın tüyleri ürperdi. "Hayır, gitti."

"Emin misiniz? Be-benimle... gelecekti..." Desjardins o kadar şiddetli öksürdü ki dudakları siyah tükürükle kaplandı. "... arka odalar..." diye öksürdü. "... onu görmedim..."

"Ulu Tanrım."

Edward Kont'un kolunu yakalayarak onu diğer konukların toplandığı terasa sürükledi. Sonra malikânenin yan tarafına doğru koşarak ışık süzülen pencereler ararken kendisini durdurabilecek olan panik duygusunu bastırmaya çalıştı.

Beyazlar giymiş bir kadın, siyah dumanların süzüldüğü açık bir pencerenin dışında duruyordu.

"Diğerlerinin yanına gidin," diye emretti Edward. "Arka çimenliğe."

Kadın maskeli yüzüyle pencereye bakarken tereddüt etti.

Edward aklı başında hiç kimsenin reddedemeyeceği bir ses tonuyla, "Hemen!" diye gürledi.

Maskeli kadın isteksizce başıyla onaylayarak eteğini kaldırdı ve evin arkasına ilerledi. Edward uzaktan gelen bir çığlık duyarken aynı anda bir erkek bacağı pencerenin pervazında göründü. Kadının güvenliğinden emin olan Edward, yan bahçe kapısına koştu.

Corinne ortada yoktu. Hangi cehennemdeydi bu kadın?

Edward olanca hızıyla malikânenin ön tarafına koştu ve diğer taraftaki kapıdan içeri dalarak teslimat girişine uzanan merdiveni zorlukla sıyırdı. Malikânenin yarısma kadar gelmişti ki Desjardins'in telaşla bir pencereyi işaret ettiğini gördü.

Edward yanan boğazıyla, "Orada mı?" diye bağırdı. Desjardins'in yanında kayarak durdu.

Sulanmış gözlerle pencereyi inceledi. Camın üzerinde gölgeler dans ediyordu.

Duman. Çok fazlaydı. Odanın içini göremiyordu.

"Bir hareket gördüm," diye hırladı Kont. "Belki de..."

Pencere aniden dışarı doğru patladı ve iki adam üzerlerine yağan cam parçalarından korunmak için kollarını yüzlerine kaldırdılar. Bir sandalye büyük bir şiddetle yere çarptı ve yeni açılan yarıktan dışarı duman boşaldı. Bir saniye sonra odanın tavanını yalayan alevler gece karanlığına doğru savruldu ve malikânenin duvarlarına yayıldı.

"Corinne!" diye bağırdı Edward.

Alabildiği tek cevap, yoluna çıkan her şeyi yutarak ilerleyen alevlerin çıtırtısı oldu. Oksijensiz kalmış alevlerin ilk patlamasından sonra, öfkeli parlamalar odanın içine geri çekildi ve Edward hemen harekete geçti.

Olduğu yerde hızla dönerek kırılmış sandalyeyi kaptı. Güçlü bir vuruşla sandalyenin arka bacaklarını çiçek yatağına sapladı ve damasko arkalığını malikânenin duvarına yasladı. Ceketini çıkarıp koluna doladıktan sonra sandalyenin üzerine çıktı.

Ciğerleri yırtılırcasına, "Corinne!" diye bağırdı.

Edward yüzünü korumak için başını çevirirken ceketini doladığı kolunu kullanarak pervazın etrafındaki cam kırıklarını temizledi. Kalın bir parça yerine çok iyi gömülmüştü ve ceketiyle gömleğini yararak etine saplandı. Edward acıyla tısladı fakat geri dönmeyi reddetti.

"Corinne!"

Genç kadının eşsiz yüzü kül, is ve gözyaşları arasında göründü. Corinne'in sarı saçları terden sırılsıklam bir halde kızarmış tenine yapışmıştı ve burnu durmaksızın akıyordu.

Edward hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Edward hissettiği rahatlamayla neredeyse sersemleyerek, "Tanrım," dedi. "Dışarı gel."

Corinne zayıf bir şekilde ayağa kalkmaya çalışırken, "James," diye fısıldadı.

Edward, genç kadının gücüne hayranlık duymaktan kendini alamadı. Camları kırmasının ne kadar büyük bir çaba gerektirdiğini tahmin edebiliyordu.

"Evet, canım. Bana gel." Edward kollarını ona doğru uzattı.

Corinne rastgele bir şekilde savruldu ve kendinden geçerek pencerenin dışına yuvarlanırken eteği kırılmış pencere pervazından uzanan cam parçalarına takılıp sinir bozucu bir sesle yırtıldı.

Edward onu yakaladı ve çöken sandalyenin üzerinden düşerken darbenin etkisini kendi sırtıyla yavaşlatmak için döndü. Hırpalanmış ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Gözlüğü başından savrulup gitmişti ve yanılmıyorsa altında ezilmişti fakat Corinne sağ salim kollarındaydı.

Şimdilik. Hemen bir doktora görünmesi gerekiyordu. Aldığı her nefesle ciğerleri hırıldıyor, kanı çekilmiş dudaklarından siyah köpükler çıkıyordu.

Edward kavrulmuş boğazından öksürerek Kont'un küçük yardımlarıyla kucağında Corinne'le ayağa kalkmayı başardı.

Sonra yırtılmış elbisesini toparladı ve hızlı adımlarla evin ön tarafına yürüdü.

Simon hızla malikânenin arkasına doğru koştu. Yanından geçtiği her pencereyi kontrol etmiş, az önce duyduğu çığlığın kaynağını bulmaya çalışmıştı. Kadına kapıdan ulaşması mümkün değildi ama belki onu yine de bulabilirdi. Denemek zorundaydı.

Çalınan çanlar bütün şehre yangını haber veriyordu. Gece havasına kömür ve is kokuları karışıyor, hıçkırıklar zevkli geçmesi planlanan bir partinin acıklı sonunu anlatıyordu.

Arka çimenliğe ulaştı ve bir avuç hizmetkârın ahırlardan kaptıkları su kovalarıyla oradan oraya koşturduğunu gördü. Şaşkın ve dehşete kapılmış konuklar, çeşitli büyüklükte gruplar halinde toplanmışlardı ve işe yaramaz bir halde dikiliyorlardı.

Simon gecede yankılanan sesiyle, "Durun!" diye kükredi.

Hizmetkârlar ellerinde yarısı dökülmüş kovalarla oldukları yerde şaşkınlıkla durdular.

Simon ön avluya daldı ve havuzun geniş mermer kenarına sıçradı.

Hizmetkârları işaret ederek, "Bu yangınla tek başlarına savaşamazlar," diye bağırdı. "Bu felaketi durduracaksak, gücü yeten her erkek yardım etmeli! İçeride kısılıp yardım bekleyenler var."

Başlangıçta kimse kıpırdamadı. Simon birbirine sokulmuş insanlara baktı ve fiziksel açıdan gayet iyi görünen genç bir adam gördü. Parmağıyla işaret ederek, "Sen, buraya gel," diye emretti.

Adam öne çıkmadan önce kısa bir tereddüt yaşadı. Üstü başı darmadağınık, gömleği geyik derisi pantolonunun içine aceleyle tıkıştırılmış, yeleği ve ceketinin düğmeleri iliklenmemişti. Giysilerinin kalitesine bakılırsa, Simon onun bir soylu olduğundan emindi. Ancak umurunda değildi. İnsanların hayatları söz konusuyken unvan düşünecek hali yoktu.

Simon genç adamı dirseğinden yakalayarak teras kapılarının yanına yerleştirdi. Etrafına bakınınca, suçlayan bakışları altında başka erkeklerin de yaklaştığını gördü. Bazıları açıkça isteksiz görünüyordu fakat kapıdan havuza kadar bir sıra oluşurken, herkes canlanmaya başladı.

Simon bir hizmetkârın elindeki kovayı kaparak havuza daldırdı ve hemen yanındaki adama verdi. Kova elden ele aktarılırken sıradakiler de giderek iç salon kapısına yaklaşıyorlardı.

Adamlar kendi aralarında yer değiştiriyorlardı; en öndeki adam boş bir kovayla serin havaya geri çekiliyor, aynı anda yanındaki adam onun yerini alarak elindeki su dolu kovayı alevlerin üzerine boşaltıyordu. Sonra o da yenisini doldurmak için yerini sıradakine bırakıyordu.

Evin içine sürekli bir şekilde su akmaya başlayınca, Simon çimenliğe bir bakış attı ve Lysette'i diğer iki kadınla birlikte durmuş, kırmızı maskesinin arkasından kendisini izlerken

gördü. Onun ay ışığında inci gibi parıldayan beyaz elbisesinin içinde iyi durumda olduğunu görünce rahatladı. Sonra rahatlığının yerini korku aldı.

Genç kadının varlığı onu sağrısına kırbaç inen at gibi harekete geçirdi. Burası tehlikeliydi ve onun güvenliği için endişelenirken rahat mücadele edemezdi.

Hiç düşünmeden yerinden ayrıldı ve dişlerini sıkarak hızlı adımlarla genç kadına yaklaştı.

Genç kadının yanına geldiğinde diğer iki kadını hızlı bir baş hareketiyle selamlayarak, "Hemen eve gitmen gerekiyor," dedi. Kadınlardan biri peruklu, diğeri esmerdi.

Peruklu kadın Lysette'in dirseğini yakaladı. "Ben de az önce aynı şeyi söylüyordum."

Lysette cevap vermek için ağzını açtı ama Simon onun dikleşen omuzlarına bakınca itiraz etmeye niyetli olduğunu anladı.

"Hemen," diye emretti, sertçe. "Sen buradayken düzgün düşünemiyorum."

Simon malikânenin yan tarafına dolaşırken adımları öylesine hızlı ve uzundu ki üç kadm ona yetişmeye çalışırken koşturmak zorunda kaldı.

Araba yoluna ulaştılar ve Simon keskin bir ıslık çalarak bütün arabacıların dikkatlerini üzerine çekti. O anda esmer güzeli öne geçerek bakımlı bir arabaya doğru koşturdu ve diğer iki kadını arabaya soktu.

Lysette, Simon'a uzandı. "Bizimle gel," diye yalvardı.

Simon onun eldivenli elini yakalayarak üzerine bir öpücük kondurdu. "Bana burada ihtiyaç var." Geri çekilerek kapıyı kapadı ve arabacıya sessizce bakarak hareket etmelerini emretti. "Yolunuz açık olsun."

Kırbacın şaklamasıyla araba hareket etti. Diğer arabalar kenara çekilerek ona yol açtı ve araba çok geçmeden gözden kayboldu.

Simon'ın omuzlarındaki gerginlik belirgin bir şekilde gevşedi. Artık önündeki işe odaklanabilirdi.

Olduğu yerde hızla dönerek malikâneye koştu.

Marguerite, Orlinda Malikânesi'nden yükselen dumanlara bakarak korkuyla, "*Mon Dieu!*" dedi. "Kimdi bu?"

Lynette ve Solange aynı anda, "Simon Quinn," dedi.

Lynette, Solange'a kaşlarını kaldırarak baktı.

"Bu kadar yakışıklı bir adamın adını bilmemek bana yakışmazdı." Solange hafifçe gülümsedi ve Lynette kıskandığını hissetti.

Sohbetlerden duyduğu kadarıyla, Bay Quinn'in kadınların ilgisini çektiğini biliyordu fakat şimdi onunla bu kadar yakınlaşmışken, onun küçücük bir parçasını bile paylaşmaya niyetli değildi. Adamın tutkusu baş döndürücüydü ve hepsini kendine istiyordu.

Marguerite'ın bakışları pencereden uzaklaştı. "*Nedir* bu adam?"

"Kimse kesin olarak bilmiyor." Solange omuz silkti. "Ancak Talleyrand'le yakın olan bir sevgilim vardı ve adamın bir İngiliz casusu olduğundan eminlerdi."

Lynette, "O İrlandalı!" diye itiraz etti.

Solange, "O bir paralı asker," diye düzeltti. "Sadakati parayadır."

Belki de bu açıklama Lynette'in ilgisini zayıflatmalıydı ama hiç de öyle olmamıştı.

Marguerite suçlayan bir tavırla, "Neden seni tanıyormuş gibi davrandı?" diye sordu.

Lynette başını eğdi. "Tanıdığı ben değilim. Lysette."

Annesinin yüzü sapsarı oldu. "Ne diyorsun sen?"

"Bana Lysette dedi, *maman*. Ve birbirlerini iyi tanıyorlarmış gibi davranıyordu."

"Bu imkânsız."

"Öyle mi?" Lynette maskesini çıkardı. "Gözlerimin içine bakarak bana Lysette dedi. Bu nasıl bir tesadüf olabilir?"

Marguerite gözlerini kocaman açarak, "Onun yanında maskeni mi çıkardın?" diye fısıldadı.

"Şey..." Lynette'in yüzü alev alev oldu. "O çıkardı."

Annesi öfkeyle yerinde doğrulurken, "Lynette!" diye haykırdı. "Bunu nasıl yaparsın? O sersem üzerime şarap döktüğünde seni de yanımda mutfağa sürüklemeliydim. Ben yokken uslu duracağına güvenmiştim."

Solange sakinleştirici bir tavırla, "Marguerite..." diye başladı.

"Ve sen!" Marguerite en yakın arkadaşına öfkeyle baktı. "Bu akşam senin fikrindi. Ona daha iyi göz kulak olmalıydın."

"*Mon amie*[19]." Solange hafifçe güldü. "Gerçek kararlılığın önünde hiçbir şey duramaz."

"Bu gözetmenlik yetersizliği için mazeret olamaz."

"Gözetmenlik seni durdurmuş muydu? Bana kalırsa kızın erkeklerle ilgili zevki annesininkinden farklı değil."

Marguerite'ın ağzı açıldı ama sonra tekrar kapandı. Elmacıkkemikleri kızardı.

Lynette'in bakışları iki arkadaşın arasında bir ileri bir geri gidip gelirken hiçbir şey anlamamıştı. Babası Simon Quinn'e hiç benzemiyordu ki.

"Lysette konusunda..." diye başladı, çekingen bir tavırla.

---

19 (Fr.) Ah, arkadaşım. (ed.n.)

Annesi keyfi iyice kaçarak, "Onu nereden tanıyor olabilir ki?" diye tersledi.

Lynette, "Ben de bu soruyu ona sormak niyetindeyim," diye cevap verdi.

"Hayır." Bu kelime öylesine bir kararlılıkla söylenmişti ki Lynette'i hazırlıksız yakalamıştı. "Ondan uzak duracaksın."

Lynette, "Bilmemiz gerek!" diye itiraz etti. "*Bilmem* gerek!"

"Hayır dedim, Lynette. Bu konuda daha fazla tartışma olmayacak. Kardeşin öldü."

"Yine de bizi oradan gönderirken Quinn baş döndürücü değil miydi?"

Marguerite arkadaşına yine öfkeyle baktı.

Lynette dilini tutması gereken zamanı iyi bilirdi ve bunu yaptı fakat annesinin böylesine şiddetle reddetmesi huzursuzluğunu daha da artırmıştı.

Bay Quinn'e kesinlikle *ulaşacaktı*.

İkizi hakkında kendisinin bilmediği bir şey varsa, bunu keşfetmekten onu hiçbir şey alıkoyamazdı.

Özellikle de gizlenen sır Simon Quinn'se.

Edward ön taraftaki araba yoluna açılan kapıya ulaştı ve kucağında taşıdığı baygın Corinne'le duraksadı. Güçlükle yürüyen Desjardins'in öne geçip sürgüyü açmasını beklerken endişe ve sabırsızlıktan ölüyordu.

Kont tam ona yaklaşırken kapı kendiliğinden açıldı. Kapıda uzun boylu, siyah saçlı bir adam belirdi ve onları görünce donup kaldı.

Adam boğuk bir sesle, "Lordum," dedi.

Desjardins, "Quinn," diye karşılık verdi.

Edward, Quinn denen adamda temkinli bir gerginlik hissedince Corinne'e daha sıkı sarıldı ve genç kadının yüzünü göğsüne bastırdı.

Quinn, Corinne'in dağınık saçlarının arkasına ve sonra da daha önce parlak sarı olan elbisesinin yırtılmış eteğine baktı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Şu anda ona sadece bir doktor yardım edebilir."

Quinn başıyla onaylayarak kenara çekildi ve kapıdan geçmeleri için yol verdi.

Kont aceleyle öne geçerek arabacısına heyecanla işaret verdi; araba diğer bir düzine arabayla birlikte yolu tıkıyordu. Arabacılardan bazıları Edward'm kucağındaki kadını görünce onlara yol vermek için arabalarını çekmeye başladılar.

Onlar yaklaşırken Desjardins'in uşağı kapıyı açtı ve Edward son gücünü Corinne'le birlikte arabaya binmek için kullandı. Genç kadını deri kanepenin üzerine dikkatle yatırdıktan sonra inmek için döndü ama Kont'un yolu kapamış olduğunu gördü.

Edward hiçbir şey söylemeden otururken hem araba hem de Corinne'le biraz daha birlikte kalma fırsatı için minnettardı.

Araba hareket etti ve Edward gözlerini kapayarak başını temkinli bir tavırla kanepenin sırtlığına yasladı. Daracık kabinde hepsini etkileyen hırıltılı nefesler duyuluyordu. O gün olanları ve o sabah nasıl bambaşka şartlar altında uyandığını düşündü. Hiçbir yükü olmadan. Odaklanmış halde.

Şimdi, sadece saatler sonra, kendisine kederden başka bir şey getirmeyeceği kesin olan bir kadının hayatına karışmıştı.

Yine de artık bunun önüne geçmek mümkün değildi. Hayranlığa kapılmıştı ve bu olduğunda kaynağını keşfetmeden rahat edemezdi.

Gizemler çözülmek içindi.

Simon, Desjardins ve Bay James'in yaralı kadını bir arabaya bindirmesini izlerken Kont'un planlarının gün içinde neden ve nasıl bu kadar değiştiğini merak ediyordu. Kont o sabah James'e ulaşmak için Lysette'in yardımını istemişti fakat bu gece Lysette *onun* kollarındayken, Desjardins ve James birbirleriyle gayet iyi anlaşıyor gibi görünmüşlerdi.

Bu durum Simon'ı huzursuz ediyor, ensesindeki tüyleri diken diken ediyor ve omurgasının kasılmasına neden oluyordu. Bir terslik vardı ve Lysette'in aniden tavır değiştirmesine bir anlam veremiyordu. O anda şehvetten başı dönmüş olduğu için Lysette'in nedenlerini sorgulamamıştı. Sadece onun içine girmek ve aklı başına gelene kadar orada kalmak istemişti.

Aniden aptal yerine konduğunu anlamanın öfkesiyle Simon hırladı ve malikâneye yürümeye devam etti. Yanından geçtiği her pencereye bakıyor, içeride kimse olup olmadığını kontrol ediyordu. Herkesin güvenli bir şekilde çıkarılmış olmasını umuyordu. Kırılmış bir pencere ve altındaki parçalanmış sandalye dikkatini çekti. Camlar dışarı doğru patlamış, çakıl zeminli yola saçılmıştı ve birinin hayatta kalabilmek için umutsuzca mücadele ettiğini gösteriyordu.

Bu nasıl olmuştu ki?

Simon terasa döndü ve sıraya girmiş adamların işlerine hâlâ gayretle devam ettiklerini görünce rahatladı.

Tekrar onlara katılarak gündoğumundan sonra bile çalışmaya devam ederken, zihni Lysette, Desjardins ve James'le ilgili gizemlerle meşguldü.

Sekizinci Bölüm

Eddington, Simon sabahın dokuzunu biraz geçe sendeleyerek kapıdan girerken, "Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Evinin içindeki temiz, taze koku, uzun bir gece boyunca dumandan başka bir şey solumadıktan sonra çok rahatlatıcı gelmişti. Simon terden sırılsıklam olmuş, pislik içindeki giysilerine baktı ve hepsinin yakılması gerektiğini anladı. Yanık kokusu kumaşa kalıcı bir şekilde sinmişti. Buna karşılık Kont yeni banyo yapmıştı ve üzerinde rahat bir sabahlık vardı.

Simon halının üzerine küller saçarak ceketini çıkarırken, "Bana yeni kıyafetler alıyorsunuz," diye hırladı.

Eddington yüzünü buruşturdu. "Ulu Tanrım. Berbat görünüyorsun."

"Barones Orlinda'nın evi balo sırasında tutuştu." Simon Kont'un yanından geçerek merdivene yürüdü.

"Bir kaza mıydı?" Eddington onun peşinden gitti.

"Öyle görünüyor. Salondaki yerinden gevşemiş bir lamba."

"Bunun olma ihtimali çok düşük!"

Simon alaycı bir tavırla burnundan nefes verdi.

"Yaralanan oldu mu?"

"Duman zehirlenmesi ve birkaç küçük yanık. Aslında malikânenin ne hale geldiği düşünülürse, bu bir mucize."

Simon odasının kapısını açarken evinde olmanın rahatlığını hissetti. Evi olduğu gibi satın almıştı; bütün mobilyaları ve sanat eserleriyle. Evin daha önceki sahibi uykusuna çok düşkündü. Yatak çok geniş ve rahat, perdeler kalın ve koyu renk, halılar uzun tüylü ve sıcaktı. Koyu kırmızılar, yeşiller ve ceviz mobilyalar, erkeksi ve yatıştırıcı bir etki yaratıyordu.

Simon, esnemesini bastırıp yapılmış yatağına bir bakış atarken, "En kötüsü bu değil," diye mırıldandı. Uşak ona bir bakış attıktan sonra Simon'ın oturup çizmelerini çıkarabilmesi için hemen bir taburenin üzerine havlu koydu. Sonra banyoyu hazırlayacağını söyleyerek yanlarından ayrıldı.

Eddington gözlerini kocaman açarak, "Dahası mı var?" diye sordu. Uzun boylu zarif Kont, şöminenin üzerindeki yüksek sırtlıklı koltuklardan birine geçti ve ateşi karıştırarak canlandıran güzel bir hizmetçiye gülümsedi. Kadın kızardı ve çabucak reverans yaparak yanlarından ayrılıp iki adamı yalnız bıraktı.

"Matmazel Rousseau beni baştan çıkarmayı denedi."

"Denedi mi?" Kont'un sesinde kahkaha tınısı vardı. Simon ona öfkeyle baktı.

"Dün sabah Bay James'i kötü niyetle baştan çıkarmayı amaçlıyordu ve dün gece James ile Desjardins birlikte çalışırken kendisi benim peşimdeydi."

Kont, "Bu ilginç," diye mırıldandı. "Ne düşünüyorsun?"

Simon bir kaşını kaldırarak yeleğiyle gömleğini çıkarmak için ayağa kalktı. "Bu görevi kabul etsem de, etmesem de, bana paramı geri vermeniz gerektiğini düşünüyorum. Beni

hedef aldılarsa, anlaşmamızdan ne vazgeçilebilir ne de şartlar değiştirilebilir."

"Bu düşünceni destekleyecek neyin var?"

Simon yumruklarını kaldırdı.

Eddington ürperdi. "Anladım."

Kont'un başlangıçta dikkatini çeken şey, Simon'ın dövüşteki ustalığı olmuştu. Simon bir seferinde sadece küçük yaralar alarak neredeyse bir düzine adamı devirmişti ve Eddington hemen böylesine yetenekli bir adamın işine yarayacağını düşünmüştü. Leydi Winter'ın evliliğinden dolayı Simon onun sevgilisi olarak pozisyonunu kaybettiğinden, Kont'un teklifini memnuniyetle kabul etmişti. Kısacası Simon ayakları üzerinde olduğu kadar zihinsel olarak da çevik olduğunu kanıtlamıştı.

Eddington düşünceli bir tavırla, "Seni hedef aldıklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Franklin'e karşı işlenen suçlar sana yıkılsa ve İngiltere Kraliyeti için yaptığın işler öğrenilse, hem Fransızların hem de Devrimcilerin İngiltere'ye karşı düşmanlığı artar."

Simon gömleğini başının üzerinden çıkardıktan sonra pantolonunu çıkarmaya başlarken, "Bu kesinlikle mümkün," dedi. "Dün gece başka tuhaflıklar da oldu. Desjardins ve James birbirleriyle uğraşırken, Lysette iki kadınla birlikte bekliyordu."

"Onlar kimdi?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Açıkçası, anaç tavuklar gibi kızın yanında olmaları dışında onlarla pek ilgilenmedim. Lysette başka kadınların hoşlanacağı biri değil. Ne demek istediğimi anladığınızdan eminim."

"İlginç." Eddington dirseklerini kolçakların üzerine koydu ve parmaklarını birleştirerek dudaklarına dayadı. "Ne yapmak niyetindesin?"

"Banyo yapacağım ve sonra da uyuyacağım." Simon su sesinden banyonun hazırlandığını anladığı odaya yürüdü. "Sonrasında Matmazel Rousseau'yu ziyaret edip kendisine açıkça soracağım."

Kont, Simon'ın arkasından, "Sana söyleyeceğini mi sanıyorsun?" diye seslendi.

"Hayır. Ama en azından bir terslik olduğunu bildiğimi anlayacak."

"Yardım almak isteyebilirsin."

Simon bunu yapmayı zaten planlamışken, "Olabilir," dedi. Ancak bu, Kont'la paylaşmak istediği bir bilgi değildi.

Eddington, "Ben hallederim," diye önerdi. "Ben buradayken Becking'den Fransa'da kalmasını istedim. İşimize yarayabilir."

"Mükemmel, lordum."

Simon kapıyı arkasından kapadı.

Edward şiddetli bir öksürük kriziyle uyandı. Bir sandalyede yatar gibi oturduğu yerden doğruldu ve bir an etrafına bakındıktan sonra hâlâ Corinne'in evinde olduğunu fark ederek şaşırdı. Hatırladığı en son şey, doktorun talimatlarını dinlediğiydi: Doktor genç kadının ateşi yükselirse serinletilerek düşürülmesi ve nefes alabilmesi için düzenli aralıklarla ağzının ve burnunun boşaltılması gerektiğini söylemişti.

Edward şöminenin üzerindeki saate baktı. Sabahın dokuzunu biraz geçiyordu.

Ayağa kalktı ve saatler boyunca bir koltukta uyuduğu için kramp girmiş olan kaslarını esnetti. İşe geç kalmıştı ve bu hayatı boyunca hiç yapmadığı bir şeydi. Hemen eve dönmesi gerekiyordu; oradan Franklin'e durumu açıklayan bir mesaj yollayabilir, banyo yapabilir ve güne hazırlanabilirdi.

Eşyalarını toparlamak için etrafına bakındıktan sonra bulunduğu özel oturma odasıyla Corinne'in yatak odasını ayıran kapıya yaklaştı. Hafifçe tıklattı, gelmeyen bir cevabı bekledi ve yine de kapıyı açtı.

Oturma odası krem ve kahverengi tonlarında döşenmişken, yatak odası pembe ipekler, açık renk ahşaplar ve sarı yaldızlarla daha kadınsı bir havadaydı. Ancak iki odada da sadece Corinne'e ait olan yumuşak çiçek kokusu vardı. Baştan çıkarıcı değil, masum bir kokuydu ama yine de ona doğru çekildiğini hissediyordu.

Odanın içine doğru biraz daha yürürken, Edward'ın bakışları dört direkli yatağın ortasmda yatan minik vücuda döndü. Göğsü hızla kalkıp iniyor, sığ nefes alıp veriyordu ve burun deliklerinde siyah sümükler toplanmıştı. Hizmetçinin oturduğu koltuğa öfkeyle dönüp azarlamaya hazırlanırken, yaşlı kadını uyur halde buldu; hanımının ihtiyaçlarından haberi bile yoktu. Kadının dantel kenarlıklı gece beresi yana kayarak kırışık alnını örtmüş, dağınık beyaz saçları diğer taraftan çıkmıştı.

Edward öfkeyle homurdanarak yatağa yaklaştı ve Corinne'in solunum yollarını boşaltma işini üstlenirken hayatı boyunca kimseye hastabakıcılık yapmadığını düşündü. Kendisi hastayken bile sağlığına bir an önce kavuşmak için çabalamazdı. Aksine zamanı ya da parası olmadığı için, hastalığını çalışarak atlatırdı.

Edward işini bitirdikten sonra komodinin üzerinde duran bir su kâsesine temiz bir bez bastırdı ve Corinne'in solgun yüzünü nazikçe okşarken hastayken bile ne kadar güzel olduğunu düşündü. Kaşlarının kavisi mükemmel, dudakları dolgun, elmacıkkemikleri çıkık ve zarifti.

Onu böylesine çaresiz görmek acı veriyordu ve üç hizmetkârdan oluşan personelin –hizmetçi, uşak ve oğulları olan

çocuk– Corinne'in ihtiyacı olan bakımı sağlayamayacağını biliyordu. Edward onun yaşamasını istiyorsa ki bunu istediğine hiç şüphe yoktu, onunla kendisi ilgilenmeliydi. Kısa bir süre için bile olsa personeli artırmaya gücü yetmezdi ve Kont Desjardins'in onunla ilişkisini tam olarak anlayamadığı için ondan da yardım isteyemezdi. Ayrıca, Corinne'in adına konuşmak ona düşmezdi. Sonuçta birbirlerine yabancıydılar.

Corinne'in, önüne çıkardığı karmaşıklığa öfkelenerek, "Lanet olsun," diye fısıldadı. Sert ses tonundan dolayı genç kadının kaşları hafifçe çatıldı ve Edward başparmağıyla Corinne'in alnını okşayarak onu sakinleştirdi.

Sonra iç çekerek odadan çıktı, merdivenden zemin kata indi ve mutfağı aradı. Orada uşakla oğlunu servis kapısından sipariş teslim etmekte olan bir arabacıyla uğraşırken buldu.

Uşak eğilerek, "Bay James," dedi. Adam tuhaf bir şekilde eğildiğinden, Edward onun romatizması olabileceğini düşündü. Oğulları olmasa, ev bu kadar küçük olmasına rağmen bütün işlere yetişebileceklerini sanmıyordu.

Edward sertçe, "Madam Fouche yukarıda uyuyor," dedi. "Matmazel Marchant'la kendim ilgilendim ama birinin yanında uyanık kalması ve doktorun talimatlarının yarım saatte bir uygulanması gerekiyor."

"Evet, elbette." Hizmetkâr kızardı ama yardıma ihtiyaçları olduğunu itiraf edemedi.

"Gündüzleri onunla siz ilgilenirseniz, geceleri başında ben nöbet tutarım."

Uşak elinden geldiğince doğrularak, "Efendim," diye başladı. "Teklifiniz cömertçe ama inanın bana, gerek yok. Kendinizi sıkıntıya sokmayın."

Edward hafifçe gülümsedi. "Bu akşam tekrar geleceğim. Yine aynı fikirde olursan bir daha gelmem."

Yaşlı adamın buna aynı itirazları tekrarlamaktan başka seçeneği olmadığından, yine başını eğdi ve oğluna uyaran bir bakış attı.

Edward her zamanki hızlı adımlarıyla odadan çıktı ve antreden ceketini aldı.

Dışarı çıkarken yine saate bakarak iç çekti. Geç kalmaktan nefret ederdi.

Zenginlerle birlikte olan kadının evi küçük ama seçkindi ve şehirde bu işi yapan en başarılı kadınların yaşayabileceği bir yerindeydi.

Sokaktaki arabalar ve atlılar fazla olmasa bile sürekli bir hareketlilik vardı, dolayısıyla herhangi bir evin uzun süre izlenmesi mümkün olmuyordu. Bu yüzden üst kat hizmetçisi, Solange Tremblay'in evinden gizlice çıkıp yolun karşı tarafındaki arabaya geçerken hızlı davranmak zorunda kalmıştı. Evin kâhyası aynı anda üç işi birden tamamlamasını emrederken bu kolay bir iş değildi. Yine de hizmetçi gayet uyanık ve becerikliydi.

Başını eğik tutarak sokakta kısa bir mesafe yürüdükten sonra karşıya geçti ve üzerinde arma olmayan siyah arabaya doğru geri yürüdü. Kapının önünde duraksadı.

"Eee?"

Siyah perdeler çekiliydi ve hizmetçi kendisiyle konuşan kişiyi göremiyordu. Gerçi görünüşünü umursadığı da yoktu. İyi para ödüyordu ve hizmetçi için bu kadarı yeterliydi.

"Dışarı çıkmayı düşünmüyorlar."

"Anlıyorum."

Bu kelimeyi söyleyen seste kötücül bir ton vardı. Hizmetçi ürperdi.

Eldivenli bir el küçük bir kese uzattı. Hizmetçi keseyi kabul etti ve adamın görebileceğini sanmasa bile hızlıca reverans yaptı. "*Merci beaucoup, m'sieur*[20]."

Para verenlere kibar davranmak daima karşılık görürdü. Kâhya onunla aynı fikirde olmayabilirdi ama kendisi Matmazel Tremblay'in yanında olmaktan memnundu. İşinden olursa, *L'Esprit*'nin daha fazla işine yaramaz ve aynı anda iki gelir birden kaybederdi.

Geldiği yoldan geri dönmeye başladığında, yokluğu fark edilmeden yerine dönme gayretiyle adımlarını hızlandırdı.

L'Esprit kadının binanın yan tarafındaki hizmetkâr girişinde gözden kayboluşunu izledi. Kadın dönüp ona bakmadı ve bu küçük detay *L'Esprit*'nin hoşuna gitti. İyi yardımcılar bulmak çok zordu.

Koltukta arkasına yaslanarak tavana vurdu. Arabacı tiz bir ıslıkla arabayı hareket ettirdi.

Marguerite, Paris'e dönmüştü.

L'Esprit bu kadarını beklemişti ki yıllar önce Solange'ın hizmetine girmesi için hizmetçiye para ödemesinin nedeni de buydu. Kadını hizmetinde tutmak basit ve görece ucuz bir şeydi; üstelik bu masrafın bir gün karşılığını alacağını başından beri biliyordu.

Yirmi yıl önce uygulamaya konmuş planların akışının değişmesine asla izin verilemezdi.

Özellikle de Marguerite Baillon'un buna neden olmasına.

---

20 (Fr.) Çok teşekkürler, efendim. (ed.n.)

Akşamın beşinde Corinne'in evi mezar kadar sessizdi.

Edward genç kadının seçkin görünüşlü yazı masasına oturdu ve Corinne'in nefeslerini kontrol etmek için düzenli aralıklarla yatağa bir bakış atarak sessizce çalışmaya başladı. Saat dördü biraz geçe dönmüş ve onu ateşler içinde yanarken bulmuştu. Hizmetkârlar bitkin haldeydi. Uşak bütün gün su getirip götürmüş, hizmetçi kolları yorgunluktan ağrıyana kadar Corinne'in alnına soğuk kompres yapmıştı. Edward geldiğinde Corinne'i açıkça bir minnetle ona teslim etmişlerdi. Kendisi de buna karşılık Corinne'in durumundaki biriyle en iyi nasıl ilgilenmesi gerektiği konusunda araştırma yapabildiği saatlere şükretmişti.

Corinne'i hemen bir konuk odasına taşıtmıştı. Orada Madam Fouche genç kadının üzerindeki kirli geceliği çıkarırken, Edward da onun yatak örtülerini değiştirmişti. Corinne'in tekrar yıkanmasını ve koltuk altlarına, ensesine ve ayak tabanlarına votka sürülmesini emretmişti. Corinne artık ayyaş gibi koksa da, ateşi belirgin ölçüde düşmüştü. Sonra çocuk gibi sarmalanmıştı ve Edward da onu yeni yapılmış yatağının rahatlığına döndürmüştü.

Fouche çifti çabalarının ödülü olarak erken gönderilmişti. Oğulları Thierry yanlarında kalmıştı. Evde uyanık sadece iki kişi varken, daha bir saat öncesine kadar devam eden yoğun hareketlilikten sonra derin bir sessizlik çökmüştü. Kalın huzur battaniyesi, Edward'a Corinne'in hayatındaki varlığını düşünmek için çok fazla zaman ve çok az cevap sağlamıştı.

İşte bu yüzden kapı sabırsızca vurulduğunda Edward rahatladı. Böyle bir dikkat dağınıklığına umutsuzca ihtiyacı vardı.

Tüy kalemini parşömenin üzerinde tutarak duraksarken dikkatle kulak kabarttı. Biraz sonra ne olduğunu pek seçemediği sesler duydu. Desjardins'in geldiğini tahmin ederek ayak seslerinin yaklaşmasını bekledi. Ancak öyle olmayınca Edward ayağa kalktı ve açık kapıdan galeriye çıktı.

Oradan merdivenin aşağısına, küçük, mermer zeminli antreye baktı. Thierry ön kapıda durmuş, orada duran biriyle uzun uzun konuşuyordu. Sonunda hizmetkâr eve geri çekilerek kapıyı kapadı.

Corinne'in hayatında başka kimin olabileceğini merak eden Edward, merdiven sahanlığından dönerek üst salona girdi. Pencereye yaklaşarak perdeleri kenara çekti ve evin önünü açıkça gördü.

Quinn adındaki adam rahat bir tavırla atını bağlama kazığından çözüyordu. Adamın giysilerinin kalitesi ve kesiminden zenginlik ve ayrıcalık akıyordu; tıpkı dudaklarının güzel hatlarından olduğu gibi.

Corinne'i nereden tanıyordu?

Quinn çizmeli ayağını üzengiye koymadan önce bir an hareketsiz kaldı. Omzunun üzerinden eve baktı ve bakışlarını kaldırarak Edward'la göz göze geldi. Adamın iriyarı vücudunu etkisi altına alan gerginlik o mesafeden bile belli oluyordu.

Edward bir an geri çekilip gözden kaybolmayı düşündü. Corinne'in hayatına karışmak ona düşmezdi. Birbirlerinin hiçbir şeyi değillerdi; hatta doğru dürüst tanışmıyorlardı bile. Hatta uyandığında kendisi itiraz edebilecek durumda değilken evinin ve onun kontrolünü ele alma kibrini gösterdiği için kızabilirdi bile.

Ancak benliğinin derinliklerinde bir şey yükselerek güzel Corinne üzerinde bir hak iddia etmişti ve Edward ona karşı

koyamıyordu. Bu genç kadına sahip *olacaktı*. Onunla tanıştığından beri sergilediği çılgınca davranışların tek nedeni buydu.

Edward'ın gözleri rakibi olabilecek adamı baştan aşağı süzerek bütün detayları kaydetti. Ancak bu kadar birbirlerine zıt olabilirlerdi; yüz ifadeleri dışında. Quinn, Edward'ın duygularını yansıtıyordu; gergin, öfkeli ve meydan okunmuş.

Corinne'i bu kadar derinden yaralamış adam bu muydu? Onun kalbine korku salan ve gözlerindeki hüzünlü bakışlara neden olan?

Edward yumruklarını sıktı. "Senin kim olduğunu öğreneceğim," diye uyardı kısık sesle.

Quinn şapkasının ucunu tutarak hırlar gibi gülümsedi ve atına bindi. Edward'ı duyamaz, dudaklarının kıpırdadığını göremezdi fakat suratına çarpan eldiveni algıladığı açıktı.

Zaten arapsaçına dönmüş işler iyice karmaşıklaşıyordu.

Edward perdeyi indirerek Corinne'in yanına döndü.

Simon evinin girişinde duruyordu ve eldivenlerini parmak parmak çıkarırken hareketleri bilinçli ve düzgün bir ritimdeydi. Bunun amacı sakinleşmesini sağlamaktı ama işe yaramıyordu. Öfkeden hızlı nefes alıp veriyordu ve boynu gerginlikten ağrıyordu.

Edward James, kendisi "savunmasız" durumdayken Lysette'i ziyaret ediyordu. Adam pencerenin önünde kendi evindeymiş gibi dururken tavırları hem savunmacı hem de sahipleniciydi.

Simon bu oyunu daha önce de oynamış, başka bir kadın yüzünden bir adamla karşı karşıya gelmişti. O zamanki bir şaşırtmacaydı ve Simon sonuçla ilgili neredeyse hiç riske girmemişti. Kadının saygısını kazanırsa seks çılgınca ve ateşli

olacaktı. Kaybederse, bunu gülümseyerek kabullenecek ve başka birinin peşine düşecekti.

Oysa bu kez öfkeden kudurmuştu. İncinen şeyin sadece gururu olduğunu düşünmek istiyordu fakat gerçek bundan daha rahatsız ediciydi. Kütüphanedeki o kısa, tutkulu anlarda gerçekten mutluluk duymuştu. Sadece memnun filan değil, mutlu olmuştu. Paylaştıkları o anın Lysette için hiçbir anlamı olmadığını öğrenmek çok acı vericiydi.

Ve bir de aklını kaybediyormuş hissi vardı. Dün geceye kadar Lysette'ten *hiç hazzetmemişti.* Oysa şimdi aniden onu başka bir erkekle birlikte gördüğünde cinayet işleyebilecek hale gelmişti.

Bunu hemen şimdi yapabilirdi.

Hırladı ve binici kıyafetlerini çıkarıp müstehcen zevklerle dolu bir geceye daha uygun bir şeyler giymek için merdivenden çıktı. Sıkı bir seks Lysette'i unutmasına yeterdi. Ertesi gün zihni netleşir ve konuyla olması gerektiği şekilde başa çıkabilirdi.

"Bay Quinn, bir ziyaretçiniz var."

Simon boyunbağını çıkarırken duraksadı. Gardırobunun içindeki aynadan uşağının yüzüne baktı. "Kimmiş?"

"Hanımefendi bana adını vermedi, efendim."

Ziyaretçinin bir kadın olduğunu öğrenince Simon gerildi. "Sarışın ve güzel mi?"

Uşağın dudakları seğirdi. "Evet, efendim."

Simon'ın bütün öfkesi ve hayal kırıklığı yine kaynama noktasına ulaştı. Gevşettiği boyunbağını sertçe çekip yere fırlattı. Bu kadar çabuk gelebildiğine göre peşinden hemen evden çıkmış olmalıydı. Belki de James'in sahiplenici tavırlarının planlarını –her neyseler– nasıl bozduğunu anlamıştı.

Bir an için sadece onu kızdırmak için geri göndermeyi düşündü fakat Eddington'ın üzerindeki kontrolünü düşününce dilini tutmaya karar verdi. Bu kadının neyin peşinde olduğunu ne kadar çabuk öğrenirse ondan ve lanet olasıca yaramazlıklarından o kadar çabuk kurtulabilirdi.

"Lord nerede?" diye sordu.

"Akşam için dışarı çıktı, efendim."

Simon uzun, hızlı adımlarla odasından çıkarak alt kata indi. Uşağının arkasından koşturduğunun belli belirsiz farkındaydı ama adama hiç aldırış etmedi. Çaya ya da başka bir şeye ihtiyacı olmayacaktı. Aslında ihtiyacı olan şey sert bir içkiydi.

Kabul salonunun girişinde durdu ve Lysette'i sarı brokar kanepenin kenarına zarifçe oturmuş halde buldu. Üzerinde bordo bir elbise vardı ki bu da Simon'ın ondan beklemeyeceği başka bir renk seçimiydi fakat bembeyaz teninde inanılmayacak kadar çekici görünüyordu. Oymalı ahşap sehpanın üzerinde süslü bir şapka duruyordu ve kucağındaki aynı ölçüde süslü çantanın iplerini çekiştirip duruyordu.

Tam bir zarafet ve nezaket abidesiydi... Simon'ı balo salonundan çekip kollarına sürükleyen o mavi gözleriyle bakana kadar.

O anda Simon tepesine yıldırım düşmüş gibi hissetti. Yanıyordu. Bütün vücudu karıncalanıyordu. Terliyordu. Kalp atışları hızlanmıştı ve göğsü düzensiz bir şekilde kalkıp iniyordu.

Tekrar göz göze geldiklerinde o kristalimsi derinliklerde gördüğü cinsel açlıkla vücudundaki bütün kaslar sertleşti ve benliğini saran şehveti hissetti. Daha on beş dakika önce istediği şey bu kadını boğmaktı. Şimdiyse eteğini kaldırıp çığlık çığlığa zirveye ulaştırana kadar becermek istiyordu.

Tekrar tekrar.

"Hah!" diye hırladı Simon. "Zahmete değmezsin."

Hızla dönerek odadan çıktı.

"Bay Quinn... Bekleyin!"

Simon yine kadına döndü ve onu peşinden koşarken gördü. "Adım Simon, lanet olasıca, gayet iyi biliyorsun."

Genç kadın nefes nefese bir halde duraksadı. "Lütfen. Kendimi tanıtmama izin verin. Ben..."

"Kim olduğunu elbette ki biliyorum seni ahmak kadın!"

Genç kadın inatla, "Lynette Baillon," diye devam etti, "Vikont de Grenier'nin kızıyım. Kardeşim Lysette Baillon'ı tanıyor olabileceğinize inanıyorum. Hatta belki de çok yakından... e-eğer dün geceyi dikkate alırsak."

Simon olduğu yerde donup kalarak gözlerini kırpıştırdı. "Sen neden söz ediyorsun be?"

Kadın yumuşak bir sesle, "Beni tanımıyorsunuz," dedi. "Dün geceye kadar sizinle hiç karşılaşmadık."

Dokuzuncu Bölüm

Kadın ya kaçık ya da bir duanın cevabıydı.

Simon'ın gözleri kısıldı ve bakışları Lysette'in –*Lynette'in*– başının tepesinden altın sarısı saçlarına ve oradan da elbisesinin eteğine kaydı. Dantelleri ustalıkla sergilenmiş iç eteği, dar belini ve göğüslerinin kıvrımlarını sergileyen düşük dekolteli göğüs kısmını inceledi. Elbise, giyen kişinin kadınsı cazibesini en yüksek seviyede vurgulayacak şekilde tasarlanmıştı. Tanıdığı Lysette erkekleri tahrik etme amacıyla giyinmezdi. Tam aksine, elbiseleri dikkat çekici ölçüde muhafazakârdı.

Ancak bu kadının dış görünüşünün ötesinde daha derin, daha karmaşık işaretler vardı; bakışlarında işkence yoktu ve zarif vücudunda herhangi bir gerginlik hissedilmiyordu.

Lynette. Lysette.

Simon aniden gerçeği kavradığında başının döndüğünü hissederek, "İkizsiniz," dedi.

"Evet."

O anda Simon'ın aklına gelmesi gerekenler arasında en baskın çıkan, deli filan olmadığını anlamasıydı. Aynı kadını hem

bu kadar arzularken hem de ondan hoşlanmaması mümkün değildi. Lysette'ten hoşlanmıyordu. Lynette'e şehvet duyuyordu.

Simon aniden harekete geçerek Lynette'in dirseğini yakaladı ve onu salona geri sürükledi. Kapıyı tekmeleyerek kapadıktan sonra genç kadını kendine çevirdi. Sağduyusu etkisini gösteremeden veya Lynette itiraz edecek kadar aklını başına toplayamadan, Simon onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve vahşi bir iştahla dudaklarından öptü.

Lynette bir an gerildi ama hemen sonra gevşedi. Vücudunu Simon'ınkine yaslarken elleri genç adamın bileklerini okşadı. İnleyerek vücudunu Simon'a bastırırken, kabarık eteği erkekliğinin sertleşmiş çıkıntısına bastırarak onu neredeyse çıldırttı.

Simon onu yine olduğu yerde çevirip kapıya dayadı ve dizlerini kırıp düzelterek vücudunu genç kadınınkine hırsla sürttü. Lynette zevkle inlerken Simon'ın dili derinlemesine ağzına daldı. Lynette teninin alev alev yandığını hissederken Simon ondan yayılan egzotik bir çiçek kokusuyla sersemlemişti ve arzudan başı döndü. Lynette, Lysette gibi kokmuyordu; onun kokusu eşsizdi.

Ve Simon'a aitti.

Kendini iyice kaptırarak nefes nefese, "*A thiasce,*" dedi.

Lynette onun bileklerini bırakarak beline uzandı ve Simon onun zarif, küçük ellerini gömleğinin üzerinde hissedince içini kemiren bir açlığa kapıldı.

Hayatı boyunca karşılaştığı hiçbir kadının içine girmeyi bu kadar istememişti. Ve bu olacaktı. *Hemen.* Onu hiçbir şey durduramazdı.

Kilidi çevirmek için anahtarı bulmaya çalıştı fakat elleri o kadar titriyordu ki anahtarı tutamadı. Boğuk bir sesle küfrederek başını çevirdi ve ne yaptığını görmeye çalıştı.

Lynette şehvetli bir fısıltıyla, "Sevgili miydiniz?" diye sordu.

Kilit gürültülü bir şekilde dönerken Simon ona baktı. Yüzü kızarmış, saçları dağılmıştı ve insanın içini eritecek kadar güzeldi. Yüz hatları Lysette'inkilere çok benzemesine rağmen, aslında ona hiç benzemiyordu. Lynette yumuşak, sıcak bir kadındı; kokusu çekici, tutkusu ateşli ve güçlüydü

Simon sorması gereken sayısız soru olduğunu bir an için aklından geçirip cevapları hiç umursamadığını aynı anda fark ederken, "Hayır," dedi. En azından o anda umurunda değildi.

"O halde neden?"

"Ne neden?" Bu kadın neden söz ediyordu?

Simon ikisinin arasından pantolonunun önüne uzandı.

Lynette elleriyle onun hareketlerine engel oldu. "Neden bu kadar... *heyecanlısınız*?"

Simon güldü ve yüzünü onunkine bastırdı. "Lanet olasıca bir hayvan gibi davrandığımı söylemek için çok zarif bir ifade."

Lynette kızardı fakat Simon'ın ellerini bırakmadı.

Simon bir adım geri çekilmek için kendini zorlayarak, "Genellikle daha naziğimdir," dedi. "Ne yazık ki şu anda aklım başımda değil."

"Aklınız başınızda mı değil? Sizin mi?" Lynette gülümserken Simon'ın göğsü sıkıştı. "Etrafında koca bir ev yanarken konukları yangını söndürmek için organize eden bir adam mı söylüyor bunu?"

"Şehvetin de bir yangın gibi söndürülmesi gerekir. Bu amaca da aynı kararlılıkla koşuyorum."

"Siz çok kötüsünüz, Bay Quinn."

Simon onu salonda baştan çıkarmakla yatağa götürmek arasında kararsız kaldı ama o meleksi güzelliği gölgeleyen hüzün, şehvetini mantığın yapamayacağı şekilde dizginledi.

Nefesini sertçe üfleyerek elleriyle saçlarını sıvazladı ve Lynette'e dokunmak, tadını ve kokusunu almak için duyduğu hırsı bastırmaya çalıştı.

Sonra genç kadına oturmasını işaret etti.

Lynette, dimdik oturarak ellerini zarifçe kucağında birleştirirken, "Lysette'i nereden tanıyordunuz?" diye sordu.

Bir soylunun kızı olduğunu söylemişti. Bu da Simon'ın onun kardeşinde fark ettiği benzer zarafeti açıklıyordu.

Ancak Lysette'in neden bir suikastçı olduğunu açıklamıyordu.

Simon, "Tanışıklığımızı sınıflandırmak zor," diye mırıldandı. "Ancak romantizmle hiç ilgisi yok."

Lynette kızardı ama bakışlarını Simon'ın gözlerinden ayırmadı. "Dün gece..."

Simon hüzünle gülümsedi. "Ona karşı ilk kez çekim duydum. Kaynağının çılgınlık olduğunu sandım, değişiklik o kadar çarpıcıydı ki başka türlüsünü düşünemedim. Bir değil de. iki kadın olduğunuzu öğrenmenin beni ne kadar rahatlattığını anlatamam."

Lynette nazikçe, "O halde gittiğini de biliyorsunuzdur," dedi.

Simon kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Öldü."

"Nasıl olur!" Simon salonun ortasında yürürken önceki gece olanları düşündü. Desjardins. James. Kont'un arabasına sarı elbiseli yaralı bir kadını taşıyorlardı. James'in penceredeki tavrı sahiplenici değil, koruyucuydu. "Ne zaman? Bugün öğleden sonra mı?"

Lynette de kaşlarını çattı. "Anlayamadım?"

Dikkatinin dağıldığını hissederek yavaşça, "Ne zaman öldü?" diye sordu.

"İki yıl önce."

"Bu mümkün değil, Lynette. Onu canlı gördüm... hem de dün."

Lynette aniden karnının şiddetle kasıldığını hissetti. Dengesini koruyabilmek için kanepenin kolçaklarına uzandı ve o anda Quinn –*Simon*– önünde çömelerek endişeli gözlerle yüzünü inceledi.

Nazik İrlandalı aksanıyla, "Görünüşe bakılırsa ikimizin de anlamadığı çok şey var," dedi. "Sen bana kendi Lysette'ini anlat, ben de sana benim tanıdığım Lysette'i anlatayım."

Lynette ölçülü bir tempoyla nefes alıp vererek nabzını yavaşlatmaya çalıştı. Çok kısa bir süre içinde karşısındaki insan ona bağırmış, aklını başından alacak şekilde öpmüştü ve şimdi de kardeşinin hayatta olduğunu, üstelik daha dün onu sağ salim gördüğünü söylüyordu. Bunun imkânsız olduğunu, ciddi bir hata olması gerektiğini biliyordu ama içindeki küçük bir ses ona haykırıp duruyordu. Lysette'in varlığını en son birlikte oldukları zaman kadar güçlü bir şekilde hissediyordu.

"İki yıl önce," diye fısıldadı, "kardeşim bindiği araba ters döndüğünde ve lambalar yüzünden araba yandığında öldü."

Simon yanına gelip oturdu. "Sadece bir tane mi kardeşin var?"

"Evet. Başka yok."

"Tıpatıp benzerin olan bir kadının seninle akraba olmama olasılığı olabilir mi?"

"Üstelik de adı *Lysette* olan bir kadının mı? İmkânsız." Lynette hafifçe ona döndü. "Onu görmeliyim."

"Bunu yaptığında yanında olmak isterim."

Lynette, Simon'ın nefes kesici yüzüne baktı ve onun yanında sakinleştiğini hissetti. Bir yabancıya karşı böylesine derin bir bağ duyması çok şaşırtıcıydı fakat hiç şüphesi yoktu.

Simon ona zarar gelmesine izin vermezdi. Bundan kesinlikle emindi.

"Bu kadın kardeşim olamaz." Sesi titredi ve boğazını temizledi. "Lysette'in cenazesinde olmamın yanı sıra onunla çok yakındık. Ondan tek kelime duymadan iki yıl geçirmem mümkün değil."

"Bundan hiçbir şey anlamadım." Simon ensesini ovaladı. "Ancak tanıdığım Lysette'in... iyi olmadığını söyleyebilirim."

"İyi değil derken?"

"Biraz çatlak."

"Ah..." Lynette alt dudağını ısırdı. "Onunla nasıl tanıştınız?"

"Hayatımı derinlemesine öğrenmek istemezsiniz, matmazel..."

"Baillon."

Simon kaşlarını daha da çattı. "Lysette'in soyadı *Rousseau*. Tanıdık geliyor mu?"

"Rousseau mu?" Lynette o isimde birini tanıyormuş ama çıkaramıyormuş gibi kaşlarını çatarak hatırlamaya çalıştı.

"Matmazel..."

"Lütfen," diye araya girdi Lynette, "bana Lynette diyebilirsin. Dün geceden sonra... ve şimdi. Neredeyse... kapıda..." Yüzü kızardı.

Simon iri elini neredeyse saygılı bir şekilde genç kadının yanağına doğru kaldırdı. "Söyleyemiyorsun bile, değil mi?"

Lynette onun nezaketi karşısında etkilenerek güçlükle yutkundu ve başparmağının elmacıkkemiğinin üzerinde dolandığını hissettiğinde bütün vücudu ürperdi.

Simon'ın biçimli dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve Lynette içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti. Simon onu baştan aşağı süzdü. "Bir babadan söz ettin ama eşin olduğunu söylemedin."

"Evli değilim."

"Elbette." Simon başını iki yana salladı. "Masumsun. Bir soylunun kızı."

Simon'ın bu sözleri böylesine açıkça ve teslimiyetle söyleyişi Lynette'in yüzüne tokat gibi indi. Lynette onun artık kendisine bulaşmak istemediğini anladı. Rahatlaması gerektiğini biliyordu fakat büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Hayatı boyunca erkekleri yöneten kendisi olmuştu. Dalga geçerek, flört ederek ve sohbetlerde onları istediği şekilde yönlendirerek. Simon Quinn'le birlikteyken ise ayakları yerden kesiliyor, hiç kontrol gücü kalmıyordu. Bir erkeğe kendini bu kadar kaptırmak ve onun da aynı ölçüde kapıldığını bilmek çok baş döndürücüydü.

Simon, "Bana biraz zaman ver," dedi, "bu konuyu biraz daha araştırmam için. Bana güvenmek için bir nedenin yok..."

"Ama güveniyorum!"

"Güvenmemelisin." Simon'ın yüzünde yine o hüzünlü gülümseme belirdi ve Lynette kendini tutamayarak parmaklarını onun dudaklarına götürdü. Simon'ın çenesindeki kas gerildi ve mavi gözleri o kadar alevlendi ki tepki olarak Lynette'in teni kızardı.

Simon genç kadının elini tutarak avcuna bir öpücük kondurdu. Dudaklarını hissedince Lynette'in kolu karıncalandı ve bütün vücudu ürperdi. "Ben masumiyeti asla bilmedim, Lynette. Onu bozmak dışında ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ne diyorsun?"

"Aramıza mümkün olduğunca mesafe koyup onu korumazsan mahvına neden olabileceğimi söylüyorum." Simon'ın sesindeki derin titreşim tehdidine inandırıcılık katmıştı. "Kendini yatağımda, hayatını da aldatmacaların, yalanların ve tehlikenin içine gömülmüş halde bulursun. Şu anda geleceğin ne kadar parlak görünüyorsa, o zaman aynı ölçüde karanlık olur."

Lynette çenesini kaldırarak, "Peki Lysette Rousseau bu sözünü ettiğin dünyada mı yaşıyor?" diye sordu.

"Evet, öyle."

"Sen bir İngiliz casusu musun?" Lynette bakışlarını ilk geldiğinde yaptığı gibi etrafta dolaştırdı. Tasarım ve dekorasyona yine hayranlık duydu. Koyu kırmızılar açık renk ahşapla dengelenmişti. Hem son derece erkeksi hem de sıcaktı.

Simon rahatça, "Öyleydim," dedi. Ama Lynette bakışlarını yine ona çevirdiğinde, Simon'ın gözleri sert bakıyordu.

"Bu bilgiyi nereden edindiğimi öğrenmek istiyorsun." Lynette gülümsedi. "İnan bana, karanlık yollardan değil. Dün gece yanımda olan kadınlardan biri bir hayat kadını. Güçlü bağlantılara sahip olan bir sevgilisi bir defasında ona öyle bir şeyler söylemiş."

"Nasıl oluyor da bir soylunun kızı bir hayat kadınıyla arkadaşlık ediyor?" Simon'ın eli genç kadının omzuna kaymıştı ve başparmağıyla dalgın bir tavırla köprücükkemiğini okşuyordu.

Lynette dokunuşun etkisiyle kedi yavrusu gibi mırlamak ve zevkle gerinmek istiyordu. Zorlukla yutkunarak cevap verdi: "Annem onunla yıllar önce bir terzide karşılaşmış; o zamanlar annem ve babam Fransa'da yaşıyormuş."

"Bir soylunun karısı neden bir hayat kadınıyla aynı zamanda randevu almış? Genellikle böyle karşılaşmalar olmaması için özen gösterilir."

Lynette düşünceli bir tavırla yüzünü buruşturdu.

Simon'ın eli aniden Lynette'in ensesine kaydı ve dudakları burnunun ucuna değdi. Bu yeni yakınlık teninin kokusunu Lynette'in burun deliklerine taşımış, genç kadın deri, at, misk ve tütün kokuları algılamıştı. Bu kokuyla zihninde bir sürü anı canlanmıştı... dün gece kütüphanede olanlar... biraz önce kapının dibinde olanlar...

Vücudu arzuyla sızlarken Lynette inledi.

Simon bir küfür savurdu ve aceleci ama zarif bir hareketle ayağa fırladı. "Sen yakınımdayken düşünemiyorum ve zekâma şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var."

"Simon..."

"Annenin, varlığını senin bilmediğin bir çocuğu olması mümkün mü?"

Lynette ona uzattığı elini indirdi. "Hayır. Kardeşimle benim doğumumuz rahmine zarar vermiş."

"Sizden önce doğum yapmış olabilir mi?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Gerekirse ona açıkça sorarım."

"Ya baban?"

"Vikont de Grenier. O çok esmerdir. Kardeşimle ben anneme çekmişiz. Bazıları onu ablamız sanıyordu."

"De Grenier mi?" Simon karşı duvarın dibindeki, üzerine sürahiler dizilmiş rafa yaklaştı. Sürahilerin üzerinde duvara bir kırsal manzara tablosu asılmıştı; mavi nehir ve yemyeşil orman odaya renk katıyordu. "Onu tanımıyorum."

"Ailem ben doğmadan önce Fransa'dan ayrılmış. Yıllardır Polonya'da yaşıyoruz."

Simon bir elinde kalın bir kristal kadehle ona dönerek kalçasını mobilyaya yasladı ve bir avcunu rafın üzerine koydu. Şimdi aralarında birkaç adım mesafe vardı ve Lynette kendini mahrum edilmiş hissediyordu. "Ailen ne zaman Paris'e döndü?"

"Dönmedik." Lynette parmaklarını gergin bir tavırla eteğinin üzerinde gezdirdi. Simon bir şahin gibi odaklanmış halde izliyordu. "Annem yasımızı unutmak için İspanya'da bir tatil önerdi. Ben daha önce Paris'i hiç görmediğim için buraya uğramamızda ısrar ettim."

"Israr mı ettin?"

"Annem şehri pek sevmez."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Lynette ayağa kalktı. "Ben seni ne zaman sorgulayabileceğim?"

"Ben bitirince."

Simon kadehini dudaklarına götürüp içkisini yudumlarken her yudumunda boğazı hareket ediyordu. Lynette bu görüntüyü erotik bulduğu için sinirlendi. Tahrik olmuş, kafası karışmış, aynı zamanda da Simon'ın kibrinden rahatsız olmuştu.

Simon, alkolün etkisiyle boğuklaşan sesiyle, "Dün gece yanındaki diğer kadın annen miydi?" diye sordu.

"Evet."

"Bir vikontesin evlenmemiş kızını bir seks partisine götürmesi bana çok tuhaf geldi."

"Seks partisi değildi."

Simon, Lynette'in daha önce tanık olmadığı bir öfkeyle, "Elbette ki öyleydi!" diye tersledi. "Ve orada neredeyse bekâretini kaybediyordun."

Lynette yüzünü ateş bastığını hissederken öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "İsteksizdi." Simon'ın ithamlarından dolayı gururu incinmişti.

"Bu onu durdurmamış."

Lynette meydan okuyan bir tavırla, "Hayır. Nedenini bilmek ister misin?" diye sordu. "Yoksa kaba tavırlarınla beni korkutmaya devam etmeyi mi tercih edersin?"

Simon'ın burun delikleri iri iri açıldı. "Hiç de korkmuş gibi bir halin yok."

Sonra kadehini bırakarak kararlı adımlarla Lynette'e yaklaştı. Simon'ın davranışlarının inkâr edilemez bir cinsel davet yansıtması Lynette'in nefesini kesmişti. Kendi vücudunun tepkisi, giysileri içinde rahat edememesi ve korsesiyle elbisesinin üstünün fazlasıyla dar gelmesi oldu.

"Biraz daha yaklaşırsan," dedi keyifle, "seni baştan çıkarabilirim."

Simon olduğu yerde donup kalırken Lynette'in açık sözlülüğü karşısında gözleri iri iri açıldı. Lynette gülümsedi.

Simon, "Cadı," diye tısladı.

"*Mon chéri.*" Lynette elini kalbinin üzerine koyarak dudaklarını büzdü. "Beni yaraladın."

Simon'ın dudaklarının kenarı seğirdi. "Seninle Lysette Rousseau arasındaki benzerlikleri görebiliyorum."

Lynette'in gülümsemesi silindi. "Ama görüyorsun ya, doğuştan gelen fiziksel özelliklerimiz dışında, Lysette ve ben birbirimizden çok farklıydık."

"Sen sessiz olandın." Simon'ın sesinde soru tonu yoktu.

"Hayır," diye düzeltti Lynette. "Ben yaramaz olandım."

Bunun Simon'ı nasıl şaşırttığını görebiliyordu ve bu da Lynette için sorular yaratmıştı. "Matmazel Rousseau çekingen ve çalışkan değil mi?"

"Çekingen mi?" Simon alaycı bir tavırla güldü. "Pek sayılmaz. Ancak çalışkan olduğu kesin; özellikle tarih okumaya bayılıyor."

"Evli ya da dul mu?"

"İkisi de değil." Simon yine rafa doğru çekildi fakat adımları Lynette'ten uzaklaşmak istemiyormuş gibiydi. Ya da Lynette öyle olduğunu hayal etmişti. "Bana erkeklerden hoşlanmadığını söyledi."

"Ciddi misin? Ne tuhaf." Lynette yine yüzünü buruşturdu ve Simon hırladı.

Lynette, Simon'ın saldırgan tavrına açıkça şaşırarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yüzünü o şekilde buruşturduğunda bir erkek üzerinde nasıl bir etki yarattığının farkında mısın?"

Lynette gözlerini kırpıştırdı. Hayatı boyunca bir sürü iltifat almıştı. Ancak düşünürken yüzünü buruşturma alışkanlığı asla güzel yorumlar toplamamıştı.

Simon'ın tavrı dokunaklıydı ve Lynette'in dudakları kıvrıldı. "Bu öfkeli tavırlarının bende nasıl bir etki yarattığından senin haberin var mı?"

Simon, "Tehlikeyle flört ediyorsun," diye uyardı.

"Ben daima flört ederim. Doğamda var."

"Artık değil." Simon ona arkasını döndü ve içkisini midesine indirdi.

"Sesinde duyduğum şey sahiplenme miydi, *mon chéri*?[21]"

"Sanırım bundan böyle kimseyle flört etmeyeceğini söylediğimi sandın." Simon ona dönerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Belki de artık benimle flört etmeyeceğini kastetmişimdir."

Lynette başını yana yatırdı. "Bu çok sıkıcı olurdu, *non*?"

"Senin yanındayken hayatın sıkıcı olacağından şüpheliyim."

Lynette onunla dalga geçtikçe Simon daha da tehlikeli hale geliyordu. Söylediği her kelimeyle Simon'ın içinde yükselen şehvetin farkındaydı ve saldırıya geçeceği anı sabırsızlıkla beklediğini hissedebiliyordu. Alkol onu biraz sakinleştirmiş olabilirdi fakat zararsız kılacak kadar değildi.

Simon Quinn asla zararsız olamazdı.

Lynette sohbetin konusunu yine şu gizemli Lysette'e çevirirken yeterince deneyimli olmadığının farkındaydı. "Erkeklerden hoşlanmadığını söyledin."

Simon, "Kendisi öyle söylemişti," diye hırladı.

"Senden hoşlanıyor muydu?"

"Sanmam."

"O halde gerçekten kaçık olmalı."

"Elbette." Simon sırıttı. "Bir kadının beni arzulamaması için deli olması gerek."

Lynette güldü ve aralarındaki gerginliğin biraz hafiflediğini hissetti. Gerçi rahatsız edici değildi; tam aksiydi.

Simon kollarını indirerek, "Artık gitmelisin," dedi. "Ben henüz gitmene izin verebilirken."

"Ya Matmazel Rousseau? Beni ona götüreceğini söylemiştin."

---

21 (Fr.) Tatlım. (ed.n.)

"Hayır." Simon başını iki yana salladı. "Sizi bir arada görmek isteyeceğimi söylemiştim. Böyle bir buluşmaya aracılık edeceğimi filan söylemedim."

Lynette ellerini beline koydu. "Nedenmiş?"

"Çünkü o tehlikeli biri; emrinde çalıştığı insanlar gibi. Seni görmenin onda nasıl bir etki yaratacağını bilemem. Böyle bir merak için seni riske atamam."

"Merak mı?" diye çıkıştı Lynette. "Dünyada, hatta *aynı şehirde* tıpkı sana benzeyen başka birinin olduğunu öğrenmenin sadece merak olduğunu mu söylüyorsun? Bir de o kişinin kardeşinle aynı adı taşıdığı gerçeğini de eklersen..."

Simon dişlerini sıkarak, "Benim kardeşim filan yok." diye itiraz etti. "Ailem yok, değerli bir adım yok, malım mülküm yok."

Bir erkeğin ailesindekilerden bahsetmesinin tek bir nedeni olabileceğini bilen Lynette düz düz ona baktı. Solange'dan öğrendiği şeyi tekrarlayarak, "Sen bir paralı askersin." diye mırıldandı.

"Evet." Simon'ın omuzları Lynette'in bu bilgiye rağmen onu arzulaması konusunda ona meydan okur gibi dikleşmişti.

Yine de arzu duyuyordu, elbette.

"Karşılığını öderim," dedi.

"Haydi oradan! Neyin karşılığını?"

"Beni ona götürmenin. Bir arabanın içine gizlenebilirim ve..."

Lynette'i yine hazırlıksız yakalayarak, yıldırım hızıyla genç kadını kapıp kendine çekti ve şiddetle sarstı. "Bana neyle ödeme yapmak niyetindesin?" diye hırladı.

Lynette gözünü bile kırpmadan Simon'ın gözlerinin içine baktı. "Pazarlığa ne koyabileceğimi gayet iyi biliyorsun."

Simon Lynette'in zarif kollarım sıktıktan sonra onu itince Lynette sendeledi. "Lanet olsun sana! Burada onurlu davranmaya çalışıyorum."

"Onur soğuk bir yatak arkadaşıdır."

"Masumiyetinin değeri bu kadar düşük mü ki benim gibilere harcayacaksın?"

"Belki de kardeşimin değeri çok yüksektir de, onun için her bedeli göze alıyorumdur."

"Öldü mü, ölmedi mi? İkisi birden olamaz." Simon'ın elleri kalçalarına giderken gömleğinin yakası daha da açıldı ve bronz teni gözler önüne serildi.

"Onun gömülüşünü izledim."

"Cesedini gördün mü?"

Lynette başını iki yana salladı. "İstedim. Bunun için yalvardım. Ancak çok kötü yandığını söylediler." Gözlerinin yandığını hissetti ve gözyaşlarını bastırmak için gözkapaklarını hızla kırpıştırdı. "Annem onu görmüş."

"Annene güveniyor musun?" Simon'ın yakışıklı yüzü gibi ses tonu da yumuşamıştı.

"Bir ölçüde." Lynette'in bütün çabalarına rağmen yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ama bilmediğim çok şey var. Bana anlatmadığı çok şey. Paris'ten neden korktuğu gibi."

"Korku mu?" Simon şimdi belirgin ölçüde dikkat kesilmişti.

"Solange'ın evinde kalıyoruz. Burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Kimseye adımı söylememi..."

Simon genç kadını güçlü kollarının arasına alırken, "Lynette," diye mırıldandı. "Bir İngiliz casusu olduğumu biliyordun ama yine de bana kimliğini açıkladın. Seni öpmeli miyim, yoksa canına okuyup aklını başına mı getirmeliyim, bilmiyorum."

Lynette burnunu çekti. "Öpücüğü tercih ederim."

Simon güldü ve yanağını Lynette'in şakağına dayadı. Lynette ona sımsıkı sarılırken Simon'ın anlayışı ve ilgisiyle teselli bulmuştu.

Lynette onun beline sarılarak, "Dün gece," diye fısıldadı, "Solange birbirimize olan ilgimizle ilgili yorum yaptı. Annem itiraz etti."

"Akıllı kadınmış."

"Solange'ın cevabı ilginçti: 'Bana kalırsa kızın erkeklerle ilgili zevki annesininkinden farklı değil.'"

Lynette yüzünü göremese de Simon'ın kaşlarını çattığını biliyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Ve yanımdayken söylediği diğer bazı sözlerden de hiçbir şey anlamadım." Lynette geri çekilerek Simon'ın yüzüne baktı. "Ya bu kadın benim kardeşimse? Daha da kötüsü, ya bu kötü amaçlı bir bağlantıysa? Ya bir ara kardeşimle karşılaştıysa, benzerliği fark ettiyse ve onun anısından yararlandıysa?"

"Lynette..."

Lynette cesaretini kaybetmeden, "Açıklayamıyorum," diye patladı, "ama onunla aramda daima hissettiğim bağ hâlâ sürüyor." Yumruğunu kalbinin üzerine koydu. "Bunun kopması gerek. E-eğer o öl-öldüyse, bağ neden hâlâ sürüyor?"

Simon yorgun bir tavırla nefesini üfledi ve nasırlı parmaklarıyla genç kadının alnını okşadıktan sonra dudaklarını onun alev alev yanan tenine bastırdı. "Korkarım kederin hiç yokken umut yaratıyor."

Lynette, "O halde umudumu söndür," diye yalvardı.

Simon başını arkaya attı ve ilahi rehberlik istiyormuş gibi tavana baktı. Lynette avcunun altında onun kalbinin güçlü bir şekilde attığını hissediyordu. Lysette öldüğünden beri ilk

kez bir amacı olduğunu hissediyordu ve Simon ona bu amaç doğrultusunda güç vermişti.

Simon sonunda bakışlarını yine Lynette'in gözlerine indirerek, "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Konuşulanları dinleyerek." Lynette gülümsedi. "Bana kalırsa Solange senden hoşlanıyor. Bugün öğleden sonra anneme senin evini anlatıyordu. Zenginliğini ve zevkini öve öve bitiremedi."

Simon'da bir değişiklik oldu ve neredeyse elle tutulur bir kararlılıkla Lynette'e baktı.

"Bundan sonra," dedi, "annenin gizliliği koruma tembihlerine uymanı istiyorum. Bir daha partilere filan gitmek yok. Dışarı da çıkmayacaksın." Genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve sözlerinin kesinliğini dokunuşuyla destekledi. "Ailenin gizlilik için nedenleri ne olursa olsun, Lysette Rousseau ile veya onun birlikte ya da emrinde çalıştığı biriyle görülme riskini de dikkate almalısın. Bu olmamalı, Lynette. Buraya gelirken bana güvendin. Giderken de güvenmeni istiyorum."

"O ne iş yapıyor?"

"O bir suikastçı. Ve suçlarının en büyüğünün cinayet olduğunu sanmıyorum."

"*Mon Dieu...*" Lynette içinden başlayan ve dışarı doğru taşan bir ürpertinin etkisinde şiddetle titredi ve bütün tüyleri diken diken oldu. Elini adamın yüzüne götürdü ve titreyen parmaklarıyla dudaklarını örttü. "Bana rehberlik ettiğin için minnettarım."

Simon ona güç veriyor, onu teselli ediyordu. Lynette iki yıldır ilk kez kendini eskisi gibi hissediyordu. Bu paha biçilmez bir hediyeydi ve bunu ona kazandıran şey Simon'la karşılaşması olmuştu.

Simon karanlık bakışlarla, "*A thiasce*," diye fısıldadı. "Keşke hiç karşılaşmasaydık. Bu işten iyi bir sonuç çıkamaz. Rehberliğimle seni sürükleyebileceğim tek yol doğruca cehenneme gidiyor."

Onuncu Bölüm

Simon, Richard Becking'i şehrin sevimsiz bölgelerinden birindeki bir tavernada bulduğunda neredeyse gece yarısı olmuştu. İngiliz'i kucağında tombul bir garson kız ve sağında şarkı söyleyen bir Fransız'la salonun karşı ucunda bulmuştu. Richard'ın ağzı kulaklarına varıyordu ve Simon'ın yaklaştığını görünce bir elini kaldırarak selam verdi.

Simon masadaki tek boş sandalyeyi çekerken, "Richard," diye karşılık verdi. Sandalyeye baktı, bir kaşını kaldırdı ve oturmadan önce mendilini sandalyenin üzerine açtı.

Richard sarhoş Fransız ile garson kız gülerlerken, "Hava mı atıyorsun, Quinn?" diye güldü ama Simon onların tek kelime anladığından bile şüpheliydi.

Simon yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, "Son zamanlarda finansal açıdan zora düştüm," dedi. "Giysilerimden birini dün gece mahvettim. Birini daha gözden çıkaramam."

"Yine kavga mı?"

"Öyle de denebilir."

Simon, Becking'i yakından inceleyerek Desjardins'in yanında kalışından kaynaklanan bir iz olup olmadığını kontrol etti. Neyse ki herhangi bir şey görünmüyordu. Formundaydı ve her yerde halk arasına karışmasını sağlayan dost canlısı tavrı devam ediyordu. Kumral saçları ve gözleri dikkat çekici değildi; boyu ve ölçüleri sıradandı; sesi fazla özgün sayılmazdı. Kısacası, Richard durduk yere dikkat çeken biri değildi ve insanlar onu hem zararsız hem de eğlenceli bulurdu.

Richard garsonu yanağından öptükten sonra birasını tazelemesi için gönderdi ve Fransız'a bir bozukluk atarak ona da kaybolmasını söyledi. Yalnız kaldıklarında, "Nasıl oldu da aniden parasız kaldın?" diye sordu.

"Eddington hesaplarıma el koydu." Simon parmaklarını masanın üzerine vuruyordu. "Kendi aptallığım. Yakın zamanda İngiltere'ye dönmeyi planlamıyordum. Ayrılmadan önce bütün servetimi toparlamalıydım."

"Lanet olsun."

"Bu sana da ders olsun, ha?"

"Seni bu şekilde kızdırmaya cüret edebildiğine inanamıyorum." Richard ıslık çaldı ve arkasına yaslandı. "Umutsuz olmalı. Açıkçası, Eddington'ı o halde görmek bana zevk verir."

Simon'ın gülüşü, tavernadaki tütün dumanının önceki gece dumandan zarar görmüş ciğerleri üzerindeki etkisi yüzünden öksürüğe dönüştü. "Matmazel Rousseau'yla birlikte Fransa'ya döndüğümde, yüklerimden kurtularak hayatıma devam edebileceğimi sanmıştım. Şimdiyse her taraftan kuşatılmış durumdayım. Eddington benim çıkarlarımla hiç ilgilenmediğini kanıtladı ki bu da bana senden başka yardım isteyecek kimse bırakmadı, dostum."

"Beni öylesine aramayacağını biliyordum." Richard'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ancak itiraf etmeliyim ki basit bir hovardalık ve içki gecesi için bana katıldığını düşünmek hoşuma gitmedi değil."

Simon etrafına bakınırken Lynette'i düşünerek, "Başka zaman," dedi. Sevişmek istediği tek kadın oydu. İlgisi öylesine yoğundu ki kasıkları ağrıyordu ve bu çok uzun zamandır hissetmediği bir rahatsızlıktı.

Richard bir grup müzisyen fazla yüksek sesle çalmaya başladığında, "Söylesene," diye bağırdı, "senin için ne yapabilirim?"

Bir zamanlar Simon böyle gürültülü ortamlara özellikle gelirdi. Başkalarının neşesi onun kişisel memnuniyetsizliğini ve ajanlar arasında aktarılan sırları gizlerdi. Şimdiyse gürültüyü sinir bozucu buluyordu.

Sesini duyurabilmek için masanın üzerine eğilerek, "Eddington sana nasıl bir görev verdi?" diye sordu.

"Matmazel Rousseau ve Bay James'i araştırmamı istedi."

"Ben de aynı şeyi istiyorum ama aynı zamanda Vikont de Grenier ve ailesi hakkında olabildiğince bilgi toplamanı da istiyorum."

Richard kaşlarını kaldırdı ama gülümsedi. Bu adam zorlukları seviyordu.

Simon iki bira kupası aralarındaki masaya sertçe bırakılırken hafifçe doğrularak, "Her zamankinden daha dikkatli ol," dedi. "Bir terslik var. Bir sırları var; Fransa'dan kaçmalarına neden olacak kadar korktukları biri ya da bir şey."

"Dikkatli olurum ve sana ancak bir günlük avantaj sağlarım."

Simon müzik aniden kısılıp ortalık sessizliğe gömüldüğü anda, "Bir günlük avantaj mı?" diye bağırdı.

Richard, Simon'ın çatık kaşlarına güldü. "James ve Matmazel Rousseau'yla ilgili bulduğum bilgileri önce sana, ertesi gün de Eddington'a gönderirim. Elbette ki Vikont'la ilgili bilgiyi ona aktarmam çünkü istemedi zaten." Richard omuz silkti ve birasından iri bir yudum aldı. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

"Bu yeter de artar bile." Simon kendi kupasını şerefe kaldırdı. "Sana minnettarım."

Eddington isteğinin karşılığını ödüyordu. Simon'sa iyilik istiyordu. Kendi ailesi olmadığından Simon, sadakati ve dostluğu sayesinde alabileceği her türlü hediyeye değer veriyordu.

Richard, "Serbest bırakılmamızı sağladığın için asıl ben sana borçluyum," dedi.

"Herkes aynı şeyi yapardı."

"Hayır, yapmazdı, bunu sen de biliyorsun."

Simon kupasını ağzına yeni götürmüştü ki biri arkasından çarptı ve köpüklü biranın çenesinden göğsüne ve kucağına sıçramasına neden oldu. Üstüne başına bakarak homurdandı. Masadan hızla kalkarak adama döndü.

Bir giysiyi daha kaybettiğine üzülerek, "Benden özür dile." diye emretti.

Simon'la aynı boyda ama iki katı ağırlığında olan adam Simon'ın giysilerinden aşağı akan biraya baktı ve ciddi bir hata yaptı.

Güldü.

Richard, "Zavallı," diye mırıldandı. "Kime çattığından haberi bile yok."

Simon yumruğunu savurdu.

"Paris'e döndüğüm için gerçekten çok pişmanım. Burası bana acıdan başka bir şey getirmedi."

Lynette annesinin sesindeki acıyı duyunca yüzünü buruşturdu ve pembe kadife kanepenin kenarında onun yanına oturdu.

Saat öğleye yaklaşırken pencerelerden güneş ışığı süzülüyor ve üst salonu yumuşak, sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu. Simon'ı rüyasında yüzünü kızartan şekillerde görmüş olmasına rağmen, Lynette iyi uyumuştu. Kararlı ve dinlenmiş bir halde, dün öğrendiklerinin birazını paylaşmak ve çok uzun zamandır cevap bekleyen bazı soruları sormak için annesinin yanına gelmişti.

"*Maman...*"

Marguerite omuzları titrerken, "Sana ondan uzak durmanı söylemiştim!" diye bağırdı. "Neden sözümü dinlemiyorsun?"

"Çünkü bu kadının kim olduğunu bilmem gerekiyor!"

"Lysette öldü!" Annesi ayağa fırlarken sabahlığı ve geceliği ayaklarının etrafında döndü. "Onu kendi gözlerimle gördüm."

"Yü-yüzünün çok kötü... yandığını söylemiştin."

"Saçlarını gördüm. Elbisesini. A-ayakkabılarını..."

Marguerite hıçkırığını bastırmak için ağzını kapayarak arkasını döndü.

Lynette duygusuzca, bakışlarını bir an için Solange'a çevirerek ve sonra gözyaşlarını hissedince yere indirerek, "Sen onun ölümünü kabullendin," dedi. "Ama ben kabullenmedim. Bir parçam eksikmiş gibi geliyor."

"Bu adam senin acından yararlanıyor!" Marguerite yumruklarını sıkmıştı.

"Ne amaçla?"

"Zengin ve güzelsin. Seninle evlenmek her erkeğin hedefi olur."

Lynette, "Adam bir İngiliz casusu!" diye itiraz etti. "Ailesi Polonya'da yaşayan Fransız bir kadınla evlenmek ona ne kazandırır ki?"

"Belki de geri kalan günlerini rahatlık içinde geçirmek istiyordur."

Lynette alaycı bir tavırla güldü.

"Senin bilmediğin şeyler var, Lynette."

"Evet, *maman*. Bunu hiç unutmuyorum. Her gün benim dışımda herkesin anladığı bir şey söylendiğinde bunu hatırlıyorum."

"Geçmiş geçmişte kalmalıdır."

"Bu saçmalık. Ben çocuk değilim."

Marguerite suçlayıcı bir tavırla parmağını kızının yüzüne doğru salladı. "Asıl saçmalık olan, akıllıca olmadığını bildiğim bir şeyi kabul etmemdi ve seni bu duruma getirdi. *Sen* de *benim* acımdan yararlandın. Gülümsemeni ve gözlerinin parlaklığını özlemiştim. Bu yargımı etkiledi ve sen de bundan yararlandın."

Solange mırıldanarak, "Neşesi yerine geldi," diye araya girdi.

"Bir şarlatanın sayesinde!"

Lynette elinden geldiğince sakin bir tavırla, "O bir şarlatan değil!" diye savundu.

Marguerite, "Gerçekleri tekrar gözden geçir," diye tersledi. "Bu adam –Fransa'daki varlığı ortaya çıkmış, pek önemi olmayan bir adam– şehvet dolu bir partide güzel ve zengin bir kadınla karşılaşıyor. Ona yaklaşıyor, maskesini çıkarıyor, onu öpüyor... Seni öptüğünü *biliyorum*, Lynette. Bana yalan söyleme!"

Lynette kızardı ve inkâr etmekten vazgeçti.

"Adını fısıldıyor," diye devam etti annesi, "ve kız –kendini ilk baştan çıkarılmasına kaptırmış bu saf kız– duymak

istediğini duyuyor. 'Lynette' oluyor 'Lysette.' Daha sonra, baş döndürücü, etkileyici bir kurtarma operasyonu kızın arzusunu daha da coşturuyor ve kız adamın peşinden gidiyor. Ona kızın güvenini kazanmasını sağlayacağı akıllıca bir plan yapmasına yetecek kadar bilgi veriyor; tabii kızı yatağa atmasını ve servetine ulaşmasını da sağlayacak şekilde."

Lynette kollarını göğsünde kavuşturarak, "*Mon Dieu,*" diye mırıldandı. "Bu muhteşem bir hikâye."

Marguerite keyifsizce güldü. "Ölmüş kardeşin olabilecek bir kadınla ilgili hikâye kadar muhteşem mi? Suikastçı olduğu için kendi gözlerinle göremeyeceğin bir kadın? Her şey bir yana, Lynette. Bir *suikastçı* mı?"

Bu açıdan bakılınca, bütün hikâye gerçekten de imkânsız geliyordu. Ancak annesi Simon Quinn'le uzun uzadıya hiç konuşmamıştı.

Lynette, "Anlamıyorsun," dedi. "Keşke onunla tanışsan."

Marguerite, "Asla," diye kestirip attı. "Bu delilikten sıkıldım artık. Onu bir daha görmeni yasaklıyorum. İtaatsizlik edersen bunu yaptığına çok pişman olursun. Yemin ederim."

Lynette terlemiş avuçlarla ayağa fırladı. "Ona biraz zaman..."

"Ne için?" Annesi salonun ortasında bir ileri bir geri yürürken küçük bir masada çayını yudumlayan Solange'a küçük bakışlar atıyordu. "Ailenle ilgili sende şüpheler uyandırmaya devam etsin diye mi? Seninle seni sevenler arasında bir uçurum yaratıp yanında kalan tek kişi olsun diye mi? Yoksa sen onun piç çocuğuna hamile kalana kadar bekleyelim de, mahvınla ilgili hiç şüphe kalmasın diye mi?"

Lynette içinde yükselen paniği soğuk bir saygınlığın arkasına gizleyerek, "Beni anlamsızca aşağılıyorsun," dedi. "Benden

kendisinden uzak kalmamı istedi. Bana onu rahat bırakmamı ve aramıza mümkün olduğunca mesafe koymamı söyledi."

Annesi iki elini kızına uzatarak, "Güvenini kazanmak için çok akıllıca bir taktik. Göremiyor musun?" diye sordu. "Bağlantıyı koparmak yerine korumaya çalışmanı sağlayarak masumiyet görüntüsü yaratıyor."

Marguerite, Solange'a yaklaştı. "Bana yardım et," diye yalvardı.

Solange iç çekerek fincanını bıraktı. "Annenin tanımladığı gibi erkekler gerçekten var, *chérie*."

Marguerite, "Ama sen Simon Quinn'in onlardan biri olduğunu düşünmüyorsun," diye karşılık verdi.

"Açıkçası, bilmiyorum. Adamla hiç yüz yüze gelmedim."

Marguerite omuzlarını dikleştirerek, "Ne olursa olsun," dedi. "Baban birkaç gün içinde gelecek ve bu konuyu onunla konuşacağım. O zamana kadar da hiçbir şekilde bu evden çıkmayacaksın."

"Belki de o mantığın sesini dinler!"

Annesinin mavi gözlerinde buz gibi bakışlar vardı. "Belki de seni düzgün şekilde ehlileştirecek sert bir adamla evlendiririz!"

"Anne!" Lynette'in kalbi bir an duracak gibi oldu, sonra deli gibi atmaya başladı. Büyükbabası annesine aynı şeyi yapmıştı. Anne ve babası iyi anlaşmalarına rağmen aralarında tutku yoktu. Aşk ateşi yoktu. Onlarınki soğuk bir evlilikti ve Lynette kendisi için böyle bir yazgıdan şiddetle kaçınıyordu. "Beni bunun dışında herhangi bir şeyle tehdit edebilirdin," dedi öfkeyle, "ve belki o zaman söz dinleyebilirdim."

Marguerite kaskatı kesilerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yeter! Tek kelime daha istemiyorum. Odana git ve sakinleş."

"Ben çocuk değilim! Bu kadınla ilgili gerçeği keşfetmemi engelleyemezsin."

"Bana itiraz etmeyi aklından bile *geçirme*. Bu aptallıklara hoşgörü göstermeyeceğim."

Lynette'in gözleri yanıyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Marguerite yüzünü buruşturdu fakat geri adım atmadı.

"Git şimdi."

Lynette olduğu yerde dönerek hızlı adımlarla salondan çıktı.

Eddington şarap kadehini yemek masasına bırakmak zorunda kalacak kadar sarsılarak gülerken, "Keşke yüzünü görebilseydim," dedi. "Kavga edişini izlemek beni çok eğlendiriyor."

Simon ağzında bir dana eti lokmasıyla cevap verdi. "İzlenecek bir şey yoktu. Adam bir an ayaktaydı ve az sonra yerdeydi."

"Tabii diğerleri katılana kadar."

Simon omuz silkerek, "Şey," dedi, "işler öyle yürüyor."

Eddington bir hizmetkâra tabağını almasını işaret etti. "Orada ne işin vardı?"

Simon keyifsizce, "Kavga arıyordum, elbette," dedi. Kont'un masanın diğer tarafında doğal görünmeye çalıştığının farkındaydı ama yutmuyordu. "Gaspla ilgili bir şey keyfimi kaçırmıştı da."

Eddington'ın dudağının köşesi seğirdi.

Kapı hafifçe tıklatıldı. Simon seslenince uşak içeri girdi.

"Affedersiniz, lordum." Adam, Simon'a baktı. "Efendim, bir konuğunuz var."

Simon aniden endişe ve beklentiye kapıldığını hissetti. Kont yanında olduğu için kim olduğunu soramadı. Sadece başıyla onayladı ve masadan kalktı.

"İzninizle, lordum."

"Elbette."

Simon dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapayana kadar Eddington'ın kendisini izlediğini hissetti ve uşağına baktı.

Hizmetkâr kelimelere dökülmeyen soruya karşılık, "Sarışın ve güzel, efendim," dedi.

Simon'ın alnında ter damlaları birikti. Sadece Lynette'i *düşünmenin* bile vücudunun böylesine şiddetli tepki vermesine neden olmasına lanet etti. Keşke çekip gidecek imkânı olsaydı. Lynette'in iyiliği için.

Derin bir nefes alarak alt salonun eşiğinden geçti ve Lynette'in elbisesinin canlı mavi rengini fark ederek duraksadı. Genç kadının sırtı ona dönüktü ve ayakta durmuş, ahşap bir sehpanın üzerinde duran güzel bir porselen vazoyu okşuyordu. Omuzları gergindi ve gergin bir hava yayıyordu.

Simon yumuşak bir sesle, "Lynette," dedi. Onu gördüğüne inanılmayacak kadar sevinmişti. "Buraya gelmemeliydin."

Lynette döndü ve Simon hatasını anladı.

"Bay Quinn." Sesi kısık ve gırtlaktandı ama buz gibiydi.

Simon eğilerek selam verdi. "Vikontes de Grenier."

Kadına oturmasını işaret ettikten sonra kapıya bir bakış attı ve uşağına içecek bir şeyler getirmesini işaret etti. Uşak hizmetçiye haber vermek için uzaklaşırken Simon Vikontes'in karşısına oturdu ve kadını baştan aşağı açıkça süzdü.

Anne gerçekten de kızının ablası sanılabilirdi. Beyaz tenleri, sarı saçları ve mavi gözleri tıpatıp aynıydı. Buna ek olarak, Vikontes'in güzelliği hâlâ çizgilerle bozulmamıştı ve vücudu Lynette'inki kadar formdaydı.

Vikontes, Simon'ı kısık gözlerle inceleyerek, "Çok yakışıklıymışsınız," dedi. "Bunu görebiliyorum."

Simon'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim. Kızınızın kime çektiğini görebiliyorum. İkiniz de hayatımda gördüğüm en güzel hanımlarsınız."

Kadın soğuk bir tavırla, "Ya şu suikastçı?" diye sordu. "O da güzel olmalı?"

"Evet, elbette." Simon oturduğu yere daha rahatça yerleşirken Vikontes'in kızına da aktardığı ateşine hayranlık duydu.

"Elbette." Vikontes'in gülümsemesi gergindi. "Ne istiyorsunuz?"

Simon bir kaşını kaldırdı. "Doğrudan konuya giriyorsunuz demek."

Vikontes çıplak parmaklarını kucağına vuruyordu ve parmaklarında etkileyici büyüklükte, çeşitli taşlardan yüzükler vardı. Saçlarında küçük elmas tokalar vardı ve şapkasını başına safir bir iğneyle tutturmuştu.

Kadın zenginliğiyle onun başını döndürmeye hazır halde gelmişti. Simon ondan etkilenmişti fakat aynı zamanda da derinden aşağılanmıştı. Bu duygu onu güldürdü. İnsanlara alabileceklerini satarak yıllar boyunca hayatta kalmıştı: vücudu dahil. Alınganlığa başlamak için uygun bir zamandı.

"Ben hiçbir şey istemiyorum," dedi.

Vikontes, "Kızımı istiyorsunuz," diye karşılık verdi. "ya da sahip olduğu serveti."

"Servetini filan istemiyorum."

Vikontes alaycı bir tavırla güldü. "Bana aşk olduğunu söylemeyin. Midem bu kadarını kaldıramaz."

Simon, "Hayır," dedi, "aşk değil. Ama onu arzuluyorum ve fırsatım olsa onu baştan çıkaracak kadar da ahlâksızım ki bu yüzden benden uzak kalmasını istedim."

Vikontes, sırıtırken bir an için Simon'a Lysette'i hatırlatarak, "Ne kadar onurlusunuz," dedi. Mavi gözlerinde gevrek pırıltılar vardı ve dolgun dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı.

Simon açıkça rahat davranmasının kadının zaten belli olan öfkesini daha da coşturacağını tahmin ettiği için kolunu kanepenin sırtlığına atarken, "Onayladığınıza sevindim," dedi. O da her geçen an biraz daha öfkeleniyordu. Doğru anlarda bencil biri olduğunun söylenmesinden rahatsızlık duymazdı ama burada fedakârlık yapmaya çalışırken aynı şekilde suçlanmak hoşuna gitmemişti.

Vikontes, "Neden kızımı seçtiniz?" diye sordu. "İstediğiniz herhangi bir kadına sahip olabilirsiniz. Zengin bir dul belki? Yoksa yeterince kolay yönetilemiyorlar mı?"

Simon keyifsizce gülümsedi. "İnanmakta –imkânsız değilse bile– zorlandığınızı biliyorum fakat ben servet avcısı filan değilim. Kızınıza hayranlık duyuyorum. Sizin buraya gelmekle sergilediğiniz inanç gücünü o da gösteriyor. Aynı zamanda güzel bir kız ve ben de sağlıklı bir adamım. Fiziksel cazibesini fark etmemek elimde değil. Ne var ki bunun ötesinde başka bir amacım yok. O benim peşimden geldi, aksi olmadı. O bana gelmeseydi, ben ona gitmezdim."

Vikontes dişlerini sıktı.

"Leydim." Simon oturduğu yerde doğruldu. "Paris'ten gitmeniz en iyisi. Bu noktayı ne kadar vurgulasam az. Kızınıza tıpatıp benzeyen kadın tehlikeli işlerle uğraşıyor. Birileri iki kadını karıştırırsa büyük talihsizlik olur."

Vikontes, "Şu Lysette dediğiniz kadın," diye tısladı.

"Lysette Rousseau, evet." Simon omuz silkti. "Bu adı ona ben vermedim, dolayısıyla hoşunuza gitmediyse suçlayacağınız kişi ben değilim."

Simon kadının sarardığını gözden kaçırmadı.

Önkollarını bacaklarına dayayıp öne eğilerek, "Bu isim size tanıdık mı geldi?" diye sordu. "Bu konuya ışık tutabilecek herhangi bir bilgiyi kesinlikle minnetle karşılarım."

"Ailemle ilgili konular sizi ilgilendirmez!" Vikontes huzursuzluğunu gizlemek için taktik değiştirerek ayağa kalktı. "Kızımın peşinizden geldiğini söylediniz. O halde sizi rahat bırakalım. Sizi bir tatile göndereyim."

Simon da onunla birlikte kalktı. "Hayır."

"Haydi ama... Gitmek istediğiniz bir yer mutlaka vardır. İspanya? Belki İngiltere'ye dönmek istersiniz?"

Simon yumruklarını sıkmamak için ellerini arkasında birleştirerek, "Polonya?" diye hırladı. Önceki gece tavernada giriştiği kavga yüzünden çürük içinde olan elleri sızladı. Acının etkisiyle odaklanarak öfkesini dizginledi.

"Uzun bir tatile ne dersiniz? Hayatınız boyunca sürebilecek bir tatil?" Vikontes'in omuzları geri çekilmiş, çenesi kalkmıştı ve masumca gülümsüyordu. Hem kararlı hem de sıcak bir ifadeydi. Tıpkı Lynette'in ifadesi gibi.

Kadın farkında değildi ama Lynette'in hayatına biraz daha baktıkça Simon onu daha çok arzuluyordu. Vikont böyle bir eşe sahip olduğu için çok şanslıydı. Lynette'in gelecekteki eşi de aynı ölçüde şanslı olacaktı.

Bu düşünce öfkesini ve kırgınlığını silip götürürken geride sadece bir teslimiyet bıraktı.

Vikontes, "Fiyatınızı söyleyin," diye teşvik etti.

Simon kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ucuz olduğumu düşünüyorsunuz."

Vikontes'in gözleri zaferle pırıldadı. "Bunları karşılamak için mi?" Kolunu sallayarak oturdukları salonu işaret etti.

"Ben bir kadınım, Bay Quinn. Fiyatları ve maddi imkânları daima bilirim. Gidişinizin bana bir servete mal olacağının farkındayım."

Simon midesinin bulandığını ve ağzına acı bir tat yayıldığını hissetti. Lynette'ten uzaklaşmak için para kabul etme fikri onu tiksindiriyordu fakat kendisi için avantajlı olacağı da inkâr edilemezdi. Vikontes gerçekten de Eddington'ın el koyduğunun yarısı kadar bir para vermeyi kabul etse, hayatının geri kalanı boyunca rahatça yaşayabilirdi. Bütün yüklerinden kurtulmuş olurdu. Eşyalarını toplar veya geride bırakır ve başka bir yerde yeni bir başlangıç yapardı.

Lynette onun arzusundan kurtulurdu ve Simon'ın ona, Lysette'le ilgili merakını giderecek bilgileri sunmasına gerek kalmazdı.

Eddington'ın en başta onu böyle paraya muhtaç hale sokmasına sinirlenerek hırladı. Kont'un entrikaları yüzünden burada kapana kısılmıştı; direnemediği ama asla sahip olamayacağı bir kadınla.

Tabii Vikontes'in teklifini kabul etmediği sürece.

Son birkaç gün olup biten her şeyden sonunda yılgınlık duyarak sertçe nefesini üfledi. "Biraz düşünmem gerek."

Vikontes itiraz edecek oldu fakat sonra sadece başıyla onayladı. "Sabah bir haberci göndereceğim. Sizin için uygun mu?"

"Hayır, uygun değil." Simon kadının sadece kızını korumaya çalıştığını bilmesine rağmen ona öfkeyle baktı çünkü *kendisini* tehlike olarak görmesinden rahatsızlık duyuyordu. "Bu aşağılayıcı teklifinizi düşünmeyi bile kabul etmemin kendi çıkarım için olduğunu sanıyorsunuz. Oysa gerçekte Lynette için endişeleniyorum ve buradan uzaklaşmazsam Lysette Rousseau'yla karşı karşıya gelmesinden korkuyorum."

"Ve sizin yüzünüzden mahvolmasından."

Simon böyle bir sohbeti yaparken sözünü esirgemesine gerek olmadığına karar vererek, "Kesinlikle," dedi.

"Yolculuk yapmak için kendi imkânlarınızı kullanacak olmamanız çok yazık."

"Evet." Simon dişlerini sıktı. "Çok yazık."

Marguerite dar basamaklardan sokağa indi ve bir an için duraksayarak az önce çıktığı binaya baktı. Simon Quinn'le görüşmesi onu sarsmıştı.

Adam gerçekten tehlikeliydi.

Marguerite onu Orlinda'nın bahçesinde net görememişti. Hava duman doluydu ve Lynette'in güvenliği için duyduğu endişeye odaklanmıştı. Şimdi zevkli döşenmiş aydınlık salonda onu net bir şekilde görünce, nefes kesici fiziğini, simsiyah saçlarını ve parlak mavi gözlerini daha iyi takdir edebilmiş, her kadının ayaklarını yerden kesebileceğini anlamıştı.

Yıllar boyunca birçok erkekle karşılaşmıştı. Saint-Martin'in şehvet verici çekiciliğine denk olanlarını ise nadiren görmüştü. Onlar fiziksel güzellikten fazlasına sahiplerdi; kadınlara dikkatle bakıyor, bulundukları ortamda dikkate değer tek şey onlarmış gibi hissettiriyorlardı. İlgileri asla sarsılmıyordu. Bilen gözlerle kadınlara odaklanıyor, böylesine detaycı bir ilginin yatak odasında da devam edip etmeyeceğini düşünmelerine neden oluyorlardı.

Bazı kadınlar böyle kendinden emin seksapelden hiç etkilenmezdi. Marguerite onlardan biri değildi ve Lynette de tıpkı onun gibiydi.

İç çekerek elini uşağa uzattı ve arabasına bindi. Bir zamanlar Lynette'in genç evleneceğinden emindi. Marguerite gibi o da

erkeklere düşkündü ve tensel zevkler doğasıydı. Ancak şimdi aralarındaki benzerlik Marguerite'ın başlangıçta sandığından daha da çok vurgulanmıştı.

Tıpkı bir zamanlar Marguerite'ın annesi kendisi için seçene kadar bir eş seçimini erteleldiği gibi, Lynette de birini seçmeye niyetli görünmemişti. Yıllar boyunca kızının sadece flört ettiğini ve acelesi olmadığını sanmıştı. Şimdiyse Lynette'in kendi Saint-Martin'ini aradığından şüphelenmeye başlıyordu. Ayaklarını yerden kesecek ve hiçbir kadının itiraf etmeye yanaşmayacağı açlıklarını tatmin edebilecek bir erkek.

Huzursuz bir şekilde elini karnının üzerine koydu. Lynette'i iyi tanıyordu. Kızını ehlileştirmek için bir mantık evliliğiyle tehdit etmekle bir irade savaşı başlatmıştı. Lynette bir başkasının kendisiyle ilgili kararlarını savaşmadan kabul edemeyecek kadar inatçı, tutkulu ve özgür ruhluydu.

Paniğe kapılmak yerine sakince düşünseydi, Marguerite böyle bir şeyi asla önermezdi. Şimdi Lynette isyan edecekti: bunu gündüzün peşinden gecenin geleceğinden emin olduğu kadar iyi biliyordu. Kızının güvenliğini sağlamasının tek yolu, ona çekici gelen şeyi ortadan kaldırmaktı. Dolayısıyla Lynette'in harekete geçme şansı olmadan Quinn sorununu çözmesi gerekiyordu.

Ancak artık planını uygulamaya koyduğuna göre, paraya ihtiyacı vardı. Sabahtan önce de Grenier'nin hesaplarından yeterli miktarda çekmesi mümkün değildi.

Böyle bir ricayla gidebileceği tek bir kişi vardı fakat onunla buluşmak için gizliliğe, hesapçılığa ve sahip olduğunu bildiğinden daha fazla güce ihtiyacı vardı.

"Leydim?" diye sordu arabacı. "Nereye gidiyoruz?"

Marguerite titrek bir şekilde nefes aldı. "Eve gidelim."

On Birinci Bölüm

Annesi eve döndükten sonra Lynette gizlice dışarı çıkmak için iki saat sabırsızca bekledi.

Vikontes'in kavgalarından sonra dışarı çıkması ender görülen bir durum değildi. Lynette de öfkeliyken yerinde duramazdı, dolayısıyla bu duyguyu iyi tanıyordu. Ne yazık ki bu gece özgür değildi. Tek seçeneği odasında sürekli volta atarak Simon'ı düşünmekti. Nasıl görünürse görünsün, Lynette ona inanıyordu ve onu görmesi, ailesinin rahatsız edici şekillerde tepki verebileceği konusunda onu uyarması gerekiyordu. Kendisi yüzünden Simon'ın hiçbir şekilde zarar görmesini istemezdi.

Bu yüzden saat yeterince geç olduğunda ve annesinin kendisiyle konuşmaya çalışması olasılığı iyice azaldığında, Lynette evden çıkmak için planını uygulamaya koydu.

Yorganın altına yastıkları sıraladıktan sonra perukların-dan birini vücut biçimindeki kabartının tepesine yerleştirdi. Yakından bakıldığında işe yaramazdı fakat kapıdan küçük bir bakış atılırsa, Lynette'in yatıp uykuya daldığını düşünürlerdi.

Kukuletalı bir pelerin giyerek arka bahçeye, oradan da ara sokağa çıktı. Orada bir seyis onu bekliyordu; yıllardır ailesinin emrinde çalışan Piotr adında genç bir adamdı. Lynette ona daima nazik davranmış, mümkün olduğunda ona şekerlemeler getirmiş, evde yaptığı yaramazlıklara bir suç ortağı kazanmak için dostluklarını bilinçli bir şekilde beslemişti. Bu gece çocuk ona bir pantolon, bir erkek pelerini ve üç köşeli bir şapka ayarlamıştı. Ahırdaki boş bir bölmede üzerini değiştirdikten sonra dışarıda çocukla buluştu.

Çocuk eyerli bir atın dizginlerini ona verdikten sonra kendisi de her zaman olduğu gibi ona eşlik etmek için başka bir ata bindi. De Grenier malikânesinin bütün hizmetkârları gibi Piotr da çok iyi tabanca kullanıyordu. Simon'ın Lysette Rousseau'yla karıştırılması konusundaki uyarısı kulaklarında çınlıyordu. Dışarıdan bakan biri için birlikte ata binen iki genç adam gibi görüneceklerdi.

Atların nalları sokakta ritmik bir şekilde yankılanırken onu yarı hülyalı bir ruh haline sürüklemişti. Gece karanlıktı ve ay bulutların arkasına yarı yarıya gizlenmiş durumdaydı. Esinti biraz serindi ve pelerinin kol ağızlarından içeri süzülüyor, alev alev yanan tenini soğutuyordu.

Simon evde olacak mıydı? Yoksa dışarıda mı olurdu? Belki de yalnız olmazdı...

Ya oraya vardığında bir misafiri varsa, Lynette o zaman ne diyecekti? Hele de bir kadınsa?

Lynette yavaşça derin bir nefes alarak hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı. Ata binme pozisyonu –yüzünü gizlemek için omuzlarını ve başını öne eğmişti– bir uçurumdan düşme hissini güçlendiriyordu. Herhangi bir şey karşısında sinecek bir kadın değildi ama şimdi korkuyordu işte.

Görülmekten, Simon'ın misafiri olduğunu veya evde olmadığını öğrenmekten, ailesinin bu itaatsizliğini asla affetmeyeceğinden korkuyordu.

Yine de geri dönmedi. Simon'ın yanında olma isteği, korkusundan daha güçlüydü. Simon onu sakinleştiriyor, aynı zamanda da bir zamanlar sahip olduğu ruhu ortaya çıkarıyordu. Lysette öldüğünde o ruh bastırılmıştı. Simon'ın yanmdayken yine kendisi gibi hissediyordu. Görüntülerden ve yapmacıklıklardan uzak. Kendisine yabancı gelen çekingen tavırları sürdürme zorunluluğundan uzak.

Dengeyi bozmamak için. Ailesine dik başlı ve yaramaz kızları yerine iyi ve sakin kızlarını kaybetme talihsizliğine üzülmeleri için bir neden vermemek adına.

Simon'ın evinin önüne geldiklerinde Lynette dizginleri çekerek atını durdurdu. Kapının önünde durduğunda oraya nasıl geldiği ya da neden uzak bir mesafe koşmuş gibi nefes nefese kaldığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Başı dönüyordu. Sersem gibiydi. Dahası, Simon'ın gücüne tutunmak istiyordu.

Gözlerini kırpıştırdı ve uşağı karşısında buldu; peruğu genç yüz hatlarını gizlemekte pek etkili olamayan tıknaz bir adamdı. Lynette'in bir erkek hizmetkâr gibi giyinmiş olduğunu görünce duyduğu şaşkınlığı belli eden tek şey, kaşlarının hafifçe kalkması oldu; sonra tek kelime etmeden yoldan çekilerek genç kadının arkasından kapıyı kapadı.

Lynette'in kulakları zonkluyormuş gibi uzaktan gelen bir sesle, "Matmazel," dedi. "Pelerininizi ve şapkanızı alabilir miyim?"

Lynette ona şapkasını verdi fakat kalın yünlü pelerini bir kalkan gibi vücuduna sardı.

"Sizi uyarmalıyım, matmazel. Bu gece Bay Quinn'in keyfi hiç yerinde değil."

Lynette adamın gözlerindeki nezaketten cesaret bularak, "Yalnız mı?" diye fısıldadı.

"Evde kalan bir konuğu var fakat Lord başka şeylerle meşgul." Uşak kolunu uzatarak ileriyi işaret etti. "Bay Quinn'e geldiğinizi haber verirken sizi salona alabilir miyim?"

"Yanına kendim gitmemde bir sakınca var mı?"

Aşağıda kalırsa Simon'ın onu geri göndereceğinden korkuyordu.

Ancak üst kata çıkarsa neler olabileceğini de biliyordu.

Elmacıkkemiklerinin kızardığı düşünülürse, aynı şeyi uşak da biliyordu. Başını hafifçe yana yatırdı. "Sağdan ikinci kapı," diye mırıldandı. "Ben uşağınızı mutfağa götüreceğim."

"Teşekkür ederim."

Lynette merdivenin tırabzanını sımsıkı tutarak dikkatle çıkarken bacakları titrediği için adımları tereddütlüydü. Üst kata ulaşınca duraksadı.

Koridor loştu; sadece uzun aralıklarla yerleştirilmiş duvar lambalarından ışık geliyordu. Dekor büyük ölçüde farklı olmasına rağmen, Lynette'e Orlinda Malikânesi'ni hatırlatmıştı ve bu yüzden nabzı hızlanmıştı.

İki kapının altından ışık süzülüyordu; kapılardan biri sol, diğeri sağ taraftaydı. İlkinin önünden geçerken kulağına sesler geldi. Mevcut şartlar yüzünden sinirleri zaten gerilmişti. Bir de üstüne birinin tesadüfen onunla karşılaşmasına nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Keşfedilme korkusuyla olduğu yerde donup kaldı. Sonra neyse ki sohbet biraz daha heyecanlandı ve konuşanların onun geçişini fark etmeyeceğini anladı. Tam devam edecekken

konuşmalar kesildi ve bir yatağın gıcırtısı duyuldu. Dudağını ısırarak olduğu yerde hareketsiz kaldı.

Bir kadın kahkahası kapının altından süzüldü ve arkasından bir erkek gülüşü duyuldu.

Adamın sesindeki sakin bariton ton boğuklaştı. Kadın bir şeyler mırıldanınca adam erkekçe homurdandı... ardından duvarlardan yankılanan güçlü, sürekli ve ritmik bir ses geldi.

Seks.

Lynette'in ciğerleri sıkıştı. Alnında ter damlaları birikirken eli boğazına gitti.

Dinlemekten kendini alamayarak duvara yaslandı ve boştaki eliyle pelerininin katlarını sıkıp bıraktı. Kasıklarındaki zonklamayı hafifletmek için bacaklarını birbirine bastırdı ve yükselen zevk çığlıklarını duyduğunda alt dudağını ısırdı.

Orada ne kadar süre durduğunu bilmiyordu. Sadece duyularının aşırı ölçüde uyarıldığını, teninin alev alev yandığını, ağzının kuruduğunu, göğüslerinin acı verici ölçüde şiştiğini biliyordu.

Sağdaki kapı aniden açıldı ve koridora altın sarısı ışık yayıldı. Simon asık bir yüzle dışarı çıkarken Lynette durduğu yerde doğruldu. Simon'ın üzerinde sadece pantolonu vardı. Pantolonunun önü açıktı ve siyah tüylerinin ucu görünüyordu... Önündeki uzun ve kalın şişkinliğin hemen üzerinde. Karın kasları net bir şekilde görünüyordu ve yumruk yaptığı elleri kaslarının şişmesine neden olmuştu. Saçları çözülmüş, güçlü omuzlarından aşağı ipek abanozlar gibi dökülüyordu.

Lynette hayatında hiç böyle bir vahşi güzellik görmemişti.

Başka bir şeyi hiç bu kadar arzulamamıştı.

Simon adımının ortasında duraksayarak gözlerini kırpmadan ona baktı. Göğsü daha hızlı şekilde kalkıp inmeye

başladı. Öfkesi Lynette'i olduğu yerde kavuracak bir şehvet ateşine dönüştü.

Genç kadın elini ona doğru kaldırarak, "Simon," diye fısıldadı.

Simon iki adım atarak onu kucağına aldı. Lynette kollarını onun boynuna dolayarak göğüslerini gövdesine ve dudaklarını boynuna bastırdı.

Teninde tütün, brendi ve misk kokusu vardı; bu kokuların karışımı Lynette'in içindeki huzursuzluğu yatıştırmıştı. Olması gereken yerde, Simon'ın kollarındaydı. Simon kendisini yatak odasına taşıyıp kapıyı tekmeleyerek kaparken Lynette onun boynuna sarılmıştı.

Sana ihtiyacım var. Lynette bu düşüncesini söze dökmek istiyordu fakat boğazında bir şeyler düğümleniyordu.

Simon biliyordu. Yüz hatları açlıkla gerilmiş, gözleri sayısız mum alevi gibi parıldıyordu. Genç kadını dev gibi yatağın yanında ayaklarının üzerine indirdi ve boynundaki bağı çözdü. Lynette'in pelerini ayaklarının dibine düşerken giyinik olmasına rağmen ona kendini çıplakmış gibi hissettirdi.

Simon, "Üzerinde ne var senin böyle?" diye bağırdı.

"Kılık değiştirdim."

"Tanrım." Simon dişlerini sıktı. "Arkanı dön."

Lynette kaşlarını çatarak söyleneni yaptı. Simon poposunu kavrayıp sıkınca Lynette yerinde sıçradı.

Simon kabaca, "Düzülmek için kıvranışını görmenin bana nasıl bir etki yaptığı konusunda bir fikrin var mı senin?" diye sordu. "Sonra da vücudundaki bütün kıvrımları gözler önüne sererek sorunu daha da büyütüyorsun."

Simon'ın kendisiyle bu şekilde konuşması Lynette'i tahrik etmişti. Böyle hissedeceğini tahmin dahi edemezdi.

Simon'a döndü. "Acaba bu görüntünün," parmaklarıyla genç adamın karnına dokundu ve sonra elini siyah tüylerden aşağı, pantolonunun kenarına kadar kaydırdı, "benim üzerimde yaptığı etkiye benziyor mu?"

Simon onun elini tutarak nazikçe sıktı. "Buraya neden geldin?"

Lynette gülümsedi. "Buraya kendim için geldiğimi söylersem anı bozar mıyım?"

"Hayır."

"Annem beni evlendirerek ehlileştirmeyi düşünüyor. Niyeti gerçekten buysa, şimdi zevk almak istiyorum."

Gerginlik yüzünden Simon'ın göğsü taş gibi sertleşti. Lynette onun güzel olduğunu düşünüyordu; bir heykel gibi zarif bir güzellik değil, fiziksel gücüyle hayatta kalmayı başarmış bir erkeğin cilasız gücünün güzelliği.

Simon, Lynette'in kalçalarını yakalayıp onu kendine çekerek, "Bu gece beni görmeye geldi," diye mırıldandı. "Gitmem için bana para teklif etti."

Öfke ve derin bir üzüntü baskın gelmek için birbiriyle çatışıyordu. "Sen ne dedin?"

Simon genç kadının gözlerine baktı. "Ona konuyu düşüneceğimi söyledim."

Lynette göğsünde sert, kavurucu, keskin bir acı hissetti. Derin bir nefes aldı ama geri çekilmedi. Belki saflık ediyordu fakat ona böyle bakan bir adamın biraz da olsa umursamayacağına inanamıyordu. "Neden?"

"Hesaplarıma el kondu. Kendi imkânlarımla buradan ayrılamam, param yok."

"Gitmen mi gerekiyor?"

"Senin iyiliğin için," Simon yanağını Lynette'in şakağına dayadı, "giderdim."

Lynette, "Gider miydin?" diye fısıldadı, parmaklarını genç adamın omurgasının üzerinde kaydırıp gerginliğini ve dokunuşunun altında titreyişini hissetti.

"Artık gitmeme gerek yok. Bir saat içinde bekâretine son vereceğim."

Simon parmaklarıyla Lynette'in boynundaki bağı tutup çözdü. Sıcak ve nemli nefesi genç kadının alnına çarpıyor, onu iyice tahrik ediyordu. "Sabah olduğunda," dedi Simon, "korkarım masum bir tarafın kalmayacak."

Uzanıp avını yakalamıştı ve şimdi de yutmaya hazırlanıyordu.

Lynette hazır ve hevesli bir şekilde ürperdi. "Hiç korkmuyorum."

Simon hareketsiz kaldı. Vücudundan sahiplenici, vahşi bir enerji yayılıyordu. Lynette ondan gelen şehvet kokusunu alabiliyor, parmaklarından hissedebiliyor, hızlanmış nefesinde duyabiliyordu.

Lynette dudaklarını ona uzattı. Simon dudaklarını genç kadınınkilere bastırarak dilini iyice ağzının içine soktu ve Lynette kadınlığının nemlenip kabardığını hissetti.

Simon sevgilisinin göğüslerini kavrarken aralarındaki yakınlık hissi iyice yoğunlaştı. Simon'ın ellerinin Lynette'in tenine değmesini engelleyen tek şey gömleği ve altındaki kombinezondu. Sonra Simon sağ bacağıyla ona arkadan çelme takarak çekti.

Lynette aniden yatağa devrildi ve Simon onu göğsüne bastırarak yatağa doğru uzattı.

Lynette kendini aniden onun altında bularak, "Simon?" dedi.

"Bana baktığın her seferinde gözlerinle yalvarıyorsun." Simon genç kadının bacaklarının arasına çömelerek çizmelerinin bağlarını çözmeye başladı. "Beni yarı yarıya delirttin. Artık yeter. Yoksa daha soyunmana izin vermeden içine girerim."

Lynette deneyimsiz olmasına rağmen işlerin böyle yürümediğini biliyordu. Sıradışı bir iştaha ve beceriye sahip bir adamla birlikte olduğunu düşünmek onu bıçak gibi keskin bir beklentiye sürüklüyordu.

Ayakları çıplak kalırken tüyleri diken diken olmuştu. Simon bunu fark etmiş olmalıydı çünkü duraksadı ve Lynette'in baldırlarının arkasını kavrayarak sakinleştirici bir tavırla okşadı. Okşayıp masaj yapıyor, ellerini genç kadının çoraplı ayaklarına kaydırıyor, başparmaklarını bileklerindeki çukurlara bastırıyordu. Dokunuşunun etkisi Lynette'i derinden etkiliyor, Simon kadınlığını okşuyormuş gibi tahrik oluyordu.

Gözlerini kapamış, zevkten inliyordu.

Simon onun ayağının altına bir öpücük kondurarak ayağa kalktı ve pantolonunun beline uzandı.

Lynette'in gözleri kapalıyken konukların sevişmelerinin uzaktan gelen sesleri ve ateşin çıtırtıları daha da vurgulanıyor, içinde yüzdüğü cinsel kozaya bir tabaka daha ekliyordu. Yatakta Simon'ın kokusu vardı ve saf erkeksi bir lezzetti. Lynette başını çevirerek yüzünü çarşaflara bastırdı ve onun kokusunu iyice içine çekti.

Parmaklarının karnına değdiğini hissettiği anda yatak örtülerini sımsıkı kavrayarak, "Tenimde senin kokunu istiyorum," diye itiraf etti,.

Simon pantolonunu çok sert çekiştirdi ve Lynette'in kulağına bir yırtılma sesi geldi. Genç kadın gülümsedi.

Simon, "Sıkı tutun," diye emretti. Kollarını Lynette'in altına soktu ve genç kadın yukarı çekildiğini hissetti. Lynette onun kollarını yakalayarak sıkıca tutunurken hareketin ani şiddetiyle keskin bir şekilde nefes aldı. Sonra kendini ayakta buldu ve çabucak soyundu.

Pantolonu tek bir hareketle yere indi. Gömleği biraz daha çaba gerektirdi ama o da uzun sürmedi. Kombinezonu başından yukarı çekilince üzerinde sadece çorapları kaldı.

Tuhaf bir şekilde kendini hâlâ fazlasıyla giyinik hissediyordu.

Simon onu kucağına alarak yerden kaldırdı.

Lynette'in başı arkaya gitti ve gözlerini kocaman açarak Simon'ın yüzüne baktı. Beyni daha önce tanımadığı tensel hisleri hazmetmeye çalışıyordu; göğüslerine değen tüyler ve nemli ten, çıplak poposuna değen hava, çıplak sırtını saran erkek kolları.

Simon'ın yüz hatları arzuyla gerilmişti. Belki de nazik davranmadığı için Lynette'in korkması gerekirdi fakat Simon onu hiçbir şekilde korkutmuyordu. Her kadının bileceği gibi, Lynette onun için o anda önemli olan tek şeyin kendisi olduğunu biliyordu.

Simon yatağa yaklaşarak onu tekrar yatırdı. Sonra tepesinde dikilerek bütün vücudunu süzdü. Bakışlarını parmaklarıyla izleyerek kombinezonunun teninde bıraktığı izleri okşadı. Bu dokunuş Lynette'in içini ısıtmış ve göğsünü sızlatmıştı. Baştan çıkarmayı değil, rahatlatmayı amaçlayan bir dokunuştu; teninde izler varken bile onu güzel bulduğunu söylüyordu.

Lynette gözlerini kapamamak için direniyor, teslimiyet ve savunmasızlık duygusuyla savaşıyordu. Vücudu kendisine ait değildi. Simon için yanıyor, kavruluyor, titriyor, kendi iradesine itaat etmiyordu.

Simon genişçe açtığı iki eliyle genç kadının dikleşmiş göğüs uçlarını okşayarak, "Göğüslerin çok güzel," diye mırıldandı. "Göğüs uçların da."

Simon onu şiltenin üzerine bastırdı, saçları abanoz rengi ipek bir perde gibi, alev alev yanan tenini okşuyordu. Nefesi sıcak ve nemliydi. Göğüs uçları sertleşerek daha fazlası için sızladı.

Lynette derin bir tutkuyla ona odaklanmış, böylesine güçlü ve cinsel bir hayvanın görüntüsüne kendini kaptırarak, "Simon." diye fısıldadı. "Lütfen."

Simon'ın bakışları hem keyifli hem de kararlıydı. "Henüz değil."

"Lütfen!"

Simon dilini iyice yapıştırarak genç kadının tenini yaladı. Lynette bir çığlık atarak sırtını yukarı doğru gerdi.

Simon, "İstediğin bu mu?" diye sordu.

Lynette başını iki yana salladı. "Sızlıyor, Simon."

Simon o zaman biraz yavaşladı ve yüzünde nazik bir ifade belirdi. Ağzını açarak Lynette'in göğüs ucunu nazikçe ısırdıktan sonra dudaklarıyla etrafında daire çizdi.

Lynette sırtını daha da gererek, "Evet," diye inledi.

Simon bir eliyle genç kadının göğsünü ovalarken diğer eli yan tarafına kaydı ve kıpırdamasını engellemek için kalçasını tuttu. Başını kaldırıp Lynette'in yüzüne bakarak, "Hareket etme," diye azarladı.

"Sana ihtiyacım var."

Simon'ın yavaş gülümsemesi genç kadının karnında acı verici bir kasılmaya yol açtı. "Biliyorum."

Simon parmaklarıyla onun kasıklarının üzerini yoğururken Lynette'in nefesi kesildi. Simon tek parmağıyla Lynette'in kadınlığını araladı ve acı verici ölçüde zevk veren bir noktayı okşadı. Utanç duygusunu çoktan geride bırakmış olan genç kadının bacakları istem dışı bir şekilde iyice açıldı.

"Öylesine sıcak ve ıslak ki." Simon dudaklarını yalarken Lynette inledi ve kadınlığını keşfedercesine okşayan parmağın verdiği zevkle başını iki yana savurmaya başladı. Minik deliğinin nabız gibi attığını, zorlandığını ve özgürce ıslandığını hissediyordu.

Simon açılan yarıkta bir daire çizdikten sonra parmağının ucunu hafifçe içeri doğru itti. Lynette vücudunun o parmağı açlıkla emdiğini, içinde zonklayan noktaya kadar çekmeye çalıştığını hissetti.

Simon, "Ulu Tanrım," diye homurdandı. "Ne kadar dar ve iştahlısın."

Lynette boşluk ve umutsuzluk duygularıyla kıvranarak. "İçime gir," diye yalvardı. Elini kaldırıp Simon'ın saçlarının arasına daldırarak onu kendine doğru çekti.

"Henüz değil." Simon'ın konuşmasındaki İrlanda aksam şimdi daha da belirgindi.

Lynette onun aksanına tapıyordu ve şimdi her şeyine tapmaya başlıyordu. O iki kelime dışında.

"Daha fazla dayanamıyorum." Arzudan ve özlemden oluşmuş bir yaratık gibi şiddetle titriyordu.

"Hepsine dayanacaksın, *a thiasce*." Simon'ın dudakları Lynette'in göğüslerine geri dönmeden önce yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

"*A thiasce.*" Bu sözleri söylerken Simon'ın sesinde duyduğu sevgiyle Lynette'in gözleri yaşarmıştı. "Ne anlama geliyor?"

"Hazinem demek." Dudakları genç kadının sızlayan göğüs ucunu sıcak bir şekilde sarınca Lynette zevkle inleyerek kıvrandı.

İhtiyacı olan, ailesi için vazgeçmeyi reddettiği şey ve yaşayacağı gelecek buydu. Hayatı boyunca tam bir güven ve mantıksız bir ihtiyaç duygusunu onda sadece Simon uyandırabilmişti. Eğer Lynette'in ondan alabileceği sadece buysa, sonuçlarından korkmadan kabullenecek ve tıpkı Simon'ın ona değer verdiği gibi o da bu anılara değer verecekti.

Simon'ın dili Lynette'in sert, gergin göğüs ucunda dolandı ve onu damağına doğru bastırdı; her çekişinde yanakları çökmeye başladı. Görünmez bir bağ doğruca Lynette'in rahmine kadar uzanmış, Simon'ın her hareketiyle çekiştiriyordu şimdi. Bacaklarının arasındaki parmak sonuna kadar içine gömüldü ve tenini kavurarak terlemesine neden olan yakıcı bir gerilim yarattı.

"Simon!"

Simon yukarı kayarak dudaklarını onunkilere bastırdı ve başparmağı kadınlığının üzerindeki hassas noktayı ovalarken diğer parmağı içinde hafifçe hareket etti. Lynette'in vücudu zevkle gerilirken dudaklarından bir inilti döküldü. Kadınlığı bir yumruk gibi sıkılıp gevşerken, içinin ıslaklığının Simon'ın elinin rahat hareket etmesini sağladığını hissetti.

Kızlık zarının yırtılışının verdiği acı, ilk orgazmının şiddetinin arasında belli belirsiz bir çimdikten ibaretti. Ancak Lynette'ten çok Simon'ı etkilemiş gibiydi çünkü hırıltısı genç kadının çığlığından daha yüksekti ve güçlü vücudu şiddetle titriyordu. Şimdi öpücükleri daha kısa ve daha ateşliydi. Par-

mağı Lynette'in içinde nazikçe gidip gelirken hassas dokularını yatıştırıyordu.

"Lynette," diye mırıldandı Simon. "Bağışla beni."

Lynette kollarını onun boynuna sımsıkı sardı ve yanaklarından yaşlar süzülürken Simon'ı kendine bastırdı. "Bunu ben istedim, *mon amour*. Ne kadar az ya da çok olursa olsun, senden alabileceğim her şeyi ben istedim. Ne kadar kısa ya da uzun sürerse sürsün."

Simon ellerini onun vücudundan çekerek birkaç saniye üzerine eğildi. Sonra kaba ve boğuk bir sesle konuştu: "Seni daha yukarı taşımalıyım."

Lynette kaslarını gevşeten bir tembellik duygusuyla savaşarak yardımcı olmak için Simon'a sımsıkı tutundu. Simon dizlerini şilteye bastırarak onu kaldırdı ve yarı sürüyerek ikisini de yukarı kaydırdı.

Sonra çeşitli büyüklüklerde, dokularda ve renklerde minderlerin ortasına bıraktı. Ardından topuklarının üzerine oturup doğruldu ve ellerini bacaklarına dayayarak onu izledi. Lynette kollarını ona uzattı ve Simon'ın beklediğini hissettiği daveti yaptı.

Simon dizlerinin üzerinde yükseldi ve ellerini kemerine götürürken Lynette'in bakışları onun baştan çıkarıcı üçgenine kaydı.

Genç kadının ağzı kurudu.

Erkekliğinin iyice sertleşip şişmiş olan ucu göbek deliğine doğru dikilmişti.

Lynette bu görüntüyü hayatının sonuna kadar daima hatırlayacağını biliyordu; dizleri iki yana açılmış, saçları omuzlarından dökülmüş, karın kasları gerilmiş ve ter damlalarıyla dolmuş, erkekliği iyice sertleşip kalınlaşarak iştahla

dışarı çıkmaya çalışır haldeydi. Lynette kurumuş dudaklarını nemlendirirken Simon'ın göğsünden tehlikeli bir hırıltı yayıldı.

Biraz sonra pantolonu ayak bileklerine düşmüştü. Sırtüstü uzanarak pantolonunu tamamen çıkardı. İnanılmayacak ölçüde tahrik olmuş ve çırılçıplak kalmış olan Simon, güçlü vücudu ve parlak teniyle Lynette'in üzerine uzandı.

Artık Lynette herhangi bir tembellik hissetmiyordu. Daha önce koridordayken olduğu gibi Simon için yanıyordu. Ve her zaman olduğu gibi Simon yine farkındaydı. Gergin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bakışlarındaki sıcaklık ve şehvet verici dudaklarındaki kıvrım Lynette'in içini titretti.

Simon bacaklarıyla zorlayarak genç kadının bacaklarını iki yana iyice açtı. Bir kolunu Lynette'in omzunun üzerinden şilteye dayarken kendi ağırlığını taşıyan kol kası kabardı. Diğer kolunu aralarından uzatarak iri organını eline aldı ve şişmiş başını genç kadının dar girişine dayadı.

Lynette onun sıcaklığını hissedince inleyerek kıvrandı. Simon diğer elini şilteye koydu. Vücudunun Lynette'inkine dokunan tek yeri bacaklarının dışı ve erkekliğinin geniş başıydı. Sımsıcak ve ipek gibi pürüzsüz.

Simon kalçalarını iterek içine girerken Lynette tırnaklarını onun önkollarına gömdü ve başını arkaya atarak gözlerini kapadı. Vücuduna yayılan zevk fırtınası arasında aklını kaybedeceğini düşünerek Simon'a sımsıkı tutundu.

Teninin kokusu şimdi daha güçlüydü ve Lynette'i sarıyor, her nefesinde zihnini dolduruyordu. Göğsündeki ve bacaklarındaki tüylerin teması dayanılmaz ölçüde tahrik ediciydi ve aralarındaki farkları vurguluyordu; Lynette'in yumuşaklığına karşılık onun sertliği, Simon'ın gücüne karşı onun esnekliği.

Simon, "Harika," diye homurdandı. "Ulu Tanrım, çok tatlı ve darsın."

"Lütfen... Simon..." Lynette kalçasını yukarı itiyor, onu daha hızlı bir şekilde daha derine almaya çalışıyordu. Simon vücudunun ağırlığıyla onu yatağa bastırıyor, kendi ritmini ve erkekliğinin kısa, sert darbelerini kabullenmeye zorluyordu. Yavaş yavaş ilerliyor, genç kadının vücuduna ilk deneyimi için alışma fırsatı tanıyordu. Ancak Lynette hiç zaman kaybetmek istemiyor gibi görünüyordu. Her an çıldırabilirdi, bundan emindi.

Simon Lynette'in kasılan kadınlığını hissederken, "Çok güzelsin," diye onu övdü. Kalçasını ustaca yuvarlıyor, giderek daha derine giriyordu. Sevgilisinin yüzünü iri ellerinin arasına aldı. "Bana bak."

Lynette ağırlaşmış gözkapaklarını açmaya çalıştı. Masmavi parıldayan gözleriyle, kızarmış elmacıkkemikleriyle, her hareketinde sallanan saçlarıyla Simon harika görünüyordu.

Ona sımsıkı tutunarak inledi. "Daha derine."

"Birazdan," diye hırladı Simon.

"Simon... yalvarırım..."

Yine de Simon onun yalvarışlarına aldırmadan yavaş ilerleyişini sürdürdü ve sonunda dibine kadar içine girdi. Lynette onun kalp atışlarını, damarlarını, kaslarının gerilişini hissedebiliyordu. Bu en temel hâkimiyetti. Lynette kıpırdayamayacak kadar gerilmiş, onunla dolmuştu.

"Nihayet seni ilk gördüğümden beri olmak istediğim yerdeyim." Simon ellerini genç kadının yüzünden çekerek onun ellerini tutup parmaklarını birbirine kenetledi ve Lynette'i şilteye iyice mıhladı. Sonra içinde sadece erkekliğinin başı kalana kadar geri çekildi ve ardından yine yavaşça derinlemesine içine kaydı.

Sürtünmenin etkisiyle Lynette'in ayak parmakları kıvrıldı; Simon'ın geniş başı genç kadının sahip olduğunu bile bilmediği sinirleri uyararak ilerliyordu. Lynette birbirlerine böylesine uyduklarına inanamıyordu fakat Lynette'in deyenimsiz teninin sıkılığına rağmen tam anlamıyla birbirleri için yaratılmışlardı.

Simon'ın kalçası kendinden emin ve yavaş bir şekilde yine yükselip alçalırken, ustalığı her hamlesinden anlaşılıyordu. Lynette'i bir şahin gibi izliyor, her zevk iniltisini fark ediyor, hassas noktalarını ovalamaya devam ediyordu. Simon'ın böylesine ustaca verdiği zevkin arasında, Lynette onun kendisini dikkatle izlediğinin farkındaydı. Bu yüzden onu istemiş, bu yüzden ne pahasına olursa olsun ona gelmişti. Böyle zevk almak, usta bir sevgilinin ilgisinin odak noktası olmak, taptığı bir adam tarafından böyle tapılmak istemişti.

Simon bilinçli ve sistemli bir şekilde onda izini bırakıyor: dokunuşunu, kokusunu, sıcaklığını hatırlamasını sağlıyordu. Sonsuza dek. Bu gecenin bir daha tekrarlanmayacak olması hissi güçlü bir çaresizlik yaratıyordu. Lynette ter içinde kalmış, saçları sırılsıklam bukleler halinde alnına ve yanaklarına yapışmıştı. Simon'ın altında kıvrılıp kayıyor, başı iki yana savruluyordu. İçeri, dışarı. Derinlemesine. Anbean onu zirveye taşıyor, uzun, acelesiz, unutulmaz bir süreçte tırmandırıyordu.

Lynette bacaklarını onun kalçalarına sarmış, kasıklarını iyice itiyor, temposunu iyice artırmaya çalışıyordu fakat Simon'ın gücüne karşı koyamıyordu. Simon sadece kısık sesle gülüyor ve dilinin sıcak darbeleriyle sızlayan göğüs uçlarını daha da kızıştırıyordu.

Nihayet orgazma ulaştığında, vücudunda şiddetle, dalga dalga yayılan zevk dalgalarını, kadınlığının Simon'ın erkekliğini sömürürcesine emdiğini, rahminin kasılarak minnetle

rahatladığını hissetti ve şiddetle titreyerek, hıçkırıklar arasında Simon'ın adını haykırarak tekrar tekrar çığlık attı.

Simon dudaklarını genç kadının kulağına bastırarak, "Evet," diye inledi. "Benim için eri, *a thiasce.* Eri bana."

Ve eriyordu; şimdi vücudunun onu daha mükemmel bir şekilde sarmak için yumuşadığını hissediyordu. Simon hareketlerini sürdürerek onun zevkini neredeyse öleceğini sanacağı bir noktaya kadar sürdürdü ve Lynette sonunda zevkten nefes alamayacak hale geldi.

Ancak Lynette'in bacakları bitkin bir halde iki yana düştükten sonra Simon kendi zevkini almak için orgazmın şiddetli yoğunluğundan sonra neredeyse çok fazla gelen sert darbelerle devam etti. Nefes nefese bir halde kulağına vücuduyla, teniyle, kokusuyla ilgili övgüler sıraladı.

Lynette parmaklarını onunkilere sımsıkı bastırarak, "Senin için," diye fısıldadı. "Sadece senin için."

Simon canı yanıyormuş gibi homurdanarak Lynette'in içinden çıktıktan sonra erkekliğini kavrayarak tohumlarını uzun fıskiyeler halinde sevgilisinin karnına saçtı. Böylesine bir şiddetle boşalırken gırtlağından boğuk çığlıklar yükseliyordu ve bunu izlemek Lynette'in çok hoşuna gitmişti.

Bunu ona *kendisi* yapmıştı. Ancak orgazmının şiddetine rağmen Lynette'i düşünüyor, onu koruyordu.

Nihayet bitince Simon'ın başı öne düştü ve saçları yüzünü örttü. Göğsü hava ihtiyacıyla kalkıp iniyordu. Uzun bir koşudan sonra nefesi kesilmiş bir aygır gibi.

Ağzı bu kadar kurumuş ve vücudu bu kadar yorgun düşmüş olmasa Lynette konuşurdu. Simon yataktan kalktığında Lynette ona elini uzattı ve sevgilisi duygularla kararmış gözlerle bakarak parmak uçlarını öptü.

Simon köşedeki paravanın arkasına geçti. Lynette suyun aktığını ve bir bezin sıkıldığını duydu. Simon tekrar ortaya çıktığında yüzü ve bukleleri sırılsıklamdı, göğsü parıldıyordu ve adımları rahattı. Erkekliği hâlâ yarı sertti ve çırılçıplaktı. Yatağın kenarına oturarak gülümsedi ve Lynette'in karnının üzerine serin, ıslak bir havlu bıraktı.

Lynette şaşkınlıkla irkilerek, "Ah!" dedi. "Pis adam!"

Ateş basmış teninde soğuğu hissetmek genç kadını biraz canlandırmıştı ama Simon'ın ona getirdiği bir bardak suyu içtikten sonra kendini daha da iyi hissetti.

Lynette bardağı geri verirken, "Teşekkür ederim," dedi.

Simon bezi alıp genç kadının yapış yapış olmuş tenini silerek sıvı kalıntılarını temizledi ve kadınlığının yanmasını hafifletti. Dokunuşu saygılı, bakışları neredeyse minnet ifade edercesine sıcaktı.

Lynette, Simon havluyu bir kenara bıraktığında, "Çok sessizsin," dedi. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Simon duraksayarak derin bir nefes aldı. Zorlukla yutkundu ve omuzları gerildi. Lynette onunla daha fazla zaman geçirdikçe hayranlığı da artıyordu. Planlanmış açıklamalar, alaycı yorumlar yoktu; hiçbir şey anın sıradışılığını bozamıyordu.

Lynette parmak ucunu kendi çenesine vurarak, "Acaba," dedi, "Simon Quinn, usta âşık, bir bakirenin yanında dilini yutmuş olabilir mi?"

Gür ve erkeksi bir kahkaha ortamda yankılanırken Lynette kalbinin durduğunu sandı. Sonra Simon ona doğru eğildi ve burnuna bir öpücük kondurdu. "Cadı."

Lynette gülümsedi ve onu tekrar yatağa çekti.

On İkinci Bölüm

Marguerite, Solange'ın üst kattaki salonunda bir ileri bir geri yürüyor, ellerini ovuşturuyordu. Hayatı boyunca hiç olmadığı kadar gergindi; avuçları terliyordu ve nabzı düzensiz atıyordu.

Quinn'in evinden yeni dönmüştü ve kendiyle saatlerce çatışmış, kızından özür dileyip işleri düzeltmek istemişti fakat gerektiğinde önemli adımlar atmanın bir anne olarak sorumluluğu olduğunu düşünmüştü. Bu entrikalardan nefret ederdi ve kendi annesi de aynı şeyi yaptığı ve dolayısıyla nasıl bir şey olduğunu bildiği için onu evlendirmekle tehdit etmekten de hoşlanmamıştı. Birbirlerine çok benziyorlardı ve şimdi hayatları daha önce hiç olmadığı kadar paralel hale gelmişti. İşlerin vardığı nokta düşünülürse, Marguerite bunun kabul edilir bir şey olmadığını düşünüyordu.

Solange bir sevgilisiyle birlikte tiyatroya gitmişti. Lynette, hizmetkârların çoğu gibi uyuyordu. Ev sessiz, gece dingindi. Ortamın dinginliği içindeki huzursuzluğu daha da vurguluyordu.

İnsan tekrar kaybetmek zorunda kalacağını bilirken kaybolan kalbiyle nasıl yüzleşebilirdi?

Ama zaman geçtikçe, onun hiç gelmeyebileceğinden şüphelenmeye başlıyordu. Yoksa Marguerite'ın ona ihanet ettiğine mi inanıyordu? Onu korumak için kendisini terk ettiğini anlamamış mıydı?

O sırada kapıdan hafif bir tıkırtı geldi; ses o dinginlikte öylesine gürültülüydü ki sanki kapıdan değil de, iyice gerilmiş olan sinirlerinden geliyordu. Yerinde sıçrayarak seslenmeyi denedi ama boğazı kupkuruydu. Masanın üzerindeki şeri kadehinden bir yudum içti ve tekrar denedi.

"Girin."

Sesi alkol yüzünden kısık ve boğuk çıkıyordu fakat gelen kimse onu duydu ve kapı açıldı. Hizmetçi çabucak reverans yaparak kenara çekildi. Bir an sonra Philippe kapıda göründü.

Marguerite'ın eli kalbinin üzerine giderken, benliğini aniden saran çok güçlü ve çeşitli duygular yüzünden duyuları uyuştu.

Mon Dieu, hâlâ inanılmayacak kadar mükemmel görünüyordu. Vücudu formdaydı ve yüzü zaman içinde derinleşmiş çizgilerle daha da seçkinleşmişti. Şakaklarındaki beyaz saçlar bile altın sarısı olanlarla çok güzel birleşiyordu; bir kusur değil, bir zenginlik gibi görünüyordu.

Philippe hizmetçiye baktı ve bileğinin bir hareketiyle onu başından savdı. Hizmetçi dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapadı.

Philippe bir süre hiç kıpırdamadan durarak Marguerite'ı aynı açlıkla incelerken o da eski sevgilisinin görünüşündeki değişiklikleri fark etmeye çalışır gibiydi. Marguerite'ın ona duyduğu sevgi göğsüne inen bir yumruk gibi nefesini kesmiş, kalbini sızlatmıştı.

"*Mon coeur*," dedi eğilerek. "Geciktiğim için bağışla. Görülmemek veya izlenmemek için çok titiz davrandım."

Philippe güçlü bacaklarını saran ten rengi bir binici pantolonu ve kuyruklu lacivert bir ceket giymişti. Şapkasını iki elinde tutuyor, bir kalkan gibi vücudunun ortasında taşıyordu.

Marguerite titreyen eliyle bir koltuğu işaret ederek, "İyi görünüyorsun," diyebildi.

"Korkarım bu sadece görünüşte." Philippe ancak Marguerite oturduktan sonra otururken Vikontes'in tam karşısına yerleşti. "Diğer yandan sen hâlâ büyüleyicisin. Bana aitken olduğundan daha da güzelsin."

"Ben hâlâ seninim," diye fısıldadı Marguerite.

"Mutlu musun?"

"Mutsuz değilim."

Philippe anlayışlı bir tavırla başıyla onayladı.

Marguerite, "Ya sen?" diye sordu.

"Hayatta kaldım işte."

Yaşamamıştı. Bu Marguerite'ın kalbini kırdı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. "Hiç tanışmamış olmayı diliyor musun?"

Philippe inançla, "Böyle bir şeyi asla dilemem," dedi. "Sen hayatımdaki tek ışıktın."

Marguerite da aynı şeyi hissediyordu ve bunu gözleriyle ifade ediyordu.

Philippe kısık sesle, "Ne ironi," dedi, "*secret du roi* ajanı olmamın nedeni, hayatıma bir anlam katacağını sanmamdı ve bunun yerine bana mutluluk veren tek şeyi elimden aldı. Keşke seni bekleseydim. Hayatlarımız o zaman ne kadar farklı olurdu."

"Karın..."

"Öldü." Philippe'in sesinde pişmanlık vardı.

"Duydum." Philippe'in karısı ata binerken düşüp ölmüştü. Hayatlarında çok fazla trajedi vardı. Belki de günahlarının cezasıydı. "İçtenlikle baş sağlığı dilerim."

Philippe şefkatle gülümseyerek, "Sen hep içtendin," dedi. "O dönemde bir sevgilisiyle uzaktaydı. Mutlu öldüğünü düşünmek istiyorum."

"Umarım öyle olmuştur." *Keşke sen mutlu olsaydın.* Ancak Marguerite düşüncelerini söze dökmedi. Elden bir şey gelmezdi ve bir şeyleri dilemek acıyı artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"İki kızın varmış."

"Artık sadece bir tane. Birini iki yıl önce kaybettim." Marguerite derin bir nefes aldı. "Bu gece gelmeni istememin nedeni onlar."

Philippe'in yüzünde hüzün belirdi ve onu farklı bir nedenle çağırtmış olabileceğini umduğunu anladı. Akıllı bir adamdı; böyle bir ilişkinin ikisi için de acı verici sonuçlar doğuracağını bilirdi. Yine de istemekten kendini alamıyordu. Marguerite anlıyordu. Kısmen kendisi de Philippe'in onu baştan çıkarmasını diliyordu ve bunu yapabileceğini ikisi de biliyordu. Marguerite'ın başını şehvetten döndürse, onu vicdanını bile duymayacak hale getirebilirdi.

"Neye ihtiyacın varsa, elimden geldiği sürece karşılarım."

"Büyük kızım burada, Paris'te bir adamla tanıştı. Simon Quinn. Onu hiç duydun mu?"

Philippe kaşlarını çattı. "Duyduğumu hatırlamıyorum."

"Adam kızımı Paris'te tıpkı kardeşi gibi ona tıpatıp benzeyen bir kadın olduğuna ve kardeşiyle aynı ismi taşıdığına inandırdı."

"Amacı ne?"

"Para olduğuna inanıyorum." Marguerite elbisesinin kumaşını çekiştirdi. "Bugün ona gittim ve geri dönmemek üzere

gitmesi karşılığında istediği her şeyi vereceğimi söyledim. Geri çevirmedi."

"Bazen sadece oğullarım olduğu için şükretmem gerektiğini düşünüyorum. Servet avcılarına ben de hoşgörüyle yaklaşacağımı sanmıyorum."

Marguerite'ın içi burkuldu. "Bu kızlarımla ilgili tek deneyimim. Nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Lynette'i kendime düşman etmeden korumam gerek."

"Bu adamla yüzleşirken gösterdiğin cesarete hayranlık duyuyorum. Ben ne yapabilirim?"

"Bana onunla ilgi bilgi toplayabilir misin? Kızıma yaklaşmasını ne sağlayabilir? Görünüşe bakılırsa zengin bir adam. Ayrıca Lynette'e bir zamanlar bir İngiliz casusu olduğunu da itiraf etmiş. De Grenier Kral'a sadece dışarıdan yardım ediyor ve gizli görevler almıyor. Polonya'da yaşıyoruz. Kızımla bağlantı kurmak ona ne kazandırır ki?"

"Kızına gerçekten değer veriyor olması mümkün mü? Annesinin yarısı kadar güzelse, her erkek onu arzular."

Marguerite hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ancak durum öyle olsaydı, neden bu kadınla ilgili hikâyeyi uydursun ki?"

"Bilmiyorum." Philippe öne eğildi. "Kim olduğunu biliyor musun? Bir soyadı var mı?"

Marguerite bir an tereddüt etti ve ellerini kucağında ovuşturdu. "Rousseau."

Philippe tokat yemiş gibi geri sıçradı. "*Mon Dieu*... Bu kadının akrabam olduğunu mu düşünüyorsun?"

Edward bir an karanlıkta yatarken kendisini uyandıranın ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bir hıçkırık gecenin dinginliğini

bozduğunda hemen yattığı kanepeden ayağa fırladı ve Corinne'in yatağına yaklaştı.

Komodinin üzerindeki tek mumu yakarak şiltenin kenarına oturup elini genç kadının alev alev yanan alnına götürdü. Corinne'in gözlerinin kenarından yaşlar süzülüyor, şakaklarındaki saçları ıslatıyor, göğsü hıçkırıklarla kalkıp iniyordu.

Bir kâbus daha. Son iki gecedir sık sık kâbus görüyordu ve hepsi sessiz hıçkırıklarla, merhamet yakarışlarıyla sona eriyordu.

Hayatının her gecesi böyle miydi? Bunlar ateşten kaynaklanan rüyalar mıydı, yoksa lanetli birinin işkencesi miydi?

İçi burkulan Edward mumun yanında duran bir kâse suyun içine temiz bir bez sokup sıktıktan sonra yatıştırıcı okşayışlarla genç kadının alnını ve yanaklarını sildi. Ama yine de gözyaşı nehrini durduramıyor, sıkıntısını hafifletemiyordu.

Edward yerinden kalkarak yatak örtüsünün ucunu tuttu ve geri atarak genç kadının gecelikli vücudunu akşam havasının serinliğine açtı. Corinne inleyerek büzüldü.

Edward onu öyle görünce bir küfür savurdu. Dudaklarının şiddetle titreyişi ve acı seslerini bastırmak için o dudaklara bastırdığı yumrukları görünce öfkeye kapıldı.

Yumruklarını sıkarken bezin suyu çıplak ayaklarının altındaki halıya aktı.

Neden arkasını dönüp uzaklara kaçmıyordu? Corinne o kadar hasarlıydı ki Edward onun bir daha iyi olup olamayacağını merak ediyordu. Kendisi dört gündür tek bir saat deliksiz uyuyamamıştı ki bu işini yapma becerisini zayıflatmış, hayatında kendisi için gerçekten anlamlı olan tek şeyi riske atmıştı.

"Ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, hiçbir sürtük bu kadar zahmete değmez," diye hırladı.

Ağzından çıkan her sert kelimeyle Corinne'in omuzlarının şiddetle seğirdiğini görünce benliğini derin bir merhamet duygusu sardı. Edward iç çekerek tekrar genç kadına döndü. Bezi kâseye bıraktı ve yatakta Corinne'in yanına uzandı. Doğrulup oturarak sırtını yaldızlı yatak başlığına dayadı ve uzun bacaklarını önüne uzattı.

Rahat bir şekilde yerleştikten sonra yumruklarına ve küfürlerine aldırmadan Corinne'e uzandı, bileklerini bir eliyle sabitledi ve genç kadını kendine çekti.

Corinne böylesine narin bir kadından beklenmeyecek bir güçle karşı koyuyor, korkusundan doğaüstü bir güç kazanıyordu. Ancak Edward onun arada bir savurduğu güçlü tekmelere dişlerini sıkarak dayandı ve ellerini ısırmaya çalışan dişlerinden uzak durmayı başardı.

Ateşten, nefessizlikten ve gıdasızlıktan zayıf düşmüş olan Corinne çabucak yoruldu ve sonunda öksürüp titreyerek Edward'a sokuldu.

Edward çocukluğundan hatırladığı basit bir şarkıyı söylemeye başladı. Sesi Corinne'i sakinleştirmiş gibiydi. Şarkısına devam ederken bunu düşündü.

Bir süre sonra Corinne ona sarıldı. Küçük elleriyle Edward'ın gömleğini sımsıkı yakalarken, yanağını göğsüne dayadı. Corinne hâlâ ayyaş gibi kokuyordu ama Edward'ın umurunda bile değildi. Corinne onun göğsünde küçücük bir ağırlıktı ve kıvrımları sert vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Burada olma nedeni buydu. Corinne'in çalışanlarına bu yüzden yalan söylemiş, kendisini geri çevirmelerini engellemek için sevgili olduklarını iddia etmişti.

Şimdi Corinne kollarındayken gerçekten öyle hissediyordu. Ona çok sevdiği oyma bıçağını hatırlatıyordu. Kabzası avcuna

sadece kendisi için yapılmış gibi uyuyordu. Evet, kenarları keskindi ve bazen tahta oyarken onu yaralıyordu fakat böylesine eşsiz ve değerli bir eşyaya sahip olmak için buna değerdi.

Ve Corinne'in uykusunda bile ona verdiği tepki vardı. Edward'ın dokunuşu ve sesi etrafındaki kabuğu delip geçiyordu. Sanki Edward'ın kendisine aynı şekilde uyduğunu o da biliyormuş gibi.

Edward genç kadının kalp atışlarının yavaşladığını hissetti ve kendisi de ona uydu. Çok geçmeden aynı anda nefes alıp vermeye başladılar ve kalpleri bir bütün gibi oldu.

Gözlerini kapayarak uykuya daldı.

Lynette'in parmakları göğsündeki tüylerde dolaşırken Simon gülümsedi. Genç kadın Simon'ın yanına iyice sokulmuş, bacağını üzerine atmıştı ve neredeyse erkekliğine değiyordu. İpek gibi bacaklarının vücuduna o kadar yakın sarılmış olması erkekliğini hâlâ sert tutuyordu. Lynette bu gece ilk kez seks yapmış olmasa, Simon şimdiye kadar bir kez daha içine girerdi. Ama şimdi sabırla bekliyordu. Asıl hedefi, sabırsızlıkla mahvedemeyeceği kadar önemliydi.

Bir kolunu başının arkasına kıvırmış, diğerini Lynette'in çıplak omuzlarına sarmış halde şömineye bakıyordu. Sonra ona baktı ve içinde aynı kıpırtıyı hissetti. Lynette'in saçları darmadağınıktı; bir kısmı tokalarla hâlâ sabitlenmiş haldeydi ve diğer kısımları başını oradan oraya attığı için çılgınca savrulmuştu.

Tutkusu ne kadar güçlü, utanmaz ve dizginsizdi; sanki elde edemezse ölecekmiş gibi erkekliğini içinde hissetmek için yalvarmıştı. Ayrı bir zevk aracı olarak değil, sadece Simon olduğu için. Yatağa girdiği bütün kadınlar arasında, bir tek

Lynette'in sadece Simon Quinn'i istediğinden, bir sevgili olarak becerikli ve usta herhangi birini istemediğinden emindi.

Vikontes'le tanıştığından, Lynette'in alacağı cezayı tahmin edebiliyor, geleceğinin nasıl olabileceğini ve gelecekteki kocası için kızlık zarının önemini anlayabiliyordu. Hayatı boyunca aldığı eğitimi ve terbiyeyi onunla bir gece geçirebilmek için feda etmişti. Lynette'in kendisini bu kadar değerli bulduğunu düşününce mahcup oldu.

Lynette başını kaldırıp ona bakarak, "Hesaplarına neden el kondu?" diye sordu.

Simon sevgilisinin çıplak omzunu okşarken duygusuzca, "Şantaj," dedi. "İstifa ettim ve 'hayır' cevabını kabul etmediler."

Lynette öfkeli bir sesle, "Yani bir kölesin," dedi.

"Bir açıdan ama sadece geçici olarak."

"Ne yapmanı istiyorlar?" Lynette doğrulup oturdu ve örtüyü kollarının altına sıkıştırdı. Altına kıvırdığı zarif bacakları görünüyordu ve dolayısıyla baştan çıkarıcı bir manzara yaratıyorlardı.

"Dostumuz Lysette Rousseau yine yaramazlık peşinde. Bir devrimciyle birlikte çalışıyor ve nedeninin öğrenilmesi gerekiyor."

"Başka birini bulamazlar mı?"

"Görünüşe bakılırsa hayır." Simon bir an düşündü. "Soyadı sana tanıdık geliyor mu?" diye sordu.

"Rousseau mu? Dikkat çekici bir soyadı değil. Neden?"

"Hiç. Sadece bir şüpheyi araştırıyorum."

Lynette'in parmakları örtünün kurdele işli kenarlarını okşadı. "Onu baştan çıkarmanı bekliyorlar mı?"

Simon, Lynette'i dikkatle izleyerek, "Bunu önerdiler," diye mırıldandı.

Lynette güzel dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu yapmayacaksın, tabii ki."

Simon sırıttı. "Tabii ki."

Lynette kaşlarını çatarak, "Ciddi misin?" diye sordu.

"Kıskanıyor musun?"

Lynette bir an kırılmış gibi baktı ama sonra iç çekti. "Onunla nasıl tanıştığını anlatır mısın?"

Simon eliyle kendi göğsüne vurdu. "Yine gelip göğsüme yatarsan belki ikna olurum."

Lynette söyleneni yaptı. Simon tenlerinin arasına bir şey girmemesi için örtüyü çekip çıkardı. Lynette'in göğüsleri yumuşak bir yastık gibi Simon'ın göğsüne yapışmıştı ve bacaklarının arasındaki tüyler Simon'm bacaklarını gıdıklıyordu. Simon daha önce böyle zevklerin tadını hiç çıkarmamıştı. Vücudundaki her hücre, Lynette'in vücudunun her noktasını hissediyordu.

Lynette'e sarılarak, "Yakın zamanda," diye başladı, "Matmazel Rousseau İngiltere'ye çıktığım bir yolculukta bana eşlik etti. Bir suçluyu aradığını iddia ediyordu ve birincil zanlı, masum olduğunu bildiğim bir dostumdu."

"Onu buldunuz mu?"

"Evet. Ve her şey iyi gitti. Ancak Lysette'in amacının aslında arkadaşımı yakalamak olmadığı anlaşıldı. Bambaşka bir şeyin peşindeydi. Başarısız oldu fakat bu benim için bir dersti. Kadının bir adamı bıçaklayarak öldürüşünü ve kendini kurtarmak için bir silah arkadaşını satışını izledim."

"Ah..." Lynette başını Simon'ın göğsüne doğru bastırdı.

Simon, Lynette'in ruh halinin değiştiğini hissederek, "Ne oldu, *a thiasce*?" diye mırıldandı.

"Hiç de kardeşime benzemiyor. Daha çok bir canavara benziyor."

Simon onu kendine bastırdı ve elinden geldiğince rahatlatmaya çalıştı. "Açıkçası, bazen kendinden nefret ediyor gibi görünüyordu ve öldürdüğü de iyi bir adam değildi. Ayrıca, ona saldırırken duyduğu nefrete bakılırsa, geçmişte ona bir şekilde zarar vermiş biri olabilirdi. Hareketlerinde neşe yoktu, sadece bir kadında nadiren gördüğüm türden bir öfke vardı."

Lynette ürperdi. "Ben birini öldürdüğümü hayal bile edemem."

"Umarım bunu asla yapmak zorunda kalmazsın. Nedenlerin ne olursa olsun, insan birinin canını aldığında bunu unutamaz."

Lynette başını arkaya atarak masmavi gözleriyle baktı. "Sen hiç birini öldürdün mü?"

"Ne yazık ki evet." Lynette'in yüzünü buruşturduğunu görünce kendisi de buruşturdu çünkü hayranlığının azalacağından korkuyor ve buna dayanabileceğini sanmıyordu.

"Çok mu?"

"Birkaçtan fazla."

Lynette uzun süre sessiz kalırken Simon onun yataktan çıkıp gitmek için bir yol arayıp aramadığını merak etti. Bunun yerine Lynette, "Dürüstlüğün için teşekkür ederim," dedi.

"Kaçmadığın için de ben teşekkür ederim."

Fildişi omuzlardan biri zarifçe silkindi. "Seni üzdüğünü görebiliyorum."

Simon boğuk bir sesle, "Öyle mi?" diye sordu. Vücudundan fazlasının çıplak kaldığını ve savunmasız olduğunu hissetti.

"Evet, gözlerinden anlaşılıyor." Lynette serin eliyle Simon'ın alnına dokundu. "Zorunlu olmasan yaptığın şeyi yapmazdın, biliyorum."

Simon genç kadının elini tutarak avcunu dudaklarına bastırdı. "İnancın beni mahcup etti."

Lynette'in cömertliği ve kişiliği Simon için çok değerliydi. Simon'ın kişiliğindeki iyiliğe böylesine sarsılmaz bir şekilde –hem de sadece kendisine karşı davranışlarına dayanarak– inanması her şeyi değiştiriyordu. Simon'ın ellerinde kan olduğunu biliyordu ama yine de bunu ancak zorunlu olduğu için yaptığına güveniyordu. Yargılamıyordu. Simon'ın geleceğini geçmişindeki günahlarla karartmıyordu.

Lynette gülümseyerek, "Bu yataktaki tek açık kitap ben değilim," dedi. "Ben de seni okuyabiliyorum."

"Ah, öyle mi?" Simon kaşlarını kaldırdı. "Şimdi ne okuyorsun?"

Lynette kendinden emin bir tavırla, "Benim için deli oluyorsun," dedi.

Simon güldü. "Sen ıslah olmazsın."

"Beni öpmene izin verdiğimde bunu anlamış olman gerekirdi."

"İzin vermek mi?" Simon daha da sırıttı. "Sevgilim, beni durdurabilecek durumda değildin. Ellerimde erimiştin."

"Sanırım karşı konulmazsın." Lynette alaycı bir tavırla güldü.

Simon döndü ve Lynette'i altına alarak sarı saçlarına, yatağın koyu ahşabına ve bordo örtüsüne yaslanmış beyaz tenine baktı. "O halde diren bana," diye meydan okudu.

"Beni böyle püre haline getirirken bu biraz zor."

"Püre mi?"

"Eh, iri bir adamsın."

Simon kemik gibi sertleşmiş erkekliğini Lynette'in bacağına sürterek, "Sana biraz daha zevk vermek için ideal," dedi. Sonra burnunu da genç kadınınkine değdirdi. "Daha küçük bir adam istemezsin, *a thiasce*."

"Sen penisinden mi söz ediyorsun?"

Simon onun şaşkınlığına güldü.

Lynette sevgilisinin omuzlarını itti. "Ciddiyim, Simon! O konuda boyutlar gerçekten çok değişiyor mu?"

"Evet, elbette. Boy ve kilo gibi."

Lynette'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani daha ufak tefek bir adam daha mı az içime girebilirdi?"

Simon bu düşünceyle hırladı. "Bir adamın vücut ölçüleri, organının ölçüleriyle doğru orantılı olmak zorunda değildir."

"Ah, ilginç."

"O kadar da ilginç değildir umarım."

Lynette kurnazca gülümseyerek, "Kıskançlık mı bu?" diye karşılık verdi.

Simon kalçasını oynatarak Lynette'in açılmış bacaklarının arasına daha sağlam yerleşti. Erkekliğinin başını Lynette'in kadınlığının çabucak tepki veren ağzına sürerek homurdandı.

Lynette onu omuzlarından yakalayıp tırnaklarını tenine gömerken, geçmişteki kadınların aksine, Simon bunu rahatsız edici olmaktan çok tahrik edici buldu. Genellikle başka bir kadının gururunu incitmemek için vücudunda iz olmasından kaçınırdı ama burada, şimdi, sonsuza dek, Lynette'in bırakacağı izleri istiyordu. Kendini Simon'a verdiğini ve karşılığında ona sahip olduğunu herkesin görmesini istiyordu.

Simon aralarına uzanarak erkekliğinin geniş başını cennete açılan minik yarığa dayadı. Lynette'in nefesleri sıklaştı ve gözkapakları alevler saçarak kapandı.

Genç kadın, "Gördün mü?" diye fısıldadı. "Bence benim için biraz fazla büyük olabilirsin."

Simon başını eğerek onu öptü ve dudaklarını iştahla Lynette'inkilerin üzerinde dolaştırdı. Lynette'in dudakların-

daki her şey onu tutuşturuyordu; söylediği sözlerden sunduğu zevke kadar. Dudakları yumuşak, nemli ve lezzetliydi. Altında titreyişleri ve böylesine istekle aralanışları, sanki kalbini yerinden söküyordu.

Erkekliğini yavaşça Lynette'in alev alev yanan kadınlığının derinliklerine sokarken, "Tanrım, seni hissetmek harika," diye hırladı.

Simon kollarını genç kadının koltuk altlarından sokup onu yerine mıhlayarak, "Gördün mü?" diye nazikçe alay etti. "En derin noktana ulaşabilirim," aniden tamamen içine girdi, "ve seni sınırlarına kadar gerebilirim..." Kalçasını sıkarak Lynette'i zevkten delirtti. "Sana mümkün olan her şekilde hizmet edebilirim."

Lynette iç çekti. "Anlıyorum..."

Simon belli derinliklerde oyalanıyor, Lynette'in zevk aldığını fark ettiği noktalara odaklanıyor, kaygan dokularının tadını çıkarıyordu. Daha önce seks onu hiç bu kadar coşturmamış, bir kadının zevkinden zevk almanın mümkün olduğunu hiç anlamamıştı. Hem de gerçek anlamda.

Daha önce olduğu gibi ağırdan alıyor, yavaşça derinlere giriyordu. Güneş doğduğunda Lynette gidecekti, ailesi müdahale edecekti ve birlikte geçirdikleri zaman sona erecekti. Zihinlerini uyuşturan zevkin ortasındayken bile saatin ilerleyişini hissediyordu. Ancak amacı Lynette'i olabildiğince çok kez düzmek değildi. Ona duyduğu açlığı tatmin etmeye ya da sadece sağladığı orgazmların sayısıyla kendisini hatırlatmaya çalışmıyordu. Ne yaptığını bilen her erkek bir kadını orgazma ulaştırabilirdi.

Ancak her erkek o kadınla sevişemezdi.

Simon'ın istediği şey kalite, Lynette'in ruhunu parçalayan orgazmlar ve onun bir parçası haline gelmekti.

Simon yüzünü onun mis kokulu saçlarına gömdü ve sımsıkı sarılırken göğsüne yapışan göğüs uçlarını, güzel göğüslerinin yumuşaklığını hissetti. Lynette yumuşak, tatlı kıvrımlı, baktığında içini sızlatacak kadar güzel bir kadındı.

Altında kıvranıyor, başını oradan oraya savuruyor, dudakları soluksuzca adını fısıldıyordu. Tutkusu öylesine cömert, öylesine dizginsizdi ki Simon'a her şeyini veriyordu. Simon hayatı boyunca sınırlamaları olmadan yatağına giren bir kadın tanımamıştı. Sıradan halktan biri ve İrlandalı olması. sosyal bir pozisyonu olmaması, herhangi bir mülkü ve ailesinin olmaması... Birkaç saatlik zevkli yatak arkadaşlığı dışında hiçbir referansı yoktu.

Lynette'in masumiyeti ve saflığı onu yok etmişti. Simon için o kadar değerli olan bekâretinin yanında, pırıl pırıl kalbi ve zihni de. Bir fahişe bile ilk kez âşık olduğunda saf kalpli olurdu. Onu geri tutacak temkinlilik, korkulacak geçmiş yaralar, onarılması gereken hayal kırıklıkları olmazdı.

Lynette daha önce bir erkeği hiç sevmemişti. Simon onun ilkiydi.

Ve Simon sonuncusu olmak için ruhunu satardı.

Hayatı boyunca hiç evi, ait olduğu bir yer, sadece ona ait olan bir şeyi olmamıştı. Yeri doldurulamaz ve paha biçilmez olan hiçbir şeyi olmamıştı.

Lynette dışında.

Bu gece Lynette sadece ona aitti. Hediyesinin muazzamlığı Simon'ı titretiyordu.

Lynette, ince kollarını Simon'ın boynuna sarıp onu kendine bastırarak, "*Mon coeur,*" diye inledi.

Simon yavaşça ilerlemeye devam ederken birleşmelerimi elinden geldiğince uzun tutmaya kararlıydı. Erkekliği zonk-

layıp sızlıyordu ve yumurtalıkları iyice sertleşip kasıklarına çekilmişti. Lynette için gerçekten deli olmasa, bu kadarına dayanamazdı. Lynette çok iştahlıydı; kasları zevkle kasılıp gevşiyordu.

Simon yakıcı bir his omurgasını sarıp sıkarken, "Tanrım," diye inledi. "Çok güzel," diye homurdandı. "Çoook güzel..."

Lynette gırtlaktan gelen, baştan çıkarıcı bir sesle, "Lütfen," diye yalvardı.

Simon, Lynette'in kulakmemesini yalarken, "Bana ne istediğini söyle," diye mırıldandı. "Söyle, vereyim."

Lynette, "Tekrar yap," diye inledi. "Tekrar..."

Simon erkekliğini sonuna kadar sokup kalçasını sıkarken kasıklarıyla klitorisine gereken son uyarıyı yaptı.

Lynette şiddetle orgazma ulaşırken kaskatı kesildi. Tırnaklarını Simon'ın sırtına gömerek ve onun adını haykırarak onun kollarında darmadağın olurken kadınlığı genç adamın erkekliğini sımsıkı sarmış, bir kasılıp bir gevşeyerek masaj yapıyordu.

Lynette altında zevkle kıvranarak onu tohumlarını içine savurmaya teşvik ederken Simon hırlıyor, dişlerini sıkıyor ve yastıkları yumrukluyordu. Sadece irade gücüyle direniyor, kendini hemen geri çekip çarşafların üzerine boşalmak için o patlayıcı titreyişlerin sona ermesini bekliyordu. Sonunda sarsılarak dalga dalga boşaldı ve seksle ilgili bildiğini sandığı şeyler altüst oldu.

Sıvı sıcaklık zorlanan erkekliğini sararken, bundaki haksızlığa isyan etti. Tohumlarını asla Lynette'in içine saçamayacak, geleceğini asla onun rahmine koyamayacaktı.

Sonunda eve dönmüştü fakat kalmasına izin verilmeyecekti.

On Üçüncü Bölüm

Marguerite bıkkın bir tavırla, "Rousseau ender bir soyadı değildir, Philippe," dedi. "Yine de senin yardımını istedim."

Marguerite ayağa kalkarak boş kadehini aldı. Rafa yaklaşarak içkisini tazeledikten sonra bir kadehe brendi koydu ve mumun alevinde ustaca bir şekilde ısıttı. Sonra Philippe'e götürdü.

Marguerite kalktığında Philippe de kalkmıştı ve şimdi ayakta durmuş, eski sevgilisinin hâlâ rüyalarına giren gözleriyle onu izliyordu. Kadehi alırken parmakları Marguerite'ınkileri sararak tenini yaktı ve o parmakların vücudunun daha mahrem yerlerine dokunuşunun anıları canlandı.

Philippe merakla, "Neden kocandan yardım istemiyorsun?" diye sordu.

"Nedenlerim var."

"Ne olduklarını söyle bana."

Marguerite'ın alt dudağı titredi ve Philippe başını eğerek diliyle o titreyen kıvrımı izledi. Homurdanarak Vikontes'in parmaklarını daha sıkı tuttu.

Onun tadını alınca Marguerite'in bütün vücudunu ateş bastı ve uykuda olan vücudu uzun zamandır yasını tuttuğu sevgilinin yakınlığıyla uyandı.

"Onca yıl boyunca kalbimde hep sadakatsiz kaldım," diye fısıldadı. O kadar şiddetli titriyordu ki şeri kadehin kenarından saçılarak parmaklarını ıslattı. "Sahip olduğum tek saygınlık, gerçekte asla sadakatsizlik etmememdi."

Philippe'in onu bırakıp geri çekilmek için harcadığı çabayı hissetti. Şimdi Philippe'in göğsü hızla kalkıp iniyor, burun delikleri eşini kokluyormuş gibi açılıp kapanıyordu.

Philippe kadehi Marguerite'in elinden alıp bir seferde hepsini içerken, "O halde bana gerçeği söyle," diye hırladı. "Bana başka bir şey vermeyeceksen, en azından bu kadarını ver."

Marguerite onun öfkelenmek için nedenleri olduğunu bilmesine rağmen, acısını sesinde duymaya dayanamıyordu. "Sana her şeyimi verdim zaten!"

"Keşke seni koruyacağıma da güvenseydin."

Marguerite'ın ağzı açık kaldı. "Seni *kendim* için terk ettiğimi mi sanıyorsun? Ailemden, arkadaşlarımdan ayrıldım ve değer verdiğim her şeyi geride bıraktım. Sırtımdaki giysilerden başka bir şeyim olmadan sana geldim. Ve sen seni *kendi* çıkarım için terk ettiğimi mi sanıyorsun?"

Philippe'in kadehi tutan eli iyice gerildi.

Marguerite hatırladığı acının yankılarıyla, "Yarı ölmüş haldeydin!" diye bağırdı. "O kadar kötü dayak yemiştin ki bana haftayı çıkaramayacağını söylediler. Ama umudum vardı." Kadehi masanın üzerine bırakarak arkasını döndü. "Hayatta kalacağına inandım çünkü içinde senin olmadığın bir hayatı hayal edemiyordum."

"Marguerite..."

Philippe'in kadehini onunkinin yanına bıraktığını duydu ve yaklaştığını hissetti. Marguerite ona döndü ve yaklaşmasını engellemek için bir elini kaldırdı. "Lütfen. Sen benim zaafımsın. Bana dokunursan parçalanırım ve o zaman da kendimden nefret ederim. De Grenier'yi sevmiyorum. Sevemem çünkü seni seviyorum. Ancak bana çok iyi davrandı, hem de gerçek duygularımı bilmesine rağmen. Çok istediği erkek evladı ona veremesem bile."

Philippe dişlerini sıkarak durdu. "Böylesine mükemmel bir kocaysa neden ondan yardım istemiyorsun?"

"Bana yardım etmeyecek misin?"

"Edeceğimi biliyorsun. İstesen, kalbimi çıkarıp sana veririm."

Marguerite dolan gözlerini kırpıştırdı. "Bana çok iyi davrandı ama kızlarıma karşı o kadar iyi değil. Zalim filan değil: sadece... kayıtsız." Titreyerek başını çevirdi. "Kızların doğumundan sonra bir daha hamile kalamadım. Belki de bilmeden bu yüzden onlara kızgın."

"O aptalın teki." Philippe sertçe nefesini üflerken vücudunun kavgacı duruşu yerini yılgın bir teslimiyete bıraktı. "Eh. demek hem Simon Quinn'in hem de Lysette Rousseau'nun geçmişlerini araştırmamı istiyorsun. İhtiyacın olan başka bir şey var mı?"

"Para. Bay Quinn henüz teklifimi kabul etmedi ama ederse, konuyu onunla hemen çözümlemem gerek. De Grenier bizden bir hafta sonra Viyana'dan Paris'e yola çıkacaktı. Programa uyarsa, birkaç gün daha burada olamaz. Bazıları için uzun bir süre olmayabilir fakat kızım için bir saat bile başının derde girmesine yeter. Quinn'i bir kez görmeye gitti bile."

Philippe, Marguerite'ın nefesini kesen bir şefkatle, "Demek annesine benziyor," dedi.

"Hem de çok benziyor."

"O halde yükünü hafifletmeme izin ver, *mon coeur*. İhtiyacın olan paraysa, istemen yeterli."

"Teşekkür ederim, Philippe. En kısa sürede geri ödeyeceğim."

"Karşılığında sadece tek bir şey istiyorum." Philippe'in bakışları karardı. "Paylaşacak bilgi bulduğumda bunu yüz yüze yapmak istiyorum. Sana sahip olamayacaksam, en azından seni uzaktan izlemek istiyorum."

Marguerite'ın ağzı kurudu. "Bu çok tehlikeli."

Philippe başıyla onaylayarak, "Evet," dedi. "Hem de çok ama elimde değil. Buradan ayrıldığında bir daha Paris'e gelmeyeceksin, değil mi?"

Marguerite başını iki yana salladı. "Hayır."

Philippe kollarını göğsünde kavuştururken ceketi Marguerite'ın çok iyi hatırladığı kaslı vücudunun üzerinde gerildi. Yıllar Philippe'e nazik davranmıştı. Hâlâ Marguerite'ın onu ilk gördüğü zamanki kadar yakışıklıydı.

Philippe, "Görülmeni engellerim," diye söz verdi. "Ama sen kendini kendinden korumalısın; seni asla geri çevirmeyeceğimi biliyorsun."

"Philippe..."

"Kendine olması gerektiği kadar güvenmiyorsun. Yatağımı bir daha paylaşmamaya kararlısın ve fikrini değiştirmeyeceksin. Bunu yapmayacak kadar onurlu, sadık ve inatçısın." Philippe'in gülümsemesi o kadar umutsuzdu ki bunun nedeninin kendisi olduğunu bildiği için Marguerite hıçkırdı. "Bu özelliklerine kızamam çünkü seni sevmemin nedeni onlar."

Marguerite dilini tutmaya çalıştı ama yapamadı. Aşklarının karanlıkta, sıcaktan ve güneş ışığından mahrum bir şekilde kalplerinin çorak topraklarında, sadece gözyaşlarıyla

ve anıların sisiyle ıslanarak büyümek zorunda kalan bir çiçek gibi olması haksızlıktı.

Marguerite, "*Je t'aime,*" diye fısıldadı.

"Biliyorum."

Lynette burnunun ucunu gıdıklayan bir şey hissederek uyandı. Bitkin bir şekilde elini burnuna salladı. Tekrar uykuya dalabileceğimi umarak gözlerini açmadı.

"Kalkma zamanı, *a thiasce.*"

Simon'ın derin sesi Lynette'i hemen uyandırdı. O sesle vücudundaki bütün sinirler karıncalanıyordu.

"Simon." Lynette gülümsedi ama gözlerini açmadı.

Simon onun üzerine eğilirken teni bergamot sabunlu kokuyordu. Dudaklarını hafifçe genç kadının alnına değdirdi. "Banyo hazır."

"Saat kaç?"

"Üçü çeyrek geçiyor."

Lynette homurdandı. "Hizmetkârların senden nefret ediyor olmalı."

Simon gülerek doğruldu. "Belki de bu alışıldık bir istektir."

Lynette huysuzca homurdandı.

Simon, "Seni düşündüğüm için serin suya ihtiyacım oldu," diyerek Lynette'i sakinleştirdi.

Lynette bir gözünü açarak ona baktı ve saatler boyunca ter içinde sevişmesine ve hiç uyumamasına rağmen hâlâ böylesine muhteşem görünmesine şaşırdı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı fakat üzerinde sadece pantolonu vardı.

Siyah kaşlardan biri kalktı. "Yine mi? Doymak bilmiyorsun."

"Hımm..." Lynette sırtüstü dönerek gerindi ve Simon'ın elleri iki göğsünü birden yakalayıp sıkarken iç çekti. "Doymak bilmeyen hangimiz?"

"Ben fırsatları kaçıracak bir adam değilim."

Lynette vaktin ilerlemesine kızgın ve yorgun bir tavırla nefesini sertçe üfledi. "Bu muydu yani? Bir fırsat mı?"

Simon azarlayan gözlerle baktıktan sonra yerinde doğrularak elini uzattı. "Bence bu soru için bir özür olarak biraz ortalıkta çırılçıplak dolaşmalısın."

Lynette burnunu buruşturarak Simon'ın elini tuttu. Simon onu tutup kendine çekti ve sert bir hareketle poposunu kavradığında Lynette şaşkınlıkla inledi. Simon sevgilisinin burnuna bir öpücük kondurdu. "Uykusuzluğun sana iyi gelmediğini görebiliyorum."

Lynette kollarını onun beline sardı ve parmaklarını pantolonunun belinden içeri kaydırdı. "Bana iyi gelmeyen şey senden ayrılacak olmak, *mon amour*."

"*Şişşt*." Simon bir elinin parmaklarını Lynette'inkilere kenetlerken diğer elinin bir parmağıyla dudaklarına bastırdı. Sonra genç kadını bitişikteki oturma odasına sürükledi.

Orada güzel ve oldukça büyük bir bakır küvet duruyor, üzerinden buhar tüten suyuyla içine girmeye davet ediyordu. Lynette o banyoya girebilir ve her adımında hissettiği yabancı acılardan sıyrılabilirdi. Simon'ın sergilediği incelik onu daha da derinden etkilemiş, Lynette'i cinsel bir zevk aracından daha fazlası olarak gördüğünü kanıtlamıştı.

Ortalıkta hiç hizmetkâr yoktu ve dolayısıyla Lynette'in çırılçıplak dolaşmaktan duyduğu gerginlik silinmişti. Lynette gülümsedi.

Simon küvete girmesi için Lynette'i koluyla desteklerken, "Bu büyüleyici gülümsemeye neden olan düşünceler ne?" diye sordu.

"Bir erkeğin yanında çırılçıplak dolaştığıma ve hiç utanmadığıma göre, sanırım gerçekten ahlâksız bir kadın oldum."

"İnan bana, ahlâksızlıkla uzaktan yakından ilgin yok."

Lynette mutlu bir şekilde iç çekerek küvete yerleşti. Rahatsızlık duyabileceğini bilmediği yerleri acıyor, bütün vücudu yorgunluktan sızlıyordu. Ancak büyük ölçüde kendini hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. İnsanın cinsel ihtiyaçlarının böylesine giderilmesinde eşsiz bir mutluluk vardı. Solange her zaman çok çekici gelen bir memnuniyet havası yayardı. Lynette bunun nedenini şimdi anlıyordu.

Simon onun yanına çömelerek genç kadını yıkamaya başladı. Kokulu sabunlu bir bezle ovalayarak yavaş yavaş yıkıyordu. Lynette yarı kapalı gözlerle onu izliyor, teninin altında gerilen güçlü kaslara hayranlıkla bakıyordu. Böylesine güçlü bir adam, ona böylesine nazikçe dokunuyordu.

Elleri bacaklarının arasına kayınca Lynette yüzünü buruşturdu.

Simon hemen durarak, "Çok mu canın yanıyor?" diye sordu.

"Olması gerekenden fazla yandığını sanmıyorum." Lynette göz kırptı. "Özellikle de ölçülerin düşünülürse."

Ancak Simon'ın kaşları hâlâ çatıktı. Kararlı ama çekingen parmaklarla Lynette'in kadınlığının şişmiş dudaklarını yokladı. Lynette ona korkmadığını veya dayanılmaz ölçüde yaralanmadığını göstermek için küvetin içinde bacaklarını olabildiğince araladı.

Simon'ın nefesi kesildi ve az önce yumuşak bir şefkatle bakan gözleri ateşle parladı. Dokunuşu kontrol edici olmaktan çıkıp tahrik edici hale gelirken nasırlı parmakları dudakları iki yana ayırarak genç kadına zevk veren noktalara dokundu.

Lynette küvetin sıcak kenarlarını sımsıkı tutarak dişlerini sıktı. Simon'ın dokunuşu tüy gibi hafifti.

"Simon?"

Simon ritmik bir şekilde okşamaya devam ederek, "Seni izlememe izin ver," diye fısıldadı. "Gözünü benden ayırma."

Lynette rahminin yine kasıldığını hissederken inledi. Bütün kasları gerilmiş, yanakları hem suyun sıcaklığından hem de içindeki ateşten iyice kızarmıştı.

Simon, "Yumuşacık ipek gibisin, *a thiasce*," diye fısıldadı.

Lynette onun bakışları altında çırılçıplak yatıyor, vücudu yay gibi gerilirken dudakları umutsuzca aralanıyor, doruğa ulaşmanın beklentisiyle kavruluyordu.

Suyun yüzeyinde küçük dalgalar oluşmuş, genç kadının en mahrem yerine dokunan elin hareketleriyle salınıyordu. Parmaklar Lynette'in işkence kaynağının etrafında ve üzerinde dönüp duruyordu. Genç kadının başı arkaya yatmış, kalçaları yükseliyor, vücudu kör edici zevke doğru içgüdüsel bir şekilde ilerliyordu.

Lynette kadınlığının Simon için yanıp tutuştuğunu hissederek, "Keşke içimde olsan," diye inledi.

Simon bir parmağını nazikçe genç kadının içine itip hafifçe bastırırken, "Benim için boşal," dedi. "Beni burada ne kadar istediğini bana göster."

Simon onu izlerken Lynette sessizce doruğa ulaştı ve o an öylesine mahremdi ki aralarında hiçbir sır kalmamış gibi hissetti.

Lynette başını çevirdi ve sessiz bir yakarışla dudaklarını ona uzattı. "Öp beni."

Simon homurdanarak öpücüğü kabul etti ve aralarında mükemmel bir açı yaratabilmek için başını eğdi. Bu kez

Lynette onun kendisine öpüşmekle ilgili öğrettiği her şeyi geri verdi; dilini Simon'ın ağzında öyle bir dolaştırdı ki genç adam sonunda bir küfür savurarak ve nefes nefese kalmış halde başını geri çekti.

Ayağa fırlayarak ona elini uzattı. "Saat çok geç olmadan seni geri götürmemiz gerek."

Simon'ın kasıkları Lynette'in göz hizasındaydı ve genç kadın sevgilisinde uyandırdığı arzunun etkisini görmeden edemedi. Simon kendi zevkini umursuyor olsa, bir kez daha içine girmiş olurdu. Lynette'in eve dönüp dönmemesi umurunda olmazdı. De Grenier'nin gazabı dışında Simon için herhangi bir sorun yoktu. Uygun bir koca adayı olmadığı için babası Simon'a Lynette'le evlenmesi için baskı yapmazdı.

Dolayısıyla Lynette'in bir an önce evine dönmesi kendi iyiliği içindi. Bu da Simon'ın onu düşündüğünü gösteren başka bir işaretti.

Lynette de Simon gibi çabucak giyindi. Ödünç pantolonun ön tarafındaki yırtığı görünce elleri hafifçe titredi. Simon'da böylesine ilkel dürtüler uyandırmak çok hoşuna gidiyordu fakat bu kadar ateşli bir tutku duyması daha da baş döndürücüydü; hem de kendisine karşı.

Lynette isteksiz bir şekilde onun peşinden ön kapıya gitti ve soğuk gece havasına çıktı. Gökyüzü karanlıktı; yakında sökecek şafak için hazırlanan birkaç seyyar satıcı hariç, sokaklar büyük ölçüde boş ve sessizdi. Piotr atların dizginlerini ellerinde tutarak kaldırımın kenarında bekliyordu. Simon'ın atı da oradaydı; Lynette'in Paris'e geldiği gece onu sırtında gördüğü at.

Simon önce Lynette'in binmesine yardım ettikten sonra kendisi de atına bindi, eyerin üzerinde dimdik doğruldu ve

bir elini küçük kılıcının kabzasına koydu. Bakışları keskindi fakat duruşu rahattı. Kendini belli etmeyen bir avcı. Lynette ona bakarken böylesine güçlü bir adamın birkaç saat önce kollarında titrediğine inanamadı.

Sessizce Solange'ın evine dönerken ikisi atlarını yan yana sürüyor, Piotr kasıtlı bir şekilde arkada kalıyordu. Simon'ın evine giderken her yanını ateş basmış olmasına rağmen, Lynette şimdi titriyor, iliklerine kadar üşüyordu.

Ara sokağa ulaşıp atlarından indiklerinde, Piotr atlardan ikisini alarak çabucak ahırın yolunu tuttu. Simon genç kadının yanında kalırken gözleri parlıyor, vücudu dimdik duruyordu.

Simon, "Eğer bir şey öğrenirsem sana ve Vikontes'e haber göndereceğim," dedi. "Uyarımı dikkate alıp en kısa süre içinde Paris'ten ayrılacağınıza inanıyorum. O zamana kadar ortalıkta görünme, sana yalvarıyorum."

Lynette alt dudağını ısırdı ve göğsüne yayılan acıya yakın duyguların etkisinde başıyla onayladı.

Simon onun yüzünü ellerinin arasına alarak titreyen dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim." Genç kadını tutarken elleri titriyordu. Sonra geri çekildi. "Artık içeri gir."

Lynette yine isteksiz adımlarla ahıra yöneldi. Bir kez dönüp arkasına baktı ve Simon'ı ellerini arkasında birleştirmiş halde kendisini izlerken buldu. Gözleri yaşlarla doldu ve başını çevirip sessiz hıçkırıklarla uzaklaştı.

Edward'ı rüyasız bir uykunun derinliklerinden uyanıklığa çeken şey, boynundaki acı verici kasılma oldu. Homurdanarak doğrulduğunda saatlerdir Corinne'in yatağında, oturarak uyuduğunu fark etti. Hemen yerinden kalktı, omuzlarını ileri geri

döndürerek gevşetti ve genç kadının nereye gittiğini görmek için etrafına bakındı.

Corinne yatağın diğer tarafında bir yastığın üzerinde doğrulmuş, hastalıktan iyice çakmaklaşmış gözlerle ona bakıyordu.

Edward temkinli bir tavırla duraksadı. "Günaydın."

"Sarhoş musunuz?" diye fısıldadı Corinne.

Edward gülümseyecek oldu ama kendini tuttu. "Korkarım koku sizden geliyor. Ateşiniz vardı ve düşürmemiz gerekiyordu."

"Siz neden buradasınız?"

"Üç gündür ben de kendime aynı soruyu soruyorum."

Corinne açıkça dehşete kapılarak, "*Üç gün mü?*" diye haykırdı.

Edward yataktan uzaklaşarak kollarını iki yana açıp gerindi ve saate baktı. Birazdan işe gitmesi gerekiyordu ve belki de bir daha gelmesine izin verilmeyecekti.

Komodinin üzerinde duran bardakla sürahiye uzandı ve kendine biraz su koydu. Yatağın diğer tarafına dolaşırken Corinne'de hissettiği gerginliği artırmamak için bilerek yavaş hareket ediyordu. Corinne onu izledi.

"Oturabiliyor musunuz?" diye sordu Edward.

Corinne temkinli bir tavırla yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım."

"Yardıma ihtiyacınız olursa söylemeniz yeter."

Corinne kendi başına doğrulup oturmaya çalıştı. "Fouche'ler nerede?"

Edward, "Büyük olasılıkla güne başlamaya hazırlamyorlar. Yaşlılar," diye vurguladı.

"Thierry değil."

"Madam Fouche sizin bakımınızı onun ellerine bırakmak istemedi."

Corinne elini uzatarak bardağı kabul etti. Kocaman yatakta küçük bir çocuk gibi görünüyordu. "Fakat size itiraz etmedi mi?"

"Yaşından dolayı pek seçeneği yoktu ve sonuçta bir sevgilinin bu iş için oğlundan daha uygun olacağını düşündü."

Corinne ilk yudumunu yutarken boğazına kaçtı ve Edward nazikçe sırtına vurdu.

Corinne'in, kendisi hastayken sandığından daha fazlasının olmuş olabileceğinden korkacağını düşünerek, "Elbette ki bir yalan," diye açıkladı.

Corinne, "İnanılmayacak kadar kibirlisiniz," dedi.

"Evet, bu doğru." Edward doğruldu. "Artık işe hazırlanmam gerek. Yarın akşam sizi ziyaret etmeme izin verir misiniz?"

Corinne öylece ona baktı.

Edward bütün gece onu düşüneceğini bilerek bekledi.

Ancak bu geceyi Quinn'i araştırarak geçirmesi en iyisi olacaktı; son iki gecedir kafasını kurcalayan bir gizemdi. Yarın işi olmayacaktı ve rahatça uyuyabilir, sonra da dinlenmiş ve belki daha fazla bilgiyle silahlanmış olarak Corinne'in yanına geri dönebilirdi. Ayrıca Corinne'in kendini toparlaması için de fırsat tanımış olurdu. Edward şimdi onun kendini savunmasız hissettiğini ve dolayısıyla savunmacı davranacağını biliyordu. Tek bir hata her şeyi mahvedebilirdi.

Kapı vuruldu ve bir an sonra Madam Fouche dar hizmetkâr merdiveninden çıktığı için nefes nefese içeri girdi. Corinne'in uyandığını görünce duraksayarak reverans yaptı. "Günaydın, Bayan Marchant."

Corinne kaşlarını çattı. "Günaydın."

Edward'ın sorusuna hâlâ cevap vermemişti ve Edward bu tavrın olumsuz anlam taşıdığını isteksizce kabullenmek zorunda kaldı.

Edward hizmetçiye, "Bolca sıvıya ihtiyacı olacak," dedi. "Et suyu ve sebzeli çorba, ikisi de az tuzlu. Bolca su."

"Peki, efendim."

Edward elini genç kadına uzatınca Corinne karşılık verdi. Teni kâğıt gibi inceydi ve ince mavi damarları görünüyordu. Görünüşte çok kırılgan ama diğer açılardan çok güçlüydü. Edward onun elinin üzerini öperek geri çekildi.

Tamamen iyileştiğinde Corinne'in peşine tekrar düşecekti. Böyle bitmeyecekti.

Corinne, "Gözlüğünüz nerede?" diye sordu.

"Yangın gecesi kırıldı."

Corinne onun elini daha sıkı tuttu. "Beni siz kurtardınız."

"Aslında siz kendinizi kurtarmak üzereydiniz. Ben sadece sizi tuttum."

"Ve üç gün boyunca benimle ilgilendiniz. Teşekkür ederim."

Edward eğildi, genç kadının elini bıraktı ve arkasını döndü.

Corinne belli belirsiz bir fısıltıyla, "Yarın ziyaretinizi bekleyeceğim," dedi.

Edward'ın adımları biraz yavaşladı ama rahatladığını açıkça belli etmedi. Açık erkek ilgisinden bu kadar korkan bir kadına karşı fazla hevesli görünemezdi.

"O zaman hoşça kalın," dedi sadece fakat Corinne'den ayrılırken gülümsüyordu.

Desjardins kahvaltıdan kısa süre sonra çalışma odasına girerken ıslık çalıyordu. James'in Orlinda Malikânesi'nin önce yanlış tarafını araştırmayı seçmesi talihsizlik olmuş, Lysette onun planladığından daha uzun süre tehlikeye maruz kalmıştı. Ancak doktor kalıcı bir hasar olmayacağına söz vermişti ve

son üç geceyi genç kadınla birlikte geçirmiş olmasına bakılırsa, James de çoktan ona abayı yakmıştı.

Ancak sonuçta böyle şanslı olaylar onun için alışıldıktı. Hayatı her zaman iyi gitmişti. Örneğin Fouche çifti. Lysette'e böylesine yaşlı yardımcılar sağlamaktan üzgün olsa da, karısının şüphelerini çekmeden daha iyisini yapamazdı. Kontes Desjardins kendisi gibi gösterişsiz fiziği olan bir adam için fazlasıyla güzel bir kadındı ama yine de kocasını seviyordu ve Desjardins de karısını seviyordu. Dolayısıyla karısı onun metresi olmasına ya da geçici heveslere izin vermezdi. Lysette'in varlığı evliliğinin en uzun süreli sırlarından biriydi: sosyal pozisyonlarını yükseltmek için yaptığı sevimsiz şeyler gibi.

Şimdiyse Fouche çiftinin yaşının faydası olmuş, James'e bir kez daha kahramanca davranma fırsatı tanımıştı.

Kont masasının arkasına yerleştiği anda açık kapı vuruldu. Orada bekleyen uşağa bakarak gülümsedi. "İçeri alın," dedi.

Adamın kimliğini zaten biliyordu; gelişi planlı ve zamanlaması mükemmeldi.

Az sonra Thierry gülümseyerek içeri girdi. "Günaydın, lordum."

"Evet, öyle."

James'in gülümsemesi içtendi çünkü adama olan yakınlığı yirmi yıllık sadık bir hizmetle güçlenmişti. Thierry yıllar boyunca ulaklıktan uşaklığa kadar birçok rolü üstlenmişti. Fouche çiftinin oğlu olarak şimdiki rolü, Lysette ve James arasındaki ilişkinin gelişimini izlemesine olanak tanımıştı. Yaşları ileri olmasına rağmen Fouche çifti yeni rollere bürünmekte hiç zorlanmıyordu; hatta bir gecede yetişkin bir adamın anne babası olmak zorunda kalsalar bile.

Kont, "Lysette nasıl?" diye sordu.

"Bu sabah uyandı."

"Bu iyi bir haber."

Thierry, "Elbette ki yorgun ve zayıf düşmüş," dedi, "fakat yeterince iyi görünüyor."

Desjardins arkasına yaslanarak bacaklarını önüne uzattı. "James'le bu noktadan sonra ne yapmayı planladıkları konusunda bir bilgi var mı?"

"James yarın gelecek."

"Bu gece değil mi?"

"Hayır ama adamı suçlayamam. Matmazel Rousseau bayginken ilgilenilmesi kolay bir kadın değil; Depardue ve adamları sağ olsun."

"Lanet olasıcalar."

Desjardins onu ilk bulduğu zamanki halini asla unutamazdı; tacize uğramış, bir sürü kaba adam arasında acımasızca paylaşılmış, sonunda ruhundan geriye sadece bir kırıntı kalmıştı. Ne var ki bu da onun için başka bir şans olmuştu çünkü Lysette'i yanına almak ona aksi takdirde sahip olamayacağı çok değerli bir araç kazandırmıştı; hem sadakati hem de kimliğiyle. İkincisini kullanıp kullanmayacağını ancak zaman gösterecekti ama sonuçta gerektiği takdirde kullanabilirdi.

Kont, "O halde bu akşam onu göreceğim," dedi. "Ona geleceğimi haber ver."

"Emredersiniz, lordum." Thierry doğruldu ve öne uzanarak masanın üzerine bir mesaj bıraktı; parşömenin üzerinde artık çok iyi tanınan ama nefret edilen siyah bir mühür vardı. "Bunu buraya gelirken verdiler."

Thierry son zamanlarda neredeyse tek *L'Esprit* habercisi olmuştu fakat sonuçta Thierry, Desjardins'in düzenli olarak gördüğü birkaç kişiden biriydi.

Desjardins dişlerini sıkarak mesajı bir çekmeceye attı ve cömert ağırlıkta bir kese çıkardı.

"Bu gece istediğini yapabilirsin. Ancak Quinn'in neden onu görmeye geldiğini bilmek istiyorum. Tekrar geldiğinde senin de orada olmanı istiyorum; umarım yarın olur."

"Elbette." Thierry ayağa kalktı ve kendisine atılan keseyi yakaladı. "Hizmetinizdeyim, her zaman olduğu gibi."

Desjardins ilgilenmesi gereken birkaç postaya cevap verdi ve duvardaki saat öğlen olduğunu haber verdiğinde yerinden kalkarak ceketini çekiştirip kırışıklıklarını düzeltti. Biraz sonra güzel karısı kapıda göründüğünde eldivenlerini çıkarıyordu.

Kontes, "Hazır mısın, Desjardins?" diye sordu. Siyah saçları ustaca biçimlendirilmişti ve bilekleriyle kulaklarında gözlerinin rengine tam olarak uyan zümrütler parlıyordu.

"Evet, elbette." Desjardins masanın etrafından dolaştı. "Barones Orlinda'ya geçmiş olsun demek için ben de senin kadar hevesliyim."

Karısı Barones'i hemen görmek istemişti ama Desjardins ziyareti geciktirmiş, şimdi kaldığı ablasının evine gelen meraklı ve anlayışlı ziyaretçilerin sayısının azalmasının iyi olacağını söylemişti.

Kontes ürperdi. "Kadına acıyorum," dedi, "benzer durumda kalacak herhangi birine acıyacağım gibi ama açıkçası, insan böyle ahlâk dışı davranışlara yöneldiğinde böyle şeyler olur."

Desjardins, "Kesinlikle," dedi.

Balodaki varlığının duyulacağından korkmuyordu. Barones konuk listesini asla kimseyle paylaşmazdı ve davetlere katılanlar orada kimlerle karşılaştıklarını asla söylemezlerdi çünkü bu kendi katılımlarını da itiraf etmek anlamına gelirdi.

Desjardins kolunu Kontes'e uzatarak, "Çıkalım mı?" diye sordu.

Bu onun için sosyal bir ziyaret olmayacaktı: öyle olsa, karısının ikisi adına konuşmasına izin verirdi. Bu ziyaret onu üzüntülerini bildirmekten daha fazla ilgilendiriyordu. Barones'in evinden ayrılmadan önce, Quinn'in baloya gelişinin tesadüf olup olmadığını öğrenmiş olacaktı. Sonrasında Lysette'i de ziyaret ettiğine bakılırsa öyle olmalıydı. Lysette, Quinn'in İngilizler için çalışmayı bıraktığını söylemişti: o halde neden hâlâ Paris'teydi?

Belki de adamı öldürüp konuyu kapamak daha kolay olurdu. Artık hizmette olmayan bir adamın ölümü sıkıntılı sonuçlar doğuramazdı.

Bu fikrin avantajları vardı ve Desjardins daha sonra uzun uzadıya düşünmek için konuyu zihninin bir köşesine kaldırdı.

On Dördüncü Bölüm

Simon'ın masasına ilk mesaj geldiğinde daha öğle olmamıştı. Güzel, akıcı bir kadın elyazısıyla yazılmış olan mesaj, önceki gün Vikontes de Grenier ile yaptığı konuşma konusunda bir karara varıp varmadığını soruyordu. Simon mesajı yakmayı düşündü fakat onun yerine çekmecesine koydu.

Daha sonra bir tane daha geldi; bu mesajda sadece bir terzinin adresi vardı. Vikontes'in aksine, bu Simon'ı rahatlatan bir mesaj olmuştu.

Ceketini giyerek hemen evden çıktı. Artık hem Eddington'ı hem de Lynette'le anılarını barındırdığı için o evde kalmaya tahammül edemiyordu. Olmak istediği son yerdi ama hem haberleri beklemek hem de Lysette'i ziyaret edeceği geç saate kadar zaman geçirmek için tek yerdi.

Kendini kapana kısılmış, iradesi dışında ve doğasma aykırı şekilde davranmaya zorlanıyormuş gibi hissederek atını hızla sürdü. Ne ileri ne de geri adım atabiliyordu ve bilgisizlik onu daha da engelliyordu.

Kendisine gönderilen adresi bilen Simon, yine de küçük daireler çizip kimsenin kendisini izlemediğinden emin olmaya çalışarak hedefine ulaştı.

Dükkân kapısının üzerindeki ziller çalarak onun gelişini haber verdi fakat içeride tanıdığı kimse yoktu.

Simon şapkasını çıkardıktan sonra bakışlarını kumaş toplarının üzerinde dolaştırdı ve tezgâhın arkasındaki kızıl saçlı kadınla konuşan müşteriye baktı. Hemen sonra bir perdenin arkasından onu çağıran eli gördü. Dükkânın arkasına yürüyerek kalın yün perdenin arkasına geçti ve kendini dükkânın arka tarafında buldu. Richard karşısında duruyordu.

Adam gülerek, "Çok uzun sürdü, Quinn," dedi.

Richard üzeri kumaş parçaları ve iplik makaralarıyla dolu bir masanın yanında oturuyordu. Her zamanki gibi rahat ve umursamaz görünüyordu. Daha dikkatsiz biri kansa bile, Simon kanmazdı.

Richard'ın işaret ettiği yere oturarak şapkasını masanın üzerine koydu. "İlginç bir mekân seçimi."

"Amie'nin sayesinde." Richard köşede oturmuş, bir iğneye iplik geçirmeye çalışan, sıradan yüzlü bir kızı işaret etti. "Ve annesi Natalie."

Kızıl saçlı kadın Simon'ın arkasından dolaşarak eski ve uyumsuz bir çay servisini masanın üzerine bırakıp fincanlara çay koymaya başladı.

Richard, "Terzi olan, Natalie'nin kocası," diye açıkladı. "Ancak bu hafta hasta olduğu için evde."

Simon, Natalie'ye, "*Merci beaucoup*," dedi ve parmak uçlarına bir öpücük kondurarak kıza gönderdi. Amie kızararak bakışlarını yere indirdi.

Richard, "Kadınlar senden kolay etkileniyor," diye sızlandı. "Bana bakması için iki saat uğraşmam gerekti."

"Ama çabaların karşılığını görmüş."

"Senin gibi çaba harcamamayı tercih ederim."

Simon kendisine uzatılan fincanla tabağı aldı ve dengesiz sandalyenin üzerinde elinden geldiğince rahat etmeye çalıştı. "Bana işe yarar bir şeyler bulduğunu söyle."

"Ne kadar işe yarar olduğundan emin değilim fakat kesinlikle ilginç." Richard çayı istemeyip kollarını masanm üzerinde kavuşturdu ve öne eğildi. "Vikont de Grenier büyük olasılıkla en kolay görevlerimden biri oldu."

"Öyle mi?"

"Evet. Öylesine bir skandala karışmış ki bugün bile hatırlanıyor."

"Böyle şeylere bayılıyorum."

"Ben de. Görünüşe bakılırsa Vikont, anladığım kadarıyla birinci sınıf bir elmas olan Marguerite Piccard ile evlenmiş."

Simon çayına dokunmadan fincanla tabağını bırakarak, "Hâlâ evli," dedi. Çay değil, alkol istiyordu.

"Ancak düğünlerinden önce kadın Marki Saint-Martin'le kaçmış ve o da o dönemde evli olduğu bilinen bir çapkınmış. Kadınların sokaklarda ağlayarak adamın adını haykırdığı konusunda hikâyeler duydum ama görünüşe bakılırsa adamın ünü Matmazel Piccard'ı caydırmamış."

Simon evinin salonunda karşılaştığı buz gibi kadını hatırlayınca kaşları kalktı. Sonra Lynette'i ve tutkusunun şiddetini düşündü. İki kadın da istedikleri şeyi elde etmek konusunda kararlı görünüyorlardı.

Richard, "Bir yıldan uzun bir süre adamın metresi olmuş," diye devam etti, "sonra de Grenier'ye geri dönmüş ve adam

onunla, bunlara rağmen evlenmiş. Adam Polonya'da bir tür diplomat ve Matmazel Piccard o zamandan beri orada yaşıyor. De Grenier sık sık buraya geri dönüyor ama her seferinde yalnız geliyor. İki kızları varmış fakat biri ölmüş."

"Saint-Martin'den ayrılışı kavgasız mı olmuş?"

"Söylenenlere bakılırsa, metresi gittikten sonra Marki yıkılmış. Kadın evlendikten sonra aylarca ortalıkta görünmemiş ve sonrasında da bir daha asla eskisi gibi olmamış."

Simon kaşlarını çatarak haberleri dikkatle düşündü. "Bu olay hangi yılda olmuş?"

"57'de. Ayrıca, herhangi bir şekilde bağlantıları olup olmadığını bilmiyorum ama Saint-Martin'in soyadı Rousseau."

"Bu tesadüf olamaz. Gerçi bu çok yaygın bir soyadı."

"Bu ne anlama geliyor? Biliyor musun?"

"Olabilir." Simon aniden daha iyi bir uyku çekmiş olmayı dileyerek homurdandı ve böylesine sersem gibi olduğu için zihnine küfretti. "Eddington'a bunlardan sakın söz etme."

Richard, "Elbette," diye mırıldandı. "Beni iyi tanırsın."

Simon ayağa kalktı.

Richard, "Eee? Bana neler döndüğünü söyleyecek misin?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil."

"Lanet olsun, Quinn... Gitme! Henüz bitirmedim."

Simon tam gitmek için dönerken durdu.

Richard, "Bana bildiklerini söylersen," dedi, "ben de benim bildiklerimi söylerim."

Simon, "Becking..." diye hırladı.

"Ah, pekâlâ. Dün geceden sonra kendimi gayet başarılı hissettiğimden, bugün öğleden sonra Matmazel Rousseau'nun

evine uğradım. Aslında buraya gelmeden hemen önce. Hizmetkârlarından biri dışarı çıkıyordu ve ben de onu takip ettim. Doğruca Desjardins'in evine gitti ve bir hizmetkâr gibi değil, bir konuk gibi karşılandı."

Simon, "Bu biraz tuhaf olabilir," diye mırıldandı, "ama şaşırtıcı değil. Desjardins'in Lysette'in masraflarını karşıladığından ve hizmetkârlarının maaşlarını ödediğinden eminim. Dolayısıyla faaliyetleri ve ziyaretçileriyle ilgili rapor almak isteyecektir."

İşte Simon, Lysette'i bir daha ziyaret edeceği zamanı bu yüzden bildirmeyecekti.

"En iyi kısmı bu değil." Richard arkasına yaslanarak sırıttı. "James denen adam da onu takip ediyordu. Ve işini de çok iyi yapıyordu. Seninle buluşmak için atıma binene kadar onun takipte olduğunu bile bilmiyordum. Tam bir köşeden dönerken dikkatimi çekti."

"Demek... fare kapanı hissetti." Simon başıyla onayladı. "Her zamanki gibi harika bir iş çıkardın, Becking. Bu kısmı Eddington'la paylaşabilirsin. Bir süre mutlu olmasına yeter."

"Eh. Şanslı bir gündü."

Simon, Richard'ın omzunu sıvazladı. "Marki'yle ilgili öğrenebileceğin her şeyi öğren."

Richard, "Çalışmaya başladım bile," dedi. "Senin için olduğu kadar kendim için de. Karşıma bu kadar ilginç bir şey çıkmayalı uzun zaman oldu."

Simon gülümseyerek dükkândan çıktı ve atına binerek Lysette'in evinin yolunu tuttu.

Desjardins, Lysette'in odasına çıkan basamakları tırmanırken cebindeki mesajı yokladı. *L'Esprit*'den bir emir daha; bu kez

Simon Quinn'le ilgiliydi. Adam Lysette'e Kont'un keyfini kaçıracak kadar yaklaşıyordu. Dikkatli olmazsa onu kaybedecekti.

Kapıya ulaşınca bir kez tıklattı ve izin beklemeden girdi. Sonuçta burası onun eviydi.

Yatağa doğru yürürken, "*Ma petite,*" dedi.

Lysette uzanmıştı ama yatmaktan çok oturuyordu. Üzerinde gecelik vardı ve yatak örtüsünü göğüslerine kadar çekmişti; çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Desjardins kızı Anne'i hatırlayınca boğazında bir şeyler düğümlendi.

Lysette boğuk ve hırıltılı bir sesle, "Lordum," diye mırıldandı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Desjardins yakındaki bir sandalyeyi alıp oturmadan önce yatağın yanına çekti.

"Yorgun. Şaşkın."

"İlki için yardımcı olamam ama ikincisi için bir şeyler yapabilirim."

Lysette iç çekti ve hemen arkasından kısa bir öksürük krizine tutuldu. Kucağındaki büyük mendili alarak dudaklarına bastırdı.

"Doktor döndü mü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Çıkarken onu çağırtacağım."

"Teşekkür ederim."

Desjardins gülümsedi. "Senin için her şeyi yaparım."

Lysette asık yüzle başıyla onayladı.

Desjardins, "Umarım sen de bana karşı aynı iyi niyeti taşıyorsundur," dedi.

"Bunu son iki yıldır kanıtlamadım mı?"

"Evet, elbette." Desjardins bir ayak bileğini diğer dizinin üzerine dayadı. "Ancak dünya değişiyor, savaşlar sürüyor.

Dostlar düşmana, düşmanlar dosta dönüşüyor. İşler böyle yürüyor."

Lysette gözlerini kırpıştırdı ve kaşları hafifçe çatıldı. "Ne oldu?"

Kont etrafına bakındı ve tuhaf bir yerde açık pembe bir kanepe gördü. Çenesiyle onu işaret etti. "James orada mı uyuyordu?"

"Sanırım."

Lysette'in sesinde tuhaf bir ton vardı ve Desjardins tekrar ona baktı. "Şaşkınlığının kaynağı o mu?"

"Evet." Lysette ince parmaklarıyla mendili buruşturdu. "Neden bu kadar zahmete girdiğini anlamıyorum; tabii göründüğü kadar zararsız değilse. Acaba onun da sizden bir çıkarı olabilir mi?"

"Şüpheli. Sana gerçekten değer verdiği için seninle ilgilendiğine inanmak çok mu zor?"

"Nasıl? Beni tanımıyor bile."

Desjardins omuz silkti. "Tanıyacak ne var ki? En sevdiğin yemekleri ya da yerleri mi bilmesi gerekiyor? Böyle detaylar ilginçtir ve sohbet konusu olabilir fakat bir insanın başka biriyle ilk karşılaştığında hissettiklerini değiştirir mi? Birini daha iyi tanımak isteyip istemediğine birkaç saniye içinde karar verebilirsin. Anlaşılan James seni daha iyi tanımak istiyor."

Lysette dudaklarını büzdü.

Desjardins, "Bence sen onun için bir muammasın," dedi, "ve o da böyle gizemleri çözmeyi seven bir adam."

Lysette, "Bir muamma," diye tekrarladı.

"Sanırım."

"Hımm..." Lysette kaşlarını daha da çattı. "Buraya neden geldiğiniz?"

"İyi olduğundan emin olmak için."

"Thierry size bunu söyleyebilirdi."

Kont sırıttı. "Evet ama ben bazı şeyleri kendi gözlerimle görmeyi tercih ederim."

Lysette yumuşak bir sesle, "Kaçmamdan mı korkuyorsunuz?" diye sordu.

"Olabilir. Quinn seni unutmaya istekli görünmüyor. Belki de beraberliğinizde benim bildiğimden fazlası vardır."

"Bunu sadece buraya uğradığı için mi söylüyorsunuz?"

"Söylüyorum çünkü bir adama evini izletiyor."

Lysette gerildi ve Desjardins'e dikkatle baktı. Bugün onda bir tuhaflık vardı; her zamanki rahat tavırlarını sergilemiyordu. Bu Lysette'i tedirgin etmişti. Huzursuz avcılar daima tehlikeli olurdu.

Desjardins, "Açıkçası," diye mırıldandı, "bunu duyduğuna sevinmediğini görmek beni rahatlattı."

Lysette, "Elbette sevinmedim," diye çıkıştı. "Kimsenin hayatıma burnunu sokmasından hoşlanmam. Sizin gözünüzden hiçbir şeyin kaçmadığını bilmek zaten yeterince zor."

"Keşke bu doğru olsaydı."

Lysette mendili bırakarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sizi neyin rahatsız ettiğini söyleyin bana." Bu kadar önemli bir şey söz konusuyken Lysette'in anlamsız bir şekilde lafı dolaştırmaya niyeti ve sabrı yoktu.

Desjardins cebinden bir mesaj çıkarıp ona doğru attı. Parşömen havada dönerek genç kadının bacağının yanına indi. Lysette mesajı eline alıp incelerken kırılmış siyah balmumunda mühür olmadığını gördü. Ön tarafı boştu ve kimsenin adı yazılı değildi.

Lysette başını kaldırarak Kont'a baktı. "Okuyayım mı?"

"Lütfen oku."

Lysette her zamankinden daha özenli bir şekilde parşömeni açarak mektubu okudu.

Dehşetle, "Kimden geliyor bu?" diye sordu. Kaba ve kalpsiz bir şekilde Simon'la ilgili bilgi isteniyor, aksi takdirde Desjardins'in kızının hayatı tehdit ediliyordu.

Kont zehir kusan bir sesle, "*L'Esprit* adıyla tanınan bir adam," dedi. "Yirmi yıldır başıma bela olan biri."

Lysette'in elleri yatağın üzerine düştü. Desjardins'in de en az onun kadar çaresiz hissettiğini bilmek onu çok şaşırtmıştı. "Bütün bu süre boyunca ailenizi size karşı mı kullanıyordu?"

"Başından beri. Aksi takdirde ona asla yardım etmezdim." Kont ayağa kalktı ve öfkeli bir tavırla odada dolaşmaya başladı. "James'le ilgili görevinin arkasındaki kişi de *L'Esprit*. Benjamin Franklin'le yakından ilgileniyor ve *L'Esprit*'yi gölgelerden çıkarmamı sağlayacak kadar önemli bir şeyler öğrenebilmeni ummuştum."

"Elimden geleni yapacağım, elbette."

"Artık durum bunun çok ötesine geçti. En son taleplerini okudun. Quinn'in adamı, Thierry'nin peşinden evime gelirken görülmüş. *L'Esprit*'nin Thierry'yi veya Quinn'i izleyerek seni bulması uzun sürmez."

Aniden ürperen Lysette örtünün altına biraz daha kaydı. "Bu sizi çok rahatsız ediyor."

Desjardins, "Seni de etmeli," dedi. "Depardue onun *Illuminés*'deki casusuydu. *L'Esprit* en güvenilir kurmaymı öldüren kişinin sen olduğunu öğrenirse, seni benden alır. Seni öldürürse bu merhamet olur. Birçok adamı nasıl yok ettiğini gördüm."

Lysette hikâyeden çok Desjardins'in açıkça görünen huzursuzluğundan ürkerek, "Yok etmek mi?" diye fısıldadı.

Yaşadıkları onca şeyden sonra onu hiç bu kadar korku içinde görmemişti.

"Bir zamanlar Marki Saint-Martin'e düşmandı. Saint-Martin için değerli olan her şeyi elinden aldı. Hiçbir şey kutsal değildi."

"Ne yapabiliriz?"

"Hastalığını kullanarak James'in hayatına iyice gir. Sana kendini rahat hissettirmek için yapabileceği her şeyi yapmasına izin ver. Aranızdaki bağ güçlensin. Bu çok zor olmamalı, sonuçta hayatını kurtardı."

"Peki, ya Quinn? Geri dönecektir."

"Quinn'i ben hallederim."

Kont'un sesinde tehdit vardı ve Lysette karnının kasıldığını hissetti. Desjardins'in telaşı onu da telaşlandırıyordu. "James'le ilgili yapabileceğim her şeyi yapacağım, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Kont yaklaşarak Lysette'in elini öptü ve geri çekilirken *L'Esprit*'nin mesajını alıp tekrar cebine koydu. "Seni buradan taşımayı düşünüyorum. Buranın artık güvenli olduğuna inanmıyorum."

Bunu söyledikten sonra odadan çıkarak kapıyı arkasından kapadı. Lysette yanağını yastığa dayadı ve ölmeden önce geçmişini öğrenme fırsatı bulamayacağından korkarak sessizce ağladı.

"Hayatın berbat durumda."

Yerinde sıçrarken arkasından gelen kısık sesle kalp atışları hızlandı. Yattığı yerde dönerek oturma odasının kapısına baktı ve Simon'ı orada otururken buldu; Simon bakışlarını Desjardins'in az önce çıktığı kapıya dikmişti.

Islak yanaklarını öfkeyle silmeye çalışarak doğrulup otururken, "Buraya nasıl girdin?" diye sordu.

Simon oturduğu yerde doğrularak, "Haydi ama," dedi. "Hepimizin kendince yöntemleri var."

Lysette onun evin sahibiymiş gibi bir tavırla yatak odasına girişini izledi. Simon Kont'un az önce boşalttığı sandalyeyi çevirerek ters oturdu ve kollarını sırtlığın üzerinde birleştirdi.

Gül ve pembe tonlarındaki yatak odasının aşırı kadınsı ortamında son derece erkeksi ve baskındı. Simon, Edward'ın tam tersiydi. Edward tepeden tırnağa erkekti ve bunu her hareketinde hissettiriyordu fakat bu sabah Lysette için bu yönünü dizginlemişti. Genç kadın göğsünün sıkıştığını hissederek anıyı zihninden atmaya çalıştı. Şimdi onu düşünemezdi. Hırpalanmış ve yorgun düşmüş ruhu bunu kaldıramazdı.

Simon kısık ve inceleyen gözlerle bakarak, "Bana kendinden söz et, Lysette," dedi.

Lysette hayatta kalabilmek için yapmayı öğrendiği şekilde içsel kargaşasını saldırganlığın ardına gizleyerek, "Buraya izinsiz girdiğin için seni öldürmeliyim," diye tısladı.

"Bunu denediğini görmek isterim. Şu anda bir kedi yavrusu kadar zayıfsın."

"Çığlık atarsam yardıma gelirler."

Simon, "Desjardins'in sağladığı hizmetkârlar mı?" diye güldü.

Lysette dişlerini sıktı. Simon haklıydı, kendisi zayıftı ve bir daha bu durumda kalmamaya yemin etti.

Simon yumuşak bir sesle, "Buraya sana zarar vermeye gelmedim," dedi. "Sadece kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Neden?"

"Bir akrabanla karşılaştığıma inanıyorum ve haklı olup olmadığımı anlamak istiyorum."

Lysette sarardı ve avuçlarının terlediğini hissetti.

Simon sakince, "Ailen seni bu karmaşık duruma sokacak ne yaptı?" diye sordu. "Seni istemediğin biriyle evlendirmekle mi tehdit ettiler? Harçlığını mı kestiler?"

Lysette dişlerini sıkarak, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Simon'ın kaşları kalktı. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Benim ailem öldü."

Simon diliyle azarlayan bir ses çıkardı. "Yalan söylemek günahtır. Ancak muhtemelen senin günahlarının en küçüğüdür."

Lysette, "Çok kibirlisin," diye tersledi. "Sanki her şeyi biliyormuşsun gibi. Sanki benden üstünmüşsün gibi."

"Şu anda hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Beni senin aydınlatacağını umuyorum."

Büyük ölçüde başkalarını doğru şekilde tartabilme yeteneğine dayanarak hayatta kalmış olan Lysette, Simon'ın samimi olduğu hissini aşamıyordu. Zihni ona bunun bir tür numara olduğunu söylerken, kalbi farklı hissediyordu. "Neden söz ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok."

"Kız kardeşin seni çok seviyor ve ardından hâlâ gözyaşı döküyor. Onu hiç umursamıyor musun? Kalbin o kadar mı soğudu da, onu hiç vicdan azabı duymadan hayatından atabiliyorsun?"

"Ka-kardeşim mi?" Odanın etrafında dönmeye başladığını hissederken Lysette'in eli boğazına gitti. Midesi bulanınca körlemesine bir şekilde komodinin üzerindeki tasa uzandı.

Simon o kadar hızlı hareket etti ki kalktığı sandalye yere çarparken Lysette'in yanında bitmişti. Genç kadın şiddetle kusarken Simon tası onun ağzına doğru tuttu. Lysette'in vücudu o kadar zayıflamıştı ki günün stresini artık kaldıramıyordu.

Nihayet sakinleştiğinde ve güçsüz bir şekilde kendini yastıklara bıraktığında, Simon gidip kapıyı kilitledi. Biraz sonra kapı vuruldu ve biri tokmağı çevirmeyi denedi.

Dışarıdan boğuk bir kadın sesi duyuldu. "Madam Marchant? İyi misiniz?"

Simon bir kaşını kaldırarak Lysette'e varlığını ilan etmesi için meydan okudu.

Lysette güçlükle derin bir nefes aldıktan sonra seslendi: "Tuvalete giderken bir sandalyeyi devirdim. Endişelenecek bir şey yok."

Madam Fouche, "Anahtarı alayım da, size yardım edeyim," dedi.

"Hayır! Lütfen. Sadece uyumak istiyorum."

Uzun bir duraksama oldu. "Pekâlâ. Bana ihtiyacınız olursa masanın üzerindeki zili çalın."

Simon kulağını kapıya yakın tutarak durdu. Sonunda başıyla onayladı ve Lysette'e dönüp sandalyeyi tekrar düzelterek düzgün bir şekilde oturdu. Lysette'in konuşması için sabırla bekledi.

Lysette başının acımasızca zonkladığını hissederken, "Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu. Gözlerinin önünde benekler dolaşıyor, alnından ter damlaları süzülüyordu.

"Lynette'le ne bağlantın olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Lynette mi?"

Simon'ın yakışıklı yüzünden bir ifade gelip geçti. "Bu ismi bilmiyorsun, değil mi?"

Lysette başını iki yana sallarken kendisini sersemleten bir umuda kapıldı.

"Ailen nerede, Lysette? Kim onlar?"

Genç kadın, kalabalığın ortasında çıplak kalmış gibi savunmasız bir şekilde, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Nereden geldiğini nasıl bilmezsin? Ben bir piçim ama ben bile Dublin'de doğduğumu ve annemin bir terzi olduğunu biliyorum."

Lysette zorlukla yutkunarak yanındaki tabakta duran ıslak beze uzandı ve bezi alev alev yanan ensesine koydu. "Hayatımla ilgili son iki yıl dışında hiçbir şey hatırlamıyorum."

Simon olduğu yerde hareketsiz kalarak genç kadına dikkatle baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Lysette sessizce hıçkırarak, "Keşke bilseydim!" diye inledi. "Bunu her gün diliyorum."

"Lanet olsun." Simon ayağa kalkarak az önce Desjardins'in yaptığı gibi yürüdü. "İki yıl önce adaşın olan bir kadın bir kazada öldü ve ailesi tarafından gömüldü. Geride Lynette adında bir ikiz kardeş, anne ve baba bıraktı."

"Bir ikiz mi?"

Doğru olabilir miydi? Yazgı nihayet ona merhamet etmiş, kimliği sorgulanamayacak bir kardeş vermiş olabilir miydi?

"Evet." Simon durdu ve nefesini sertçe üflerken bir eliyle saçlarını sıvazlayarak dağıttı. Fark etmiş gibi görünmüyor ya da umursamıyordu. "Sana bu ismi kim verdi?"

"Depardue bana Lysette derdi. Bana... doğru gelirdi. Bu yüzden değiştirmedim."

"Depardue mü?"

"Evet. Ne yazık ki en eski anım o." Lysette ürperdi ve yine midesi bulandı. Midesinde bir şey kalmış olsaydı tekrar kusabilirdi.

"Ya Rousseau? Yoksa Marchant mı?"

"*Rousseau* soyadını bana Desjardins verdi ve bana uyduğunu söyledi. Depardue'ye karşı ek bir korunma olarak Marchant'ı kullanıyorum. Beni kaybettiği için çok kızgındı ve Desjardins'in müdahalesinden sonra beni elinde tutamasa da, nerede olduğumu bilse istediği zaman gelebilirdi."

"Benimleyken bu adı kullanmadın."

"İngiltere'ye yaptığım yolculuk Desjardins için son görevim olacaktı. Senin amirinin ismini öğrenirsem özgür kalacağıma söz vermişti. Bu yüzden kimliğimi gizlemek için bir neden göremedim; özellikle de adımın doğru olduğundan bile emin değilken."

Simon ellerini beline koyarak, "Bence Desjardins senin kim olduğunu gayet iyi biliyor," dedi. "Bence seni bir koz, gerektiğinde kullanabileceği gizli bir avantaj olarak gizledi."

"Hayır..." Lysette'in dudakları titredi ve zayıflığını gizlemeye çalıştı.

"Sana gerçekten değer verdiğine inanıyor musun? Seni planlarını bozan kişileri öldürmeye gönderirken?"

Lysette bir şey söylemedi; güvenebileceği kimse kalmadığını hissetmek kalbini kırmıştı. Hayır, Desjardins'in onu sevdiğine filan inanmıyordu fakat en azından kendisine karşı az da olsa iyi olabileceğini ummuştu.

Simon yatağa gelerek Lysette'in yanına oturdu ve elini tuttu. Sonra ciddi bir ifadeyle genç kadının yüzünü inceledi. "Ailen seni seviyor. Seni özlüyorlar. Yaptığın her şeye rağmen, seni büyük bir mutlulukla tekrar yanlarına alacaklarından şüphem yok."

Lysette zorlukla yutkundu. "Ben buna layık değilim. Artık değilim."

Simon nasırlı parmaklarıyla Lysette'in elini sakinleştirici bir şekilde okşarken sertçe, "Buna sen karar veremezsin," dedi. "Ancak biri senin ölmeni istiyor. Ve biri seni ölü göstermek için büyük zahmetlere girdi. Polonya'da senin adını taşıyan bir mezara gömülmüş bir ceset var. Şimdilik gömülü kalmalısın."

Lysette gözyaşlarını silmek için elini geri çekerken, "Beni biliyorlar mı?" diye sordu.

"Bir açıdan ama sadece kız kardeşinin hâlâ umudu var. Annen bir ceset görmüş; eşi de öyle. O yüzden durumu hazmetmekte zorlanıyor."

"Anlıyorum."

"Ama seni gördüğünde şüphesi kalmayacak." Simon kısık sesle hırladı.

Genç kadın, "Sen benden hiçbir zaman hoşlanmadın," diye fısıldadı. "Bunları bana neden anlatıyorsun? Neden her şeyi olduğu gibi bırakmıyorsun?"

"Keşke bırakabilseydim." Simon başını iki yana salladı. "Onlara nasıl acıdan başka bir şey hissettirebileceğini bilmiyorum."

Lysette, Simon'ın kendisine anlattıklarını, kardeşi adına konuşurken ne kadar öfkeli olduğunu düşündü ve gözleri kocaman açıldı. "Lynette için yapıyorsun, değil mi? Bunu onun için yapıyorsun."

Simon dişlerini sıktı.

Lysette hafifçe güldü ve Simon bir küfür savurarak yataktan kalktı.

Lysette, "Zavallı Simon," diye alay etti. "Bana çok benzeyen bir kadına tutulmak senin için çok zor olmalı."

"Cadı." Simon'ın bakışları buz gibiydi fakat Lysette'i tedirgin etmemişti. Sadece havlıyordu ve sadece gerektiğinde ısırıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?"

Simon, "Sen bildiğin gibi devam edeceksin," dedi. "Sana anlattıklarımdan kimseye bahsetme. Bana biraz zaman ver. Hâlâ bilmediğimiz çok şey var."

"Senin peşinde biri var."

"Ben de duydum. Onu bana bırak."

Lysette bir an nefesini tutarak söyleyecek uygun bir şey, yardım etmenin ve minnetini göstermenin bir yolunu bulmaya çalıştı. "Keşke bir şey yapabilseydim."

"Yapabilirsin. James'ten ne öğrenirsen önce bana söyle."

"James mi?" Lysette bir an için kalbi durmuş gibi hissetti. "Neden onu da katman gerekiyor?"

"Benim hâlâ Paris'te ve senin geçmişine dolanmış halde olmamın nedeni o." Simon düşüncelere daldığı belli bir şekilde oturma odasına geri çekildi. "İyileş," diye mırıldandı. "İlerleyen günlerde sana ihtiyacım olabilir."

Simon geldiği gibi çabucak ortadan kayboldu.

Lysette yatağına uzanırken kafası karmakarışık, midesi altüst haldeydi ve hem seviniyor hem de derin bir pişmanlık duyuyordu.

Yastığına büzülerek, "Edward," diye mırıldandı.

Yazgı ona karşı o kadar adaletsizdi ki bir eliyle verirken diğeriyle alıyordu. Kendisine nazik davrananlara karşı sonsuza dek acı verici mi olacaktı?

Başını yastığa gömdü ve uyuyakalana kadar ağladı.

On Beşinci Bölüm

Lysette'in evinden ayrılırken Simon'm elinde gelirken olduğundan daha fazlası vardı: Uşak Thierry'ye ait bir takım giysi. Aynı boyda ve ölçülerdeydi ki Thierry'nin Desjardins'i ziyaret etmesi tuhaf olmazdı; Simon'ın şimdiki durağı orasıydı.

Kendi giysilerini arka bahçedeki duvarın dibinde bir çalılığın içine gizledi ve ara sokaktan çıktı. Thierry'nin üç köşeli şapkasını kaşlarına kadar çekerek ellerini ceplerine soktu ve Desjardins'in evine doğru yürümeye başladı.

Mesafe ne yakın ne de uzaktı. Yolda yürürken öğrendiği bilgileri birleştirip eksik parçaları tespit etmek için yeterince düşünecek zaman buldu. Yürürken kaçamak bakışlar atıyordu ama bir terslik görünmüyordu. Çok hazırlıklı olduğu için Desjardins'in evinin bulunduğu sokağın köşesini dönerken armasız bir arabadan uzanan eldivenli eli görünce irkildi.

Bir an duraksadı ama hemen toparladı ve tanınmamak için başını eğerken mesajı kabul etti. Perdeler çekiliydi ve el ile kol tamamen örtülüydü.

Sinir bozucu bir ses, "Ona sabrımın taşmaya başladığını söyle," diye hırladı.

Arabanın içinden tavana vuruldu ve araba hareket etti.

Simon mektubu cebine sokarak yürümeye devam ederken önemli bir şey olmamış gibi davranmayı sürdürdü. Oysa huzursuzluğu giderek artıyordu.

Görünüşe bakılırsa, Simon'ın sandığının aksine, *L'Esprit* gerçekten de Desjardins'in uydurması değildi. Gerçekti ve dolayısıyla yeni bir tehditti.

Çok geçmeden Desjardins'in evinin ön basamaklarına ulaştı ve sabırsızca tokmağı vurdu. Kapı açıldı ve uşak onun girmesine izin vermeye hazır şekilde kapıyı açtı ama bir an sonra onun Thierry olmadığını anladı.

"Bay Quinn."

Simon kartını çıkarıp uzattıktan sonra uşağı omuzlayarak içeri girdi.

Hizmetkâr itiraz etmek için ağzını açtı fakat Simon'ın kısılan gözlerini görünce fikrini değiştirdi. Simon'ı çalışma odasına götürdü ve Simon kendine bir brendi doldurarak bir kanepeye rahatça oturdu.

Desjardins kısa süre sonra içeri girerken, "Quinn," dedi. "Bu ne güzel sürpriz."

Ne var ki Kont'un bakışları Thierry'nin giysilerine döndü ve Simon'ın yararlandığı bir temkin sergiledi.

Quinn kadehini masaya bırakıp cebinden *L'Esprit*'nin mesajını çıkarırken, "Sana bir şey getirdim," dedi. Teatral bir ilgiyle mesajı inceledi. "İlginç bir mühür. Ya da olmayan bir mühür."

Desjardins parmaklarını sertçe şaklatarak, "Ver onu bana," dedi.

"Hayır." Simon mührü kırarak mesajı açtı.

Kont aniden ileri atıldı ve mesajı Simon'ın elinden kaptı.

Simon gülümsedi. "*L'Esprit* bu kez ne istiyormuş?"

Desjardins sarardı. "Sen *L'Esprit* hakkında ne biliyorsun?"

"Pek fazla şey değil ama sen bana anlatacaksın."

"Çık dışarı." Kont yırtılmış mektubu titreyen elleriyle ceketinin cebine tıktı. "Ben seni attırmadan."

"Daha fazla sorgulamadan gitmeme izin mi vereceksin? Bu sana yakışmaz." Simon şaşırmış gibi bir ifadeyle baktı. "Beklenmedik şekilde davranmana yol açabilecek şey ne olabilir acaba? Korku?"

Kont, "Saçma!" diye hırladı. "Sen bir hiçsin. Benim için de, İngilizler için de bir hiçsin. Ortadan kaldırılsan kimse seni özlemez ya da senin için endişelenmez."

"Bu bir tehdit mi?" Simon sırıtarak öne eğildi. "Lysette Baillon hakkında da aynı şekilde düşünmüş olmalısın. Yoksa Rousseau muydu? İtiraf etmeliyim ki kafam karıştı. Ne olursa olsun, yanıldın. Onu özleyenler var ve artık bulundu."

Desjardins yumruklarını sıktı. "Açıkla."

"Hayır, hayır. Duyacağımız tek açıklamayı sen yapacaksın."

"Bildiğini sandığın şeyleri unutup ülkeden ayrılsan senin için daha hayırlı olur. Burnunu soktuğun konular seni cehenneme götürür."

Simon, "Yirmi yıldır *L'Esprit*'nin kaprislerine boyun eğiyorsun. Kendi başına ondan kurtulamadığın belli. Ben sana yardım edebilirim," dedi, "işime gelirse."

Desjardins ilgisini açık ederek oturdu. "Hangi amaçla?"

"Lysette'i bana vereceksin ve hiç girmemiş gibi hayatından çıkacaksın."

Kont'un yüzünde beliren sırıtış öylesine zafer yansıtıyordu ki Simon kısık sesle güldü.

Desjardins kibirle, "Ondan hoşlandığını biliyordum!" dedi.

"Sen bildiğini sandığın şeye inanma. Bana *L'Esprit*'den söz et."

Desjardins dudaklarını büzerek arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Uzun, ölçülü bir duraksama oldu. Sonra anlatmaya başladı ve Simon büyük bir ilgiyle dinledi.

Hikâye sona erdiğinde Simon sordu: "Saint-Martin'in mahvıyla bir sonraki mesajın gelişi arasında ne kadar zaman geçti?"

"On yıl, aşağı yukarı."

"Bir daha sefere ondan mesaj aldığında mahzene gelmemiş miydi?"

"Hayır."

"Bunu tuhaf bulmadın mı?"

Kont, "Bence hepsi baştan sona tuhaf," diye tersledi.

"İlk mesajlarda izi sürülebilir elyazıları yoktu ve *L'Esprit* seninle mahzende buluşuyordu. Daha sonraki mesajlar elyazısıyla geldi ve *L'Esprit* sana hiç yaklaşmadı. İlk mesajlarda mücevherler vardı ama sonraki mesajlarda yoktu."

Kont, "Birinde vardı," diye düzeltti. "Ancak mücevheri ve onu geri çevirdiğim zaman beni ailemle ilgili tehdit etmeye başladı."

"Ve mesajların farklı olması seni hiç rahatsız etmedi mi?"

Desjardins hareketsiz kaldı. "Neden etsin ki?"

Simon omuz silkti.

"Adamın benzeri yok, Quinn. Bunu sen bile kabul etmelisin."

Bu hakaret Simon'ın dikkatinden kaçmamıştı ama aldırmadı. "İnsan yeterince akıllıysa her şey kopyalanabilir."

Kont bunu dikkatle düşündü. "Bana nasıl yardım etmeyi düşünüyorsun?"

"Bence adamın kandırılabileceğini bugün kanıtlamış olduk."

"Onu Thierry'yle yemleyebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Simon parmaklarını dizine vurdu. "Bence Thierry, *L'Esprit*'yi sandığından daha iyi tanıyor. Benimle konuşurken adamın sesinde bir şey vardı. Tam olarak bir emir değildi. Daha çok uyarı gibiydi. Biri tamamen astı olmayan birini uyarır gibi."

"*Absurde.* Thierry yıllardır yanımda."

"Senin ve benim gibi adamların uyandırabileceği sadakat satın alınabilir ve Thierry'yi *L'Esprit*'nin de yıllardır tanıdığını gözden kaçırıyorsun."

Kont, "Ben hiçbir şeyi gözden kaçırıyor filan değilim; senin bana nasıl yardım edeceğin konusu dışında," dedi. "Thierry, *L'Esprit* için çalışıyor olsa, şimdiye kadar Lysette'e ihanet ederdi."

"Neden? Onun kaçırılmasını *L'Esprit* mi planlamıştı?"

Kont'un sessiz kalışı Simon'a çok şey anlatıyordu.

Simon ayağa kalkarken, "Saint-Martin'le bir buluşma ayarla," dedi. "Sonra bana buluşmanın yerini ve zamanını bildir."

Desjardins ayağa kalkarken, "Sana güveniyormuşum gibi davranıyorsun," diye çıkıştı.

"Başka kimin var ki?"

Kont'un ince dudakları daha da inceldi. "Ne planlıyorsun?"

"Bir tuzak."

"Kim için?"

Simon sırıttı ve kapıya doğru yürüyerek koridora çıkıp evin arkasına ilerledi. "Öğrenmeyi umuyorsan söylediklerimi yaparsın."

Mutfaktan geçerek mahzene inen merdivene yöneldi. Desjardins hemen arkasındaydı ve Simon'ın çok daha uzun adımlarına yetişebilmek için neredeyse koşturuyordu. Simon yeraltı mezarlığının kapısını açarak aşağı baktı.

"Bir meşaleye ihtiyacım var," dedi.

Kont, "Sanki ortalıkta varmış gibi," dedi.

Simon onun yanına bakarak bir kaşını kaldırdı. Uzun bir an geçtikten sonra Kont bir küfür savurarak mutfaktan çıktı. Biraz sonra elinde yanan bir meşaleyle geri döndü.

"Aşağıda önemli bir şey yok, Quinn."

"Elbette yok." Simon taş koridora girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

Tahmin ettiği gibi, Simon yarım saat sonra adamlarını görmeye götürüldüğü mezarlığa çıktı. Şehrin altındaki tüneller dolambaçlı ve kilometrelerce uzunluktaydı fakat duvarlardaki yanmış meşaleleri ve duman izlerini takip ederek en çok kullanılan yolları bulabiliyordu.

Lynette'in kaldığı ev çok uzakta değildi. Simon meşalesini bir kenara atarak oraya yönelirken, Lynette ve annesinin Lysette'ten en kısa sürede haberdar olması gerektiğini düşünüyordu.

Saatler ve günler ilerledikçe tehlike artacaktı –gömülmüş sırları kazmaya çalışırken hep öyle olurdu– ve Simon'ın başına bir şey gelirse, Lysette ailesini onları bulabilecek kadar tanımıyordu. O zaman da Lynette kardeşinin hayatta olduğunu asla öğrenemezdi.

Ara sokaktan eve yaklaştı ve servis kapısını çaldı. Kapıyı açan genç hizmetçinin orada bir konuk bulduğu için şaşırdığını söylemek yetersiz kalırdı. Ancak kendini çabucak toparladı.

Simon'ı içeri aldı ve gelişini uşağa bildirirken onu alt kattaki kabul salonunda bekletti.

Simon soluklanırken güzel dekore edilmiş salonda dolaşıyor ve kendisini gülümseten detaylar fark ediyordu. Krem rengi ve altın sarısı bir krala uygunken, detaylara bakılırsa ev sahibesinin cinselliğe düşkünlüğünün kanıtları açıkça görülüyordu. Yarı çıplak periler, lambaların gövdelerinde ve sıvalarda dans ediyordu ve minyatür Yunan heykelleri bir leydinin yüzünü kızartacak şekilde değiştirilmişti.

"Bay Quinn. Ortama uygun giyinmiş olmanız ne güzel."

Olduğu yerde hızla döndüğünde güzel Vikontes'i içeri girerken gördü. Kıyafeti kendisini ziyarete geldiğinde giydiğine kıyasla daha az resmiydi. İnce muslinden çiçekli bir elbise giymişti ve kızlarından daha yaşlı görünmüyordu. Arkasından içeri giren esmer güzeli Simon'a o kadar sıcak ve samimi bir tavırla gülümsedi ki Simon onun neden bu kadar aranan bir kadın olduğunu hemen anladı. İki hanımı eğilerek selamladı.

Vikontes kısaca ve çabucak ikisini tanıştırdıktan sonra Simon'a oturmasını işaret etti.

Kadın soğuk bir tavırla, "Bir mesaj yeterli olurdu," dedi.

Simon keyifle, "Size Lysette'in hayatta ve iyi olduğunu bildirmek için mi?" dedi. "Ne kadar soylu aileden gelmesem de, ben bile o kadar kabalık edemem."

Vikontes aniden kaskatı kesilerek yanında oturan Solange'a bir bakış attı. Esmer güzeli uzanarak arkadaşının elini tuttu.

Vikontes, "Ne istiyorsunuz, Bay Quinn?" diye sordu. "Şimdi sizinle oyun oynayacak havada değilim."

Bu şartlarda normal olacağını düşünerek Simon onun tersliğine aldırmadı. "Son iki yıldan önceki hayatını hatır-

lamadığını iddia ediyor ki bu da şimdiye kadar neden size ulaşmaya çalışmadığını açıklıyor."

Vikontes alaycı bir tavırla, "Ne güzel," dedi. "Hiçbir şey hatırlamıyorsanız, detayları yanlış hatırlamanız da mümkün olmaz. Onu ne zaman getireceksiniz? Bize ve servetimize geri dönmek istediğinden eminim."

"Bunu yapmamın güvenli olduğundan emin olana kadar sizi onunla bir araya getirmeyeceğim."

"Ah, anlıyorum. Güvenliği sağlamak bana ne kadara mal olacak?"

Simon her şey yoluna girdiğinde bir gün Vikontes'le sohbet etmeyi düşünerek gülümsedi. "Marki Saint-Martin'le birlikteyken *L'Esprit* diye bir adamdan haberiniz var mıydı?"

Vikontes sarardı.

Simon, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Son yıllarda ondan haber aldınız mı?"

"Sizi ne ilgilendiriyor?"

Simon, "Tuhaf bulduğum bir şey var," diye yine mırıldandı. "Hem siz hem de Kont Desjardins, başınıza bela olan bir adamla ilgili bu kadar savunmacı davranıyorsunuz."

"Bazı şeyler özel ve acı vericidir. Yabancılarla ya da güvenmediğiniz kişilerle paylaşmak kolay değildir."

"Ben ona güveniyorum."

Lynette'in sesi bir güneş ışığı gibi Simon'ın tenine yayılırken göğsünde acı verici bir sızı yarattı. Simon ayağa kalktı ve ona bakmak için kendini zorladı. Bunu yaptığında keskin bir nefes aldı ve gözlerinin altındaki koyu renk halkalarla öpüşmekten şişmiş dudaklarının kendi izini ele verdiğini fark etti.

Asla bundan daha güzel olamazdı.

Simon eğilerek selam verdi. "Matmazel Baillon. Bir rüya gibisiniz."

"Bay Quinn." Lynette'in sesi kısık ve gırtlaktandı; Simon'a yatağında attığı tutku çığlıkları hatırlatmıştı. "Ne kadar muhteşem görünüyorsunuz."

Vikontes, "Lynette..." diye azarladı. "Lütfen odana geri dön."

"Hayır." Lynette odanın karşı tarafından gelerek yaldızlı bir koltuğa oturup ince elleriyle oymalı kolçakları kavradı. "Kalmayı düşünüyorum. Bay Quinn buraya benim için gelmiştir."

Simon gülümseyerek oturdu.

"Ben..."

Solange arkadaşının elini sıktı ve Vikontes dilini tuttu.

Simon, "Desjardins son on yıldır *L'Esprit*'den emirler alıyormuş," diye devam etti.

Vikontes, "İşkence edecek daha iyi birini düşünemiyorum." dedi.

"Ben Lysette'in rahatsızlığıyla onun bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum fakat yirmi yıl önce *L'Esprit* ismiyle tanıdığınız adamla aynı kişi olup olmadığını merak ediyorum."

Solange öne eğildi. "Neden böyle düşünüyorsunuz, Bay Quinn?"

Simon iki iletişim tarzı arasındaki farkları açıkladı.

Vikontes, "Ama birinin neden böyle bir hileye başvuracağını anlamıyorum," dedi, "ya da neden Lysette'le bir ilgisi olacağını."

Lynette umutlu gözlerle bakarak, "Gerçekten Lysette mi?" diye sordu.

Simon yumuşak bir sesle, "Evet," dedi. "Öyle olduğuna inanıyorum. Ancak bir zamanlar tanıdığınız kardeşiniz değil. Son iki yıldan öncesine ait hiçbir şey hatırlamıyor ve bu süreçte dönüştüğü kadın da hatırladığınız gibi biri değil."

Lynette inatla, "Umurumda değil," dedi.

Simon, "Onunla karşılaştığınızda umurunuzda olabilir," diye uyardı ama bakışları onu destekleyeceğine söz veriyordu. Lynette başıyla onayladı ve Simon'a öyle derin bir hayranlıkla baktı ki genç adam nasıl olup da oturduğu yerden düşmediğine şaşırdı.

Simon dikkatini tekrar Vikontes'e çevirerek, "Bence," dedi, "bir zamanlar *Saint-Martin'den* intikam almak isteyen *L'Esprit* onun *için* intikam isteyen birine dönüştü."

Vikontes kaşlarını çattı. "Hâlâ anlamıyorum."

"Size ve çocuklarınıza kimin düşmanlığı olabilir? Mutluluğunuzdan kim nefret eder ve onu yok etmek ister?"

Vikontes ayağa fırladı. "Saint-Martin'den mi söz ediyorsunuz?"

Simon da kalktı. "Desjardins bana L'Esprit'nin amacının Saint-Martin'i yok etmek olduğunu söyledi ama yeni *L'Esprit* –onu mahzende ziyaret etmek yerine elyazısıyla yazılmış mesajlar gönderen– Marki'yle ilgisi olmayan taleplerde bulunuyor. Mesajların amacı Desjardins'i delirtmek."

Vikontes, "Saint-Martin bana asla zarar vermez," diye karşı çıktı. "Asla."

Lynette, "Saint-Martin kim?" diye sordu.

Simon, "Siz kendisinden ayrıldıktan sonra her açıdan hızlı bir çöküşe geçmiş," diye devam etti. "Oysa siz evlenmişsiniz, çocuklarınız olmuş ve hayatınızı yaşamışsınız."

Vikontes, "O *L'Esprit*'yi nereden bilebilir ki?" diye itiraz etti. "Ben ondan Fransa'dan ayrıldığım gece tek bir mesaj almıştım ve yola çıktığımda yanımdaydı. Saint-Martin onu hiç görmedi bile."

"*L'Esprit* Marki'nin mutluluğunu elinden almaya o kadar kararlı davranmışsa, başarıya ulaştığında bununla böbürlenmez miydi? Saint-Martin'e bir şey gönderip, talihsizliğinin tesadüf değil, iyi planlanmış bir saldırı olduğunu göstermez miydi? Yenildiklerini bilmediği sürece bir düşmanı yenmenin ne zevki olabilir ki?"

Solange, "*Mon Dieu,*" diye fısıldadı.

Vikontes, "O böyle bir kötülük yapamaz," diye ısrar etti.

Simon, Lynette'e baktı fakat Vikontes'e hitaben konuştu. "Bir erkek arzudan delirebilir, leydim."

Lynette, Simon'ın gözlerine bakarak, "*Siz* neler olduğuna inanıyorsunuz, Bay Quinn?" diye sordu.

Simon, "Ben kız kardeşinizin kaçırıldığını düşünüyorum," dedi. "Başka bir cesede onun giysileri giydirildi ve arabayla birlikte yakıldı. Bunların Depardue adında bir adam tarafından yapıldığına inanıyorum ki o da Saint-Martin adına çalışıyordu. Bir şekilde Lysette'in zihni hasar gördü ve hafızasını kaybetti. Desjardins onu öğrendi ve kim olduğunu gayet iyi bilerek yanına aldı. Onun için bir kimlik yarattı ve iki yıl boyunca Lysette'i kendi amaçları doğrultusunda kullanırken bir gün onun kimliğinin kendisini *L'Esprit*'den kurtarabileceğini umdu."

Vikontes, "Bunların hiçbirine inanmıyorum," dedi fakat sararmış yüzü ve ovuşturduğu elleri bambaşka şeyler söylüyordu.

Lynette, "Bütün bunlar annem ilişkilerini bitirdiği için mi oldu yani?" diye sordu.

"Bu bir olasılık."

"Hayır, değil." Vikontes omuzlarını dikleştirdi. "Siz onu tanımıyorsunuz, Bay Quinn, kişiliğiyle ilgili böyle çıkarımlarda bulunamazsınız."

"Belki de ona çocuklarınıza karşı hissedemeyeceği duygular yükleyen sizsiniz. Sonuçta siz ondan fazlasını biliyorsunuz."

Solange yumuşak bir sesle, "Çok akıllısınız, Bay Quinn," dedi.

Lynette, "Neden söz ediyorsunuz?" diye sordu.

Simon kendisinin konuşup açıklamasını umarak Vikontes'e baktı. Vikontes herhangi bir şey söylemek yerine başını çevirdi.

Lynette iç çekti. "Anne, bir yere varmak istiyorsak artık sırlardan vazgeçmelisin."

Simon, "Lysette'i tamamen kurtarmak istiyorsak," dedi, "*L'Esprit*'yi ortaya çıkarmamız gerekiyor. O var oldukça hem Lysette hem de Lynette tehlikede olacak."

Lynette ayağa kalktı. "Ben elimden geldiğince yardım edeceğim."

Annesi, "Sen bu olaya karışmayacaksın!" diye çıkıştı.

"Üzgünüm, *maman*." Lynette'in sesi kendinden emindi. "Sana itaatsizlik etmek istemem fakat Bay Quinn'in bizim için tek başına kendini riske atmasına izin veremem. Ve yapabileceğim bir şey varken Lysette'in bu şartlarda yaşamaya devam etmesine de izin veremem. O da benim için aynısını yapardı."

"Bu kadının kardeşin olup olmadığını bilmiyorsun."

Lynette, "Biliyorum," dedi. "Bundan hiç şüphem yok."

Solange gürültülü bir şekilde nefes verdi. "Ne yapabiliriz, Bay Quinn?"

"Birkaç gün sonra geldiğinde de Grenier ile konuşun. Şüphelerimi onunla paylaşın. Bulabileceğimiz bütün erkeklere ihtiyacımız olacak."

"De Grenier... Evet, haklısınız." Vikontes'in rahatlaması belirgindi. "O size yardım eder."

Simon, "Bu süreçte," dedi, "ben Lysette'i korumak için elimden geleni yapacağım." Lynette'e baktı. "Lütfen siz dışarı çıkmayın, matmazel. Size bir şey olursa çok üzülürüm."

"Elbette." Lynette güven veren bir tavırla gülümsedi. "Kendimi hiçbir şekilde tehlikeye atmayacağım."

Simon eğildi. "Bana ihtiyacınız olursa hizmetinizdeyim ama lütfen, bu süreçte benim evime gelmeyin. Hiçbiriniz için güvenli değil."

"Teşekkürler, Bay Quinn." Lynette, Simon'ın yanına gelerek elini uzattı. Simon genç kadının elini öperken teninin kokusu aklına en özel anıları getirdi. Büyük bir isteksizlikle Lynette'in elini bırakırken onu bütün tehlikelerden korumak adına oradan götürmemek için kendini çok zor tuttu.

Solange da elini uzattı. "Dikkatli olun, Bay Quinn."

"Teşekkürler, matmazel. Siz de."

Vikontes başını yana yatırdı. "Lysette hakkında söylediklerin doğruysa, size büyük bir borcum var demektir."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. Ben buraya herhangi bir beklentiyle gelmedim." Simon son bir kez Lynette'e bakarken bütün endişelerini onunla paylaşabilmek için yalnız kalabilmelerini diliyordu. Hayatı boyunca yükünü paylaşacak kimsesi olmamıştı.

"Yolunuz açık olsun."

Simon geldiği yoldan geri dönerken arkasında toparlamayı umduğu bir kargaşa bırakmıştı.

Tremblay'in evinden iki sokak uzaklaştığında Simon takip edildiğini anladı. Peşindeki kişi iyiydi.

Ama Simon daha iyiydi.

Simon iki arabanın arasından geçerek diğer tarafa döndü ve adamın arkasına dolaştı. Thierry'nin ceketinin kol ağzında Simon'ın hançeri gizliydi. Kolunun hızlı bir hareketiyle hançerin kabzası avcuna kaydı.

Adamın birkaç adım arkasından, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Adam kaygısızlık havasını koruyarak adımlarını yavaşlattı ve zarif bir hareketle dönerek şapkasının ucuna dokundu.

"Belki ben size yardım edebilirim," diye karşılık verdi.

"Marki Saint-Martin sizsiniz, sanırım?"

Sormuş olmasına rağmen Simon aslında cevabı biliyordu.

Saint-Martin başını hafifçe yana yatırdı. "Bay Quinn."

Birbirlerini dikkatle süzdüler.

Simon, "Dikkat çekmeyeceğimiz bir yere gidelim mi?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Birlikte dikkatli adımlarla ilerleyerek sokağın ucunda küçük bir han seçtiler. Havada kızarmış et ve bira kokusu vardı; müşteriler düzgün giyimli ve sakindi.

İki adam bir köşede karşılıklı oturdular ve Marki şapkasını çıkarırken Simon onu inceledi.

Uzun boylu, sarışın ve formunda olan Marki, aynı şekilde sarışın olan Marguerite Baillon'la gerçekten çarpıcı bir çift olurdu.

"Vikontes benden sizi araştırmamı istedi, Bay Quinn."

"Bu görevden zevk alıyor musunuz?"

"Hem de çok." Marki'nin dudakları kıvrıldı ve parmaklarını hafifçe masanın üzerine vurdu. "İlginç birisiniz."

"Siz de öyle."

Marki kısık sesle, "Gömülü sırların yeraltında bırakılması genellikle en iyisidir," dedi.

Simon arkasına yaslanırken, "Ne ilginç bir ifade," diye mırıldandı. "Ben de size bir şey söyleyeyim: At kaçtıktan sonra ahırın kapısını kapamak için artık çok geçtir."

Saint-Martin'in gözleri uğursuzca kısıldı.

Simon adamın güzel yüzüne ve yağsız vücuduna kanacak değildi. Marki'de keskin bir gerginlik ve yoğun bir umutsuzluk vardı. Simon adamın kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığını ve dolayısıyla son derece tehlikeli olduğunu hatırladı. Sert yüz ifadesi, Simon'a Lynette'in var olmayacağı geleceğini de hatırlattı. Belki de Simon yıllar sonra bu adam gibi görünecekti. Bu düşünce inciticiydi.

"Yavaş ilerleyin, Bay Quinn. Tehlikeli bölgedesiniz."

Simon duygusuzca, "Sizinki bugün aldığım dördüncü tehdit," dedi. "Bir rekor olmalı."

"Anlaşılan insanların akıllarına ölümcül düşünceler getiriyorsunuz." Marki'nin gülümsemesi insanın kanını donduruyordu.

Simon alaycı bir tavırla güldü. "Siz de öyle. Bana *L'Esprit*'den söz edin."

Saint-Martin belirgin bir şekilde gerildi. "Anlayamadım?"

"İtiraf etmeliyim ki böylesine derin bir nefret uyandırabilmenizden etkilendim. Belki de ne yaptığınızı açıklamak istersiniz?"

Marki'nin rahatsız olduğunu gösteren tek şey, parmak boğumlarının aniden bembeyaz kesilmesiydi.

Simon, "Yorum yok mu?" diye mırıldandı. "Ne olursa olsun, Vikontes'e ve ailesine yönelik bu yeni tehdidin devam etmesine izin vermeyeceğim. Sizin de dediğiniz gibi, bazı şeyler gömüldüğünde

öyle kalması daha iyidir. Canlandırıp harekete geçirilmemeleri gerekir."

Saint-Martin kısık sesle, "Engel olabilir misiniz?" diye sordu. "Sanmıyorum."

"Umutsuz bir adam umutsuz önlemlere başvurur. Bunu gayet iyi biliyorsunuz bence."

"Çok akılhsınız, Bay Quinn." Saint-Martin ayağa kalkarak şapkasını tekrar taktı. "Aynı zamanda çok sağduyulu olmak için de dua edin. Belki o zaman hayatta kalabilirsiniz."

Simon gülümseyerek onun arkasından seslendi: "Aynı günde beş tehdit oldu."

Marki han kapısını arkasından sessizce kapadı.

On Altıncı Bölüm

Lysette yatak odasının kilidinin sesiyle uyandı. Gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı ve Madam Fouche'nin başını kapıdan içeri uzattığını gördü.

Yumuşak bir sesle, çok büyük olasılıkla karanlık odada iyi göremeyerek, "Madam Marchant?" diye sordu. "İyi misiniz?"

Lysette hırıltılı bir sesle, "Evet, gir," dedi.

Hizmetçi içeri girdi ve çabucak lambaları yakıp şöminedeki kömürleri tutuşturdu. Sonra ellerini önlüğüne silerek yatağa yaklaştı. "Bay James aşağıda ve sizi görmek istiyor."

Lysette önce üstünü değiştirmesi ve adamı başka bir yerde kabul etmesi gerektiğini bilmesine rağmen, "On dakika sonra onu yukarı gönder," dedi. Zahmete giremeyecek kadar yorgundu. Ayrıca bu odada dünyadan uzaktayken kendini güvende, Desjardins'in çalışanlarının meraklı gözlerinden uzakta hissediyordu.

Madam Fouche gitti ve biraz sonra yanında Edward'la döndü. Lysette yüzünü yıkamış, biraz toparlanmış ve geceliğinin üzerine bir sabahlık giyip kuşağını sımsıkı bağlamıştı. Ateşin

önündeki bir koltukta oturmuş, ellerini kucağına birleştirmişti ve duruşu kendinden emindi.

En azından öyle olduğunu sanıyordu.

Edward genç kadının yanında dizlerinin üzerine çöküp çatık kaşlarla bakarak, "Sorun ne?" diye sordu. Özenli bir şekilde giyinmişti; üzerinde sade olsa da güzel dikilmiş gri bir takım elbise vardı ve boyunbağı mükemmel bir şekilde bağlanmıştı. "Ağlamışsınız."

Edward'ın yüzündeki duygu yoğunluğu, Lysette'i uzanıp çekingen ve titreyen parmaklarla onun yüzüne dokunmaya zorladı. Tenleri birbirine değdiği anda Edward sert bir şekilde nefesini üfledi ve ses genç kadını o kadar ürpertti ki hemen elini geri çekti.

Edward gözle görülemeyecek bir hızla Lysette'in elini yakaladı. Yüzünü onun avcuna bastırırken gözlerinde korkutucu bir karanlık vardı... ve Lysette'i ürpertmişti.

Lysette boğuk bir sesle, "Neden geldiniz?" diye sordu.

"Çünkü uzak kalamıyorum."

"Ne olacağını umuyorsunuz?"

Edward yavaşça derin bir nefes aldı ve bakışlarını Lysette'in gözlerinden ayırmadı. "Sizi tanımama izin verirseniz aramızda neler olabileceğini size göstermem için bana zaman tanıyacağınızı umuyorum."

"Ne kadar tanırsanız benden o kadar az hoşlanırsınız."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsunuz. Hissedebiliyorsunuz. Bunu gözlerinizde görebiliyorum." Bir elini Lysette'in sıkıca birleşmiş ellerinin üzerine koyarak hafifçe sıktı. "Yoksa bu kadar korkmazdınız."

Lysette, "Be-beni istiyorsunuz," diye fısıldadı. "Ya-yatağınızda."

Edward ayağa kalkarak iki elini genç kadına uzattı ve onun da kalkmasına yardım etti. Lysette titreyerek Edward'ın karşısında durdu.

Edward'ın parmakları Lysette'in şakağında dolaşırken bakışları ateşli ama nazikti. "Korkuyorsunuz ama benden değil. Sizi korkutan şey anılar. Onları değiştirebilirim. Silinip gitmelerini sağlayabilirim."

Lysette, Edward'ın yüzünü kendisininkine yaklaştırışını izledi; Edward bunu onun geri çekilmesine fırsat tanıyacak kadar yavaş bir şekilde yapıyordu. Lysette öpücükten sonra adamın ne isteyeceğini bildiği için kısmen geri çekilmek istiyordu. Diğer yandan, ciddi görünüşlü dudaklarının biçimi onu büyülemişti. Hiç havailiği yoktu.

Edward tutunabileceği bir çapaydı. Kendisiyse sürükleniyordu. Ona sarılıp nihayet bir dengeye kavuşma dürtüsüne karşı koyması mümkün değildi. Çok uzun süredir yalnızdı; kendinden başka hiç kimseye dayanamamıştı. Oysa şimdi o buradaydı... ve... kararlıydı...

Edward boğuk bir sesle, dudakları Lysette'inkilerin bir parmak kadar uzağındayken, "Evet, sizi istiyorum," dedi. "Ama bekleyebilirim. *Bekleyeceğim.* Ne kadar uzun sürerse sürsün. siz hazır olana kadar."

Lysette olduğu yerde donup kalırken kalbi deli gibi atıyordu.

Dudakları birbirine değdi; nazikçe fakat tereddütsüzce. Edward'ın dili Lysette'in dudaklarının kenarına değerek kıvrımını okşadı. Genç kadının burnuna sandalağacı ve mine kokuları dolarak kanını ısıttı ve teninin ürpermesine neden oldu.

Lysette karnına yayılan sıcaklığı hissetti.

Bacaklarının arasına ıslaklık yayıldı. İnleyerek Edward'ın ceketine tutunurken sırtına vuran serin havanın ve önüne yaslanan sertleşmiş erkekliğin sıcaklığının farkındaydı.

"Beni içeri al, Corinne."

Lysette titreyerek itaat etti ve Edward'ın dili kendinden emin bir şekilde ağzına daldığında inledi. Cinsel birleşme benzerliği inkâr edilemezdi ve Lysette'in titreyişi şiddetli sarsıntılara dönüştü.

Edward sert bir nefes alarak geri çekildi. "Gördün mü?" dedi. "Durabilirim. Ne zaman istersen. Sen önden git, ben seni izlerim."

"Lysette."

Edward kaşlarını çattı. "Anlayamadım?"

"Adım Lysette." Lysette kollarını onun beline sardı. "Sana yalan söyledim."

Edward güler gibi bir ses çıkardı. Kaba ve abartılı, neredeyse bağırır gibi bir sesti. "Lysette sana daha çok yakışıyor."

Lysette aniden, "Desjardins için çalışıyorum," diye açıkladı. "Bay Franklin hakkında bilgiye ihtiyacı var ve seni konuşturmam için beni kullanıyordu."

"Kullanıyor*du*?" Edward'ın elleri kaydı; biri genç kadının ensesini kavrarken diğeri beline dolandı.

Lysette nefes almaktan korkarak ona baktı. "Ben iyi biri değilim. Kötü şeyler yaptım..."

"Umurumda bile değil." Edward alev alev yanan gözlerle onu inceliyordu. "Beni endişelendiren, bu andan itibaren yanımda nasıl olacağın. Karar vermelisin, Lysette: Tanıştığımızdan beri yaptığım gibi seninle ilgileneceğime güvenecek misin, yoksa beni kendinden uzaklaştıracak mısın?"

Lysette zorlukla yutkundu. "Sana güvenmek istiyorum."

"Sanırım bu da bir başlangıç."

Edward'ın parmakları genç kadının gergin ense kaslarını ovalarken Lysette çıldıracağını sandı. Zihni korkusunu devam ettirmeye çalışıyor, onu kaçmaya zorluyordu. Oysa vücudu Edward'ın dokunuşlarıyla eriyordu. Onun ince, sert vücudunun kendisininkine değişini hissetmek sevimsiz gelmiyordu.

"Ben kimseye güvenmedim," diye itiraf etti.

"Hiç mi?"

Lysette'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Hatırlayabildiğim kadarıyla. Hayat hikâyemi duymak ister misin? Acınacak kadar kısa ama hepsi doğru."

Edward onun burnuna bir öpücük kondurdu. "Bana anlatacağın bütün gerçekleri dinlemekten zevk alırım. Ancak yatağına dönüp biraz et suyu içersen minnettar olurum."

"Nasıl istersen." Lysette onun kendi iyiliği için sergilediği endişeden etkilenerek çekingen bir tavırla gülümsedi.

Edward elini genç kadının beline koyarak onu yatağa götürdü.

Lysette hiç direnmeden ya da gizli niyetlerden korkmadan kontrolü ona bıraktığını görünce şaşırdı. Edward'ın keskin biçimli dudaklarındaki hafif gülümseme, buna değdiğini gösteriyordu.

Yatak odasının bitişiğindeki oturma odasında erkeksi bir ses kendisini ürperttiğinde, Marguerite yataktaydı ve uykuya dalmak üzereydi. Örtüleri üstünden atarak doğrulup oturdu ve yatağın ayakucunda duran sabahlığını aldı. Kapıya koşarak açtı ve kendini kocasıyla karşı karşıya buldu.

De Grenier'nin üstü başı toz toprak içindeydi ve yorgun olduğu belliydi fakat onu görünce yakışıklı yüzü aydınlandı.

Marguerite'in hizmetçisi Celie onun arkasında durmuş, bastonunu ve şapkasını tutuyordu.

"Paris'e bu gece geldim," dedi de Grenier, "ve beni bekleyen mesajını buldum. Hemen buraya geldim."

Marguerite de Grenier'nin koluna girerek onu yatak odasına çekerken hizmetçiye, "Sen gidebilirsin," dedi.

Kapıyı arkalarından kaparken hizmetkârın kaşlarını çattığını fark etti. De Grenier ne zaman Marguerite'in yanında olsa, Celie bundan hiç hoşlanmazdı. Saint-Martin'le ilişkisinden beri hizmetçi onunla birlikte olduğundan, Marguerite konunun sadece bir efendisini diğerinden daha fazla sevmesi olduğunu düşünüyordu.

De Grenier şömineye yaklaşıp ellerini ateşe uzatarak, "Neden buradasın?" diye sordu.

Marguerite telaşla, "Sana anlatmam gereken çok şey var," dedi. "Seninle son görüştüğümüzden beri çok şey oldu."

Evlilikleri mesafeliydi; de Grenier zamanının çoğunu evin dışında geçiriyordu. Evdeyken bile genellikle çalışma odasında oluyor, Fransa ve Polonya arasındaki diplomatik konularla uğraşıyordu. Ama bu Marguerite'in da hatasıydı. Kalbi başka yerde olduğundan, Marguerite kendini ona asla olması gerektiği gibi vermemişti.

De Grenier, "Belki de kendi evimize gitsek daha iyi olur," diye önerdi.

"Bu saatler alır ve o kadar uzun süre bekleyemem. Açıkçası, sen gelene kadar delireceğimi sandım."

De Grenier başıyla onaylayarak ceketini çıkardı ve geniş omuzları ortaya çıktı. Şimdi üzerinde gömleği ve yeleği vardı. Saint-Martin'den on yaş daha gençti; vücudu tam formunda ve bakımlı, saçları simsiyahtı. Kadınlar ona hayranlık duyu-

yor, üstüne düşüyorlardı ama o genellikle onların ilgisini fark edemeyecek kadar meşgul oluyordu.

De Grenier bir koltuğa çökerek çizmelerini çıkardı. "Bütün dikkatim sizde, hanımefendi."

Marguerite başıyla onaylayarak ellerini arkasında birleştirdi ve son bir haftada yaşananları anlatmaya başladı. Sinirli bir tavırla odanın içinde volta atıyordu ama net bir sesle konuşuyordu. Konu, hiçbir detayı saptıramayacağı kadar önemliydi.

De Grenier, Marguerite anlatacaklarını bitirdiğinde, "Ve sen şu adama inanıyor musun? Quinn'e?" diye sordu. "Lysette'in vücudunu kendi gözlerinle gördün, Marguerite. Bu kadın nasıl bizim kızımız olabilir?"

"Bilmiyorum. İtiraf etmeliyim ki kafam karmakarışık."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" De Grenier ayağa kalkarak karısına yaklaştı ve ellerini tuttu. Hafif öfkeli bakışları net ve doğrudandı.

Marguerite, "Quinn'in *L'Esprit* hakkındaki hikâyesiyle ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sence doğru olabilir mi?"

De Grenier iç çekti ve başını iki yana salladı. "Bana bu işin sorumlusunun Saint-Martin olup olmadığını mı soruyorsun? Hiçbir fikrim yok. Çok fazla cevaplanmamış soru var. İlk *L'Esprit*'ye ne oldu? Desjardins olaya nasıl karıştı?"

Marguerite, "O adamdan tiksiniyorum," diye tısladı. "Onun kötülüğünü bu kadar çok istemek beni korkutuyor."

De Grenier dudaklarını Marguerite'in alnına dayadı. "Yarın Quinn'i ziyaret edeceğim ve samimiyetini kendim sınayacağım."

"Teşekkür ederim." Marguerite ona bakarken derin bir minnet duyuyordu. Hayatındaki her trajedide de Grenier onun yanında olmuş, destek ve teselli sağlamıştı.

De Grenier'nin bir eli karısının omuzlarından kaydı ve göğsünü tuttu. Marguerite onun yaklaşımının aniliğine şaşırarak keskin bir nefes aldı. De Grenier başparmağıyla Vikontes'in göğüs ucunu okşadı, etrafında daire çizdi ve iyice sertleştirdi.

De Grenier karısının tepkisini kısık gözlerle izlerken, "Geç oldu," dedi. "Artık yatalım. Yarın seni ve Lynette'i eve götürürüm, sonra da bu muammayı çözeriz."

Marguerite başıyla onayladı. Philippe her zamanki gibi zihnindeydi ve içi burkuluyordu. Büyük bir çabayla suçluluk ve ihanet duygusunu bir kenara iterek kocasını yatağa götürdü.

Lysette evinin ön kapısından içeri dalıp merdivenden yukarı koşmadan önce çizmelerindeki karları silkeledi.

Lynette her zamanki gibi hafif el kürkünü almış, sonra da havanın büyük kürkünü giymesini gerektirecek kadar soğuk olduğunu fark etmişti. Polonya'da kışların ne kadar soğuk geçtiği konusunda o kadar sık şikâyet ederken, insan onun düzgün giyinmeden evden hiç çıkmayacağını sanırdı.

Ancak Lynette böyleydi ve Lysette onu seviyordu. Lynette hareketli, umursamaz, cüretkârdı. Erkekler etrafında dolaşır, güzelliğine hayranlık duyardı. İkiz olmalarına rağmen, erkekler Lysette'e aynı şekilde yaklaşmazdı. Ve kardeşi sağduyu eksikliğinden şikâyet edecek biri değildi. Lynette hiçbir terslik yokmuş gibi davranmıştı fakat Lysette onun titrediğini fark etmiş ve bu konuda yorum yapmıştı.

Bugün anneleriyle birlikte Kontes Fedosz'un kış bahçesine gitmişlerdi. Uzun süren kar yağışı yüzünden kendilerini kapana kısılmış hisseden yerli ailelerin katıldığı küçük bir davetti. Herkes çeşitli yürüyüş yollarında dolaşıyor, buz ve karın, kışın

yapraklarını döktüğünde daha iyi görünecek şekilde biçimlenmiş çıplak dallara tutunuşunu hayranlıkla izliyordu.

Lysette koridordan geçip Lynette'in özel odasına girdi ve kardeşinin kürkünü aldıktan sonra aceleyle koridora geri döndü.

Annesinin odasının önünden geçerken sendeledi ve ayaklarına bakınca çizmelerinden birinin bağcıklarının ıslak olmasına rağmen çözülmüş olduğunu gördü.

Lysette yolluğun üzerinde çömelerek kürkü yere bıraktı ve çizmesini tekrar bağladı. Hareketsizliğin yarattığı sessizlikte, kulağına annesinin kapısı hafifçe aralık olan odasından sesler –bir kadın ve bir erkek sesi– geldi.

Konuşan kimdi? Ve neden Vikontes'in yatak odasında konuşuyorlardı?

Elinde kürkle ayağa kalkarak kapıya yaklaştı. Kirişle kapının arasındaki ince aralıktan içeri baktı ve içerideki çifti görünce olduğu yerde donakaldı.

Adam eliyle kadının boğazını sarmış, kulağına yaklaştırdığı dudaklarıyla sertçe konuşuyor, duvara dayadığı kadının içine doğru bastırıp geri çekilirken pantolonunun içindeki kalça kasları gerilip gevşiyordu.

Hizmetçi beresinin altında Celie'nin gözleri korkuyla kocaman açılmış, burun delikleri irileşmişti ve dudaklarından bağışlanma dileyen iniltiler dökülüyordu.

Adam, "Bu evden çıkan her mesajı istiyorum," diye hırladı. "Bunu biliyorsun."

Celie, "Özür dilerim," diye inledi. "Daha önce sizi hiç hayal kırıklığına uğratmadım."

"Bir kez bile haddinden fazla."

Cinsel ilişkinin seslerine kısık nefesler ve Celie'nin hıçkırıkları karışıyordu. Sahne Lysette'i o kadar dehşete sürüklemişti

ki bayılacağını sandı. Bunun yerine elini ağzına bastırarak ve midesindekileri koridora boşaltmasına neden olabilecek kadar yoğun bir mide bulantısına direnmeye çalışarak yavaşça geri çekildi.

Sırtı sert bir şeye çarptı. Yerinde sıçradı ve elinin arkasından haykırdı.

Bir erkek kulağına eğilerek, "Bunu görmemeliydin," diye hırladı.

Başında keskin bir acı hissetti. Koridor etrafında döndü ve her yer karanlığa gömüldü.

Lysette çığlık atarak uyandığında vücudu hatırladığı korku ve dehşetle titriyordu.

"Lysette." Edward şöminenin önündeki koltuktan kalkarken ceketi sırtında değildi ve kızarmış gözleri onun da oturduğu yerde uyuyakalmış olduğunu gösteriyordu. "Bir kâbus daha mı?"

Lysette bir elini hızla atan kalbinin üzerine koyarak, "*Mon Dieu...*" diye inledi. Hiç kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti. "İyi ki buradasın."

Edward yatakta genç kadının yanına oturup ona bir bardak su koyarken, "Ben daima burada olacağım," dedi. "Bana hikâyeni anlattıktan sonra bu gece rahat uyuyamayacağını düşündüğüm için yanında kaldım."

Lysette bardağı minnetle kabul ederek, "Görünüşe bakılırsa anlatacak başka şeyler de var," diye fısıldadı.

Edward asık yüzle onayladı. "Dinliyorum."

Simon şafaktan önce uyanmıştı. Sadece birkaç saat uyumuş olmasına rağmen yorgun hissetmiyordu. Gayet uyanıktı; o kadar ki çalışma odasına giderek detaylı bir plan hazırlamaya

başladı. Etkili bir tuzağa ve iyi bir yeme ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kendini işine kaptırınca zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ve ancak uşağı bir ziyaretçisi olduğunu söyleyip gelen kişinin kartını uzatınca Simon zamanı fark etti.

Kaşları kalktı ve saate baktı. Neredeyse on bir olmuştu. "İçeri al."

Simon tüy kalemini bir kenara bırakarak bekledi. Uzun boylu, esmer bir adam kapısında göründüğünde ayağa kalkarak elini uzattı. "Günaydın, Bay James."

"Bay Quinn." Edward James'in tokalaşması güçlü ve sağlamdı; Simon adamın da tokalaşmasına uygun biri olduğunu düşündü.

"Beklenmedik bir ziyaret ama sevindim." Simon karşısındaki koltuğu işaret ederken Edward James'i dikkatle izliyordu. "Bu onuru neye ya da kime borçluyum?"

Ziyaretçisi ağırbaşlı kahverengi bir takım elbise giymişti; giysileri temiz, boyunbağı düzgün, ayakkabıları boyalıydı. Belirgin titizliği dışındaysa pek dikkat çekici bir özelliği yoktu.

James sertçe, "Öncelikle," dedi, "benden Franklin'in çalışmalarıyla ilgili tek kelime bile duyamayacağınızı bilin. Asla. Desjardins de öyle. Dolayısıyla ikiniz de işkence edip zorlayacak başka bir kadın bulun."

Simon arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Anlıyorum."

James kaşlarını çatarak, "Hayır, anlamıyorsunuz," diye karşılık verdi. "Ama anlayacaksınız."

"Tanrım!" Simon sırıttı. "Bir tehdit daha. Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım."

"Bunu eğlenceli buluyor olabilirsiniz, Bay Quinn, fakat..."

Simon gülümsemesi silinirken, "Bunun eğlenceli bir yanını bulmak zorundayım," diye araya girdi. "Çok büyük bir riskle karşı karşıyayım; kaldırabileceğime inandığımdan daha büyük."

James'in gözleri belirgin şekilde kısıldı.

Simon, "Umarım Madam Marchant'la ilişkinizde tedbirlisinizdir," dedi.

James, "Matmazel Rousseau," diye düzeltti, "ya da gerçek soyadı her neyse. Ve ben her zaman tedbirliyimdir, Bay Quinn. Ne kadar az şey paylaşmış olsa da, onunla ilgili her şeyi biliyorum. Kalp kırıcı detayların hepsini. Ona yapılan şeyleri düzeltemem fakat bazılarının gerekliliğini, geri kalanının da çaresizliğini ve melankolisini anlayabilirim."

James çenesini kaldırdı. "Ancak zaafa karşı anlayışımı yanlış algılamayın. Bir kadın yüzünden aklı başından gidecek türden bir adam değilim. Ona karşı duygularım ne olursa olsun, tehlike ve şantaja karşı tepkilerimi değiştirmeyeceğini göreceksiniz."

"Hayranlık duydum."

"Sizin onu içinde bulunduğu durumdan kurtarmayı umduğunuzu söylüyor."

Simon başıyla onayladı. "Doğru."

"Size yardım etmeye geldim."

Açık kapı hafifçe vuruldu. Simon başını kaldırdı ve Eddington'ın James'i baştan aşağı süzdüğünü gördü.

Kont kararlı bir tavırla içeri girerken, "Günaydın, baylar," dedi.

James ayağa kalktı. Simon yerinden kıpırdamadı ama iki adamı gerektiği şekilde tanıştırdı.

Kont, mücevherli eliyle fırfırlı yakasını umursamaz bir tavırla kabartırken, "Böldüğüm için bağışlayın. Bu sabah

terziye gidiyorum," dedi. "Dün muhteşem bir yelek gördüm ve ona sahip olmak istediğime karar verdim. Bana katılmak isteyen var mı?"

Simon gülümsememeye çalışarak, "Hayır, lordum," dedi.

James kaşlarını çatarak, "Hayır, teşekkürler, lordum," dedi.

Eddington gözlüğünü takıp James'i yine baştan aşağı süzerken, "Çok yazık," dedi. "Ah, neyse. Size iyi günler, beyler."

Kont gittikten sonra çöken kısa sessizliği bozan James oldu. "Bu sahte tavırların çoğu kişiyi kandırdığını tahmin edebiliyorum."

"Çoğu kişiyi, evet." Simon düşünceli gözlerle boş kapıdan dışarı baktı.

"Neden yüzünüzde böyle bir ifade var?"

Simon'ın bakışları James'e döndü. "Nasıl bir ifade?"

"Yeni bir şey keşfetmişsiniz gibi."

"Sadece görünüşün aldatıcı olabileceğini düşünüyordum. Birbirine tıpatıp benzeyen iki kadın olduğunu düşünürsek, bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

"Matmazel Rousseau çok hasta."

"Biliyorum." Simon parmaklarıyla masasının üzerindeki kâğıtlara vurdu. "Ancak bunu çok az kişi biliyor. Siz, ben, Desjardins... O kadar."

"Ailesine haber vermediniz mi?"

"Hayır. Biri onun ölmesini istiyordu ve Desjardins sayesinde, hâlâ hayatta olduğunu bilmiyor. Belki de *L'Esprit*'yi bu yanlıştan kurtarma zamanı gelmiştir."

"Bir rüya gördü. Dün gece." James kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece hayal ürünü mü, yoksa bir şeyleri mi hatırladı, bilmiyoruz."

"Şu anda elimizdekilerle kıyaslandığında her şey bir ilerlemedir."

"Aynı fikirdeyim. Bir adamın Vikontes'in gönderdiği bütün mesajları kendisine iletmekte başarısız olduğu için bir hizmetçiye tecavüz ettiğini görmüş."

"Peki, adamı tanıyor mu?"

"Hayır. Ne yazık ki arkadan görmüş. Uzun boylu, siyah saçlı, geniş omuzlu... Herhangi biri olabilir."

Simon, "Ancak kadınları yaralamaktan hoşlandığını bildiğimiz tek bir adam var," diye vurguladı.

"Depardue." James'in sesindeki sert ton nefretini yansıtıyordu.

"Aynen. Ve bence..."

Kapı yine vurulunca Simon susarak uşağına baktı.

"Bir konuğunuz daha var, efendim," dedi adam.

Simon kendisine gümüş tepside uzatılan kartı alıp okudu ve dönüp James'e baktı. "Hazırlanın, James," dedi.

James başıyla onayladı ve duruşu daha da kaskatı hale geldi.

Simon ayağa kalkarken, "Kont'a bir ziyaretçim olduğunu ama isterse bize katılabileceğini söyleyin," dedi,

Biraz sonra uzun boylu ve yakışıklı bir adam içeri girdi. Yeşil kadifelere bürünmüş, sade ama seçkin giyimli, siyah saçlı adam Simon'ın masasına yaklaşırken farkında olmadan Simon'ın şüphelerinden birkaçını doğruladı. Gözünden hiçbir şey kaçmayan James'in de fark edip etmediğini düşünerek yaklaşan tanıştırma faslını sabırsızlıkla bekledi.

Simon, "İyi günler, lordum," dedi.

"Bay Quinn."

"Lordum, sizi Bay Edward James ile tanıştırabilir miyim? Kızınız Lysette'i tanıyor. Bay James, bu Vikont de Grenier."

Simon, James'in yüzünü dikkatle fakat fark ettirmeden izliyor, adamın kendi pozisyonuyla Lysette'inki arasındaki farkın bilincinde olup olmadığını merak ediyordu. Açıkçası, James Vikont'u karşılarken düşüncelerini hiç belli etmiyordu.

İki adam Simon'ın masasına bakan iki koltuğa oturdular.

Simon, "Bay James'in yanında rahatça konuşabilirsiniz, lordum," dedi.

Vikont asık yüzle, "Tahmin edeceğiniz gibi, Vikontes dünkü ziyaretinizden çok rahatsız olmuş," dedi. "Kızımız olduğunu iddia ettiğiniz şu hanımla bir görüşme düzenlemek ve *L'Esprit* konusundaki düşüncelerinizi öğrenmek için geldim."

Simon, "Belki de siz bildiklerinizi paylaşırsınız, lordum," dedi. "Siz *L'Esprit*'den hiç mesaj aldınız mı?"

"Hayır. Ne var ki bu isimde birinden bir mesaj aldığında Vikontes'in yanındaydım. Saint-Martin saldırıya uğradığı ve ölüme terk edildiği gün geldi, dolayısıyla tehlikenin boyutlarını kavrayabiliyorum."

"Görünüşe bakılırsa Lysette geçmişini kısmen hatırlamaya başladı."

"Öyle mi?" Vikont bu haberi bir an tartar gibi göründü. "Bunu duyduğuma sevindim çünkü sadece Lysette'in bildiği olayların anıları onun kimliğiyle ilgili iddianızı güçlendirebilir."

Simon, "Lysette'in olduğu belirlenen cesedi gördünüz mü?" diye sordu.

"Hayır. Ne yazık ki. Keşke o acı verici yükü karımın omuzlarından alabilseydim fakat ben o sırada Paris'teydim. Olay olduktan bir hafta sonra geri döndüm."

James, "O dönemde bölgede kaybolan başka bir kadın olmuş muydu?" diye sordu.

Vikont, "Hiçbir fikrim yok, Bay James," diye cevap verdi. "Açıkçası, ilerleyen aylarda civarda olanlarla pek ilgilenmedim. Karım kaybımız yüzünden yıkılmıştı ve diğer kızımız derin yas tutuyor, suçluluk duyuyordu. Anladığımız kadarıyla kaza olduğunda Lysette onun bir işiyle ilgileniyormuş."

James gözlerini kısarak, "Acaba kürkünü almak olabilir mi?" diye sordu.

"Evet." De Grenier'nin vücudu kaskatı kesildi ve Simon'a kocaman açılmış gözlerle baktı. "O Lysette, değil mi? Yoksa bunu nasıl bilebilir?"

"Evet, ta kendisi."

Vikont arkasma yaslanırken bir ağırlıktan kurtulmuş gibi omuzları dikleşti. "Lysette'in dönüşü ailemin mutluluğunu geri getirecek, en azından kısmen. Başına gelenleri hatırlıyor mu?"

"Tam olarak değil." James bakışlarını Vikont'tan ayırmıyordu ama Simon onun da ipuçları aradığım sezmişti.

Simon, "Şu anda büyük bir tehlike altında," dedi, "şu adam. *L'Esprit* peşinde olduğu sürece."

"Ve *L'Esprit*'nin Saint-Martin olduğuna mı inanıyorsunuz?" De Grenier iki adama parlak gözlerle baktı. "Karımı kaybettiği için intikam mı istiyor?"

"Bu mantıklı bir sonuca benziyor; tabii size böylesine zarar vermek isteyen başka birini tanımıyorsanız?"

"Hayır. Başka kimse yok."

James, "O halde onu elini göstermeye nasıl zorlayacağız?" diye sordu.

Simon, "Bence en iyisi Lysette'i açığa çıkarmak olur." diye önerdi. "Ancak, lordum, Lysette'in sağlığı pek iyi değil."

"İyi değil mi?" De Grenier öne eğildi. "Nesi var? Yanında birileri olmalı."

"Var, lordum," dedi James. "Ve iyileşiyor ama henüz dışarı çıkıp kendini riske atacak kadar iyi değil."

Vikont, "O halde bu işi nasıl halletmemizi öneriyorsunuz?" diye sordu.

Simon, "İsterseniz, lordum," dedi, "ikisini değiştirebiliriz. Lysette, Solange Tremblay'in yanında kalır ve Lynette'i de Lysette'in evine taşırız. Tuzağı orada kurarız. Ben izleniyorum, dolayısıyla görülmesini sağlamak için birkaç kez dışarı çıkmasını sağlamamız yeterli olur."

De Grenier bir an şaşkın gözlerle baktıktan sonra ağzını hemen kapadı. "Bir kızımı diğeri için riske atmamı mı istiyorsunuz?"

"Başka bir yol düşünemiyorum."

Vikont, "Eh, o zaman daha iyi düşünün," dedi. "Anlattıklarınıza bakılırsa Lysette başının çaresine bakmayı öğrenmiş. Lynette daha masum. Kolay bir hedef olur."

"Fikirlere açığım, lordum. Lynette'in güvenliğini her şeyden önde tuttuğumu ve bu işin peşine düşmemin de ondan dolayı olduğunu anlayacağınızdan eminim. Belki de bu planı önce karınız ve Lynette'le konuşmak istersiniz; sonrasında bana fikrinizi söyleyebilirsiniz."

Vikont, James'e baktı; James omuz silkti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, lordum."

De Grenier ayağa kalkarak başını iki yana salladı. "Vikontes'le konuşacağım ve bir karara vardığımızda haber göndereceğim. Bu süreçte lütfen siz de Lynette'in katılımını gerektirmeyen alternatif yollar düşünün."

Simon, "Onu olaydan uzak tutmak için elimden geleni yapacağım," dedi.

Vikont onu kısık gözlerle inceledikten sonra başıyla onayladı. "Sanırım bu konuda size inanıyorum, Bay Quinn."

Tokalaştılar ve Vikont gittikten sonra Simon, James'le baş başa kaldı.

Simon, "Yardım önerinize gelince..." diye başladı.

James kurnazca gülümsedi. "Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

On Yedinci Bölüm

Lynette oturduğu yerde durmakta zorlanıyordu. Kalbi umutsuzca atıyor, eldivenlerinin içinde avuçları terliyordu. Fayton Lysette'le buluşacakları yere ilerlerken, Lynette huzursuzca kıpırdanıyordu. Kardeşi yaşıyordu ve birazdan ona kavuşacaktı. Bu mucizeye inanmak çok zordu.

De Grenier uyaran bir ses tonuyla, "Lynette," dedi. "Bu kadar huzursuz olursan kendini hasta edersin."

"Elimde değil, lordum."

Annesi, yumuşak bir sesle ve tereddütle gülümseyerek, "Seni gayet iyi anlıyorum," dedi.

Babası, "Bu konuda benim güçlü şüphelerim var," dedi. "Bu çok iyi planlanmış bir tuzaksa, ikinizi birden koruyabileceğimden emin değilim."

Lynette, "Ben ona güveniyorum," dedi. "Kesinlikle."

Babası ona koruma mı öneriyordu? Gülmemek için kendini zor tuttu. Hayatı boyunca aynı evde kaç kez kaldıklarını saysa, herhalde iki elin parmağını geçmezdi. Babası her zaman uzaktaydı. Yıllar boyunca ondan ilgi ve şefkat görebilmek için

çırpınmıştı. Sonra babasının bir oğlu değil de, bir kızı olmasını asla hazmedemediğini anlamıştı.

Babası dudaklarını büzerek, "Sırılsıklam âşık olduğun belli," dedi.

"Evet." Lynette çenesini kaldırdı. "Evet, âşığım."

Annesi uzanıp elini babasınınkinin üzerine koydu. Babası sustu ve Lynette annesine minnettar gözlerle baktı.

Araba yavaşlayarak durdu. Lynette pencereden dışarı baktı ve mezarlığı görünce kaşlarını çattı.

Lynette, "Neden buradayız?" diye sordu.

De Grenier, "Quinn'in bildirdiği yer burası," diye cevap verdi.

Lynette'in kafası karıştı ama biraz sonra Simon uzun boyu, güçlü vücudu, tarçın rengi lezzetli teni ve baştan çıkarıcı avcı adımlarıyla ortaya çıktı. Göz göze geldiklerinde Simon'ın gözlerinde ateşler parıldadı. Tutkuyla ve sahiplenme duygusuyla yanıyordu. Lynette'in nefesi kesildi ve bütün vücudunu ateş bastı.

Aşkım.

Lynette arabanın camının kenarını umutsuzca kavradı. İçine yayılan yoğun duyguları hazmetmesi zordu; rahatlama, mutluluk, şehvet ve özlem. Ancak duygular bir kasırga gibi içinde dönerken bile kalbi kararlı ve samimiydi.

Sana minnettarım.

Söze dökülmeyen düşünceler boğazında düğümlenirken dökülmeyen yaşlar gözlerini yakıyordu. Simon bunu onun için yapıyordu. Her şeyi. Hepsini. Ve Lynette bunu yanında o olmadan kaldıramazdı. Genç kadın ondan güç alıyordu. Simon'ın sevgisi, ona ailesi ve Lysette'le, şimdi kendisine yabancı gelecek bir kadınla yüzleşme cesareti veriyordu.

Ona bakarken Lynette'in göğsü kabarıyor, içi sızlıyordu.

Seni çok özledim.

Lynette bu kelimeleri sessizce söylerken Simon gördü ve dişlerini sıktı. Elinin sert bir hareketiyle arabacıya kapıdan uzaklaşmasını işaret etti ve kendisi açarak Lynette'i karşıladı. Onu arabadan indirirken bir an için genç kadının dudakları Simon'ın yanağına süründü.

"Matmazel Baillon," dedi saygıyla. "Nefesimi kesiyorsunuz."

Lynette, "Siz de benim kalbimi fethettiniz," diye fısıldadı.

Simon nefesini sertçe üflerken tıslaması mezarlığın sessizliğinde yankılandı. Simon'ın bakışları genç kadının içini kavuruyor, yanaklarını ısıtıyor, dudaklarını kupkuru bırakıyordu.

"Bay Quinn."

Lynette'in babası arabadan inerek karısına yardım etmek için elini uzattı.

Simon bakışlarını kaçırırken göğsü hızla kalkıp iniyordu. Lynette onun içindeki ihtiyacı hissediyor, havadaki kokusunu alıyor, kendi arzusuyla ürperiyordu. Buna tepki olarak göğüsleri irileşmiş, bacaklarının arasındaki hassas nokta ıslanmıştı. Tamamen içgüdüsel bir tepkiydi. Birbirlerine verdikleri karşılıkların ilk duygusal tepkisinden kaynaklanması Lynette'e bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Simon onları mezarlıktan geçirerek, "Buradan," dedi. Lynette adımlarını hızlandırarak onun koluna girdi.

Babası, "Lynette," diye çıkıştı. "Bizimle yürü."

Lynette, Simon'a baktı ve Simon'ın kaşlarını çattığını görünce göz kırptı.

Simon kısık sesle, "Cadı," dedi. Ancak dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve Lynette kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Aşkım," diye mırıldandı.

Simon'ın homurtusu Lynette'in tenini ürpertirken, kardeşiyle kavuşacak olmanın yarattığı huzursuzluğu da bastırdı. Genç kadının bütün sabah omuzlarında taşıdığı gerginlik nihayet geçmişti. Simon onun elini tutarak sıktı ve bakışları Lynette'e endişesini ve gerginliğini anladığını gösterdi.

Simon onunla ilgili her şeyi Lynette'i yıllardır tanıyan insanların bile anlamadığı şekilde anlıyordu.

Kapısı açık bir yeraltı mezarlığına yaklaşırken Lynette yavaşladı.

Simon, "Buradan devam etmemiz gerek," dedi.

Lynette başıyla onayladı ve safir rengi eteğinin ucunu eline aldı.

Annesi, "*Mon Dieu,*" dedi. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Desjardins'in evi izleniyor. Değişikliği yapmanın en inandırıcı yolu bu. Lynette'le eve girip Lysette'le çıkacağım ve izleyen biri farkı anlamayacak bile."

Lynette omzunun üzerinden annesinin çatık kaşlarına titrek bir gülümsemeyle baktı. "Lysette'le buradan gideceksiniz, *maman*. Bunun seni mutlu edeceğinden eminim."

Annesi üzüntüyle, "Ama seni riske atıyorum, *ma petite,*" dedi.

Vikont'un dudakları gerilmişti ve Vikontes'in kolunu daha sıkı tuttu.

Lynette yine ileri doğru bir adım attı ve Simon'ın koluna sımsıkı tutunarak onunla birlikte şehrin karanlıklarına girdi. Taş döşeli dolambaçlı koridorlardan oluşmuş bir labirentten geçerken yollarını Simon'ın taşıdığı tek bir meşaleyle aydınlatıyorlardı. Sonunda Simon ana tünelden uzaklaştı ve onları bir merdivenden çıkararak tahta bir kapının önüne getirdi.

Meşaleyi duvardaki bir halkaya yerleştirdikten sonra kapıyı iterek açtı ve bir mahzene girdi. İçerisi raflar boyunca şaraplarla doluydu ve Lynette bir an şaşırdı. Mezarlığın sevimsiz ortamından sonra zararsız bir manzaraydı. Ortamdaki değişim öylesine çarpıcıydı ki Lynette'in gerginliği bütün gücüyle geri döndü.

Simon onun elini daha sıkı tuttu ve genç kadının omuzları dikleşti.

Her adımda kalp atışları hızlanıyor, nefesi sığlaşıyordu. Sonunda kendini altın rengi saten kumaşlara bürünmüş ufak tefek, ince yapılı bir adamla karşı karşıya buldu. Adam onu baştan aşağı süzdü.

Adam evin görece sessizliğinde yankılanan bir sesle. "İnanılmaz," dedi.

"Lynette, seni..."

De Grenier ileri atılıp Desjardins'i yere devirdiği anda Simon'm sözleri yarıda kaldı. Tek taraflı bir kavga koparken Simon şaşkın Vikontes'i tutup çalışma odasına çekti ve kapıyı kapadı.

Lynette babasının saldırısından o kadar afallamıştı ki odadaki ağır gerginliği ancak bir an sonra fark edebildi. Önce karnında hissetti ve oradan omurgasına doğru bir ürperti olarak yayıldı.

Derin bir nefes alarak yavaşça dönerken ciğerlerindeki hava donmuş, kalbi korsesini bile parçalayıp çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Lysette'i şöminenin yanında, çok renkli çiçeklerle süslenmiş beyaz bir elbisenin içinde, koyu gri takım elbise giymiş bir adamın koluna girmiş halde buldu.

Lynette gözlerini kırpmadan onu incelerken dışarıdan sevgili kardeşini görüyordu ama Lysette'in gözlerinde bir yabancının soğuk ve temkinli bakışları vardı. Lysette'in yanındaki adam –babasının söylediğine bakılırsa Bay Edward James– olmasa, gerçekten kararsız kalabilirdi fakat James, gerçekten de Lynette'in, kardeşine yakıştıracağı türden biriydi.

Tek kelime etmeden bir adım atarken, göğsüne düşen sıcak yaşları hissedene kadar ağladığının farkında değildi.

Kardeşi, Bay James'e baktı ve adam cesaret veren bir tavırla başıyla onayladı. Sonra elini onun beline koyarak bir adım yaklaştı ve Lysette'i de yaklaşmaya teşvik etti.

Elektrik yüklü havada bir hıçkırık yankılandı ve annesi onun yanından koşarak geçip Lysette'e özlem yüklü bir mutluluk çığlığıyla sarıldı. Kardeşinin yüzü değişti ve o taş gibi ifadesinin yerini derinden yaralanmış genç bir kadınınki aldı.

Görüntü o kadar duygu yüklüydü ki Lynette başını çevirerek Simon'a bakındı. Simon onu kendine çekerek kolunu sevgilisinin beline sardı.

Simon, Lynette'e bir mendil verirken, "*A thiasce,*" diye mırıldandı. "Senin gözlerinden döküldüğünde mutluluk gözyaşları bile bana acı veriyor."

Simon iri elini uzatıp nazikçe genç kadının belini kavradı ve Lynette destek almak için ona yaslandı.

Vikontes geri çekilirken Lysette'in yüzünü titreyen ellerinin arasına almıştı. İnceliyor, dokunuyor, hatırlıyordu. Lysette omuzları sarkmış, usulca ağlıyordu; çok kırılgan görünüyor ve duygularının yoğunluğuyla titriyordu.

Sonra Lysette'in bakışları kalktı ve Lynette'in gözlerine dikildi.

Elini uzatarak, "Lynette," diye mırıldandı.

Marguerite büyük bir çabayla kendine hâkim olmaya çalışarak geri çekildi ve kollarını vücuduna sararak hafifçe sallandı.

Simon, Lynette'in alnına bir öpücük kondurdu. "Ben buradayım," diye fısıldadı.

Lynette başıyla onaylayarak doğruldu ve ondan uzaklaştı. Kardeşine doğru bir adım attı. Bir adım daha. Kardeşinin de aynı şeyi yaptığını görürken bu son birkaç yılda çektiği bütün acıların nedeni olduğu için Lysette'in yüzünde bir öfke ya da suçlama belirtisi aradı.

Oysa Lynette'in kalbini burkan bir mutluluk ve umut dışında hiçbir şey yoktu. Tıpkı annesi gibi o da aralarındaki mesafenin geri kalanını koşarak katetti ve bir eliyle eteğini tutarken diğeriyle kardeşine uzandı.

Birbirlerine çarparken fiziksel etkiden çok iki yarım kalbin birleşmesinin şiddeti hissedildi.

Ağlayarak ve kahkahalarla gülerek birbirlerine sarıldılar, konuştular, sözler ve gözyaşları geçen yılları silip süpüren bir sele dönüştü. Aniden sanki birbirlerinden hiç ayrılmamışlar, sanki hepsi korkunç bir kâbusmuş gibi geldi.

Marguerite onlara katıldı ve birlikte yere çömeldiler; Desjardins'in salonunun beyazlığında kadın etekleri ve altın sarısı saçlar birbirine karıştı.

Erkeklerin çıktığını veya kapıyı arkalarından kapadıklarını duymadılar.

Koridora çıktıklarında sürgü yerine çekilirken Simon dönüp James'e baktı. "Lysette planı anladı mı?"

"Evet. Memnun olmadı ama kabul etti."

"Mükemmel. Şimdi dua edelim de, ikinci aşama da ilki kadar sorunsuz gitsin." Simon öfkeli seslerin duyulduğu çalışma odasını işaret etti.

Eşikte duraksayarak soğuk şöminenin önünde kanayan dudağı ve burnuyla oturan Desjardins'e ve Desjardins'in masasında *L'Esprit*'den gelen bir yığın mesajla oturan de Grenier'ye baktılar.

James, "Matmazel Baillon bu sabah dünden daha fazlasını hatırlıyor," dedi. "Annesine ve kardeşine kavuşmasının geri kalan anılarını da kısa sürede geri getireceğine inanıyorum."

De Grenier başını masadan kaldırdı.

Simon, Kont'a bakarak, "Mükemmel," diye cevap verdi. "Saint-Martin'le bir buluşma ayarladınız mı?"

Kont kırmızı lekeli mendilin arkasından, "Cevap olarak beni bir daha ancak cehennemde göreceğini yazmış," diye mırıldandı.

Simon omuz silkerek, "İyi o zaman," dedi. "Bu konuda ne yapabileceğimize bakalım."

Simon Quinn'in arabası Desjardins'in evinden ayrıldığında saat öğleden sonra ikiye yaklaşıyordu. Araba acelesiz bir şekilde Lysette'in evine ilerliyordu ve temposu özellikle görülme şansını yükseltecek şekilde ayarlanmıştı.

Simon arkasına yaslanırken yüz ifadesinden düşünceleri belli olmuyordu. Perdeler kendilerini izleyebilecek insanların görebilmesi için geri çekilmişti ve beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Durumlarını doğru değerlendirdilerse, Simon çok uzun bekleyeceklerini sanmıyordu.

Arada bir karşısındaki kanepeye bakıyor, bir giysinin insanın görüntüsünü bu kadar değiştirebilmesine hayret edi-

yordu. Lynette ve Lysette birbirine tıpatıp benziyorlardı ama birinin çiçekli elbisesi ve diğerinin safir rengi ipeği, görüntüyü değiştirerek onları iki farklı kadın haline getirmişti. Yakından bakıldığında hayatın yarattığı farklılıklar belirginleşiyordu fakat uzaktan bakınca kolayca karıştırılabilirlerdi.

Araba Lysette'in evinin önünde dururken Simon dışarı hızlı bir bakış attı ve üst kattaki pencerenin hafifçe hışırdayan perdelerini gördü. Ensesine bir serinlik yayıldı ve omurgasının etrafında toplandı. Sezgileri ona bir terslik olduğunu söylüyordu ve Simon sezgilerine güvenmeyi öğrenmişti.

Böylece plan uygulamaya kondu. İzleyen birinin gözünde, tarçın rengi kıyafetli bir adam ve çiçek desenli elbise giymiş bir kadın sakince arabadan indiler; kadın sarışın buklelerinin üzerindeki şapkasını bir eliyle bastırıyordu ve Simon onun diğer elini tutmuştu. Arabanın parası ödendi ve gönderildi. Sonra kısa basamakları çıkarak eve girdiler.

İçerideki sessizlik sağır ediciydi. Ve anormal. Lysette'in evi küçüktü ama en azından hareket sesleri olmalıydı.

İkisi de gerilerek antreye ilerlerken başları sağa sola dönüyor, bir tuzak işareti arıyorlardı. Simon genç kadının bileğini tuttu ve onu arkasına çekmeye çalıştı fakat Lynette direndi.

Yavaşça, dikkatle evde dolaştılar. Oda oda. Her zaman yapıyorlarmış gibi takım halinde çalışıyorlardı.

Merdivenden çıkarak ilk kapıya ulaştılar; burası üst kattaki salonun kapısıydı. Simon tokmağa uzanarak kapıyı dikkatle açtı ve kapı yerdeki ağır bir şeye çarparak durduğunda duraksadı. Yere baktı. Bir kol ve üzerine kan bulaşmış bir el gördü. Geri çekildi ama yeterince hızlı davranamamıştı.

Bir tabanca namlusu belirdi ve hemen arkasından tabancayı tutan kişi göründü.

Adam, "*Bonjour*," dedi.

Lynette soğuk ve duygusuz bir sesle, "Thierry," diye mırıldandı.

Thierry yerdeki cesedin üzerinden aşarak koridora çıktı ve kaşlarını çattı. "Sen Quinn değilsin," diye bağırdı.

Eddington, Simon'ın tarçm rengi ceketinin içinde doğrularak gülümsedi. "Doğru bildin, sersem. Quinn değilim."

Marguerite kızını elinden tutarak Solange'ın evine soktu. De Grenier arkadan gelirken *L'Esprit*'nin Desjardins'e yazdığı mesajlarla dolu bir heybeyi taşıyordu. Marguerite bu ismi düşününce bile ürperdi ve Lysette'in kendisinden iki yıl boyunca çalınmış olduğunu bir kez daha dehşetle hatırladı. O cehennem yıllarında bazı günler sadece Lynette'e duyduğu sevgi sayesinde ayakta kalmıştı.

Lysette'e, onu merdivene yönlendirirken, "Buradan, *ma petite*," dedi. "Sen yerleştikten sonra Bay James hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum."

Lysette, solgun yüzünde iri iri bakan gözlerle, "Elbette, *maman*," diye mırıldandı. Eli Marguerite'ın elinde titriyordu ve açıkça belli olan korkusu Marguerite'ın kalbini sızlatıyordu.

Bir kolunu Lysette'in omuzlarına atarak kızının alnına bir öpücük kondurdu. Üst kattaki ilk kapıya ulaştıklarında, "Bu Lynette'in kullandığı yatak odası," dedi.

İçeri girdiklerinde odayı darmadağınık bir halde buldular; Lynette giyecek düzgün bir şey bulmak için odanın altını üstüne getirmişti.

Marguerite hizmetçiyi bulmak için Lysette'in elini bırakırken, "Celie?" diye seslendi. Özel odaya ve oturma odasına geçti ama kadından bir iz bulamadı.

Çatık kaşlarla Lysette'e bakarak, "Biraz bekle," dedi. "Belki de benim odamdadır. İtiraf etmeliyim ki seni tekrar göreceğim için ben de aynı ölçüde heyecanlıydım ve odamı böyle bıraktım."

Lysette başıyla onaylayarak odanın karşı ucuna yürürken Marguerite çıktı ve koridordan kendi yatak odasına yürüdü. Kendi odası da darmadağınıktı; elbiseler ve iç çamaşırları yatağın ve koltukların üzerine saçılmıştı.

"Celie?"

Celie'nin böyle bir dağınıklığı toplamaması sıradışı bir durumdu. Marguerite endişelenmeye başlarken hızlı adımlarla özel odaya geçti. Açık kapıdan geçtiği anda durdu ve bir dehşet çığlığını bastırmak için elini ağzına götürdü.

Celie kıpırdamadan yerde yatıyor, donuk gözlerle bakıyor, morarmış dudaklarının arasından köpükler görünüyordu. Bir elinde bir tomar kâğıt vardı; diğerinde de balmumu.

Marguerite acı ve dehşetle, "*Celie!*" diye hıçkırdı. Karnından başlayan buz gibi his bütün vücuduna yayıldı ve vücudu şiddetle titredi.

Dehşetle odadan kaçtı ve koridordan hızla geçerek Lysette'in yanına ulaştı. Kapıyı arkasından kapayarak anahtarı çevirirken nefesi o kadar daralıyordu ki her an bayılabilirdi.

"Anne!" Lysette ona doğru koştu. "Ne oldu?"

"Celie..." diye hıçkırdı Marguerite. "Ölmüş."

Yıllar önce kendi evindeki hizmetkârların öldürüldüğü gibi. Zehirle. O işaretleri artık nerede görse tanırdı.

Lysette dudakları titrerken ve gözleri yaşlarla dolarken, "Olamaz," diye fısıldadı.

Marguerite'ın karnı kasılırken oda etrafında döndü. "*Mon Dieu*, ne yapacağız şimdi?"

Kilit döndü. Marguerite olduğu yerde hızla dönerek kızını arkasına çekti.

Kapı açıldı ve Saint-Martin içeri girdi.

Simon sallanan arabada pencerenin kenarına tutunarak ayağa kalktı ve Eddington'ın pantolonunu elinden geldiğince çabuk bir şekilde giydi. Solange Tremblay'in evi uzak değildi fakat şu anda bir taş atışı mesafe bile onun için çok uzundu.

Kumardan asla zevk almamıştı. Fakat bu sefer oynanan kumardaki bahis Lynette'in güvenliği olduğundan, durumdan nefret ediyordu. Ama kazanırsa hepsi özgür kalacaktı. Evet, risk çok büyüktü fakat olası kazanç daha da büyüktü.

Lynette'in ailesinin iznini alarak onunla rahatça flört edebilirdi. O kadar uzun zamandır başlarına bela olan bir düşmandan kurtulmalarını sağlarsa, elbette ki en azından onu aday olarak düşünürlerdi.

Zorunlu gecikmeden nefret ederek sürücüye, "Acele et!" diye bağırdı. Oturup çizmelerini giyerken nefes nefeseydi.

Ulu Tanrım, onu koru.

Kararlı bir şekilde hançerine ve kınına uzandı.

Eddington bakışlarını göğsüne doğrultulmuş tabanca namlusundan ayırmadan, "*L'Esprit* sen misin?" diye sordu. Karşısında duran adam uzun boylu, geniş omuzlu, neredeyse Quinn'le aynı ölçülerdeydi ama bu adamın gözleri soğuk ve karanlık bakıyordu.

Thierry hırladı. "Quinn hangi cehennemde?"

"Burada olmadığı kesin."

"Lanet olsun!" Thierry ateş saçan gözlerle baktı. "Kızın kim olduğunu daha önce bilseydim şimdi zengin bir adam olabilirdim."

Eddington duruşunun rahatlığına rağmen son derece uyanık bir şekilde, "Hayal kırıklığına uğradığın için üzgünüm," dedi. "Belki Quinn'le ilgili ben sana yardımcı olabilirim?"

Thierry namluyla Eddington'ın omzunun üzerinden genç kadını işaret ederek, "Quinn'in *onu* öldürmesi gerek!" diye hırladı.

"Hımm..." Eddington başıyla onayladı. "Anlıyorum. İngiliz casus, Fransız casusu öldürüyor. Bunda hiç de tuhaf bir şey yok, değil mi?"

Matmazel Baillon, "Onunla alay etmeniz doğru değil," dedi. "Elinde tabanca var."

"Bunu görebiliyorum. O halde şimdi ne yapacağız? *L'Esprit* o değilse, pek işimize de yaramaz."

Thierry, "Kimsin sen?" diye çıkıştı.

"Quinn'in bir dostu."

Thierry'nin öfkesi açık ve tehlikeliydi. "Yatak odasına."

Eddington, Matmazel Baillon'un peşinden giderken belki de gelecekte Quinn'i kullanmanın o kadar akıllıca olmayabileceğini düşünüyordu. Adam son birkaç aydır bir kargaşadan diğerine sürüklenmiş, dolayısıyla giderek değerini kaybetmişti. Sonuçta, gizli faaliyetleri herkes tarafından bilinen bir casus kimin işine yarardı ki? *Ve*... amirlerini böyle karmaşaların içine sürükleyen bir adam ne işe yarardı?

Odaya yeni girmişlerdi ki arkasından korkunç bir gürültü ve ardından da bir homurtu duydu. Eddington olduğu yerde eğilerek dönerken hem kendisini hem de Matmazel Baillon'u

korumaya hazırdı. Oysa karşısında elinde ağır bir gümüş şamdan tutan Bay James'i buldu.

Thierry yere yığılırken tabancası yere çarptı ve kendiliğinden ateş alırken gürültüsü yatak odasında sağır edici bir şiddetle yankılandı.

"Edward!" Matmazel Baillon ona doğru koştu ve adam onu kendine çekerek alnına bir öpücük kondurdu.

James, "Bağışla beni," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk geldim."

Eddington kaşlarını çattı. "Siz Matmazel Baillon değilsiniz, değil mi?" diye sordu.

Kadın gülümsedi. "Matmazel Baillon'um. Ama Lynette değilim."

Saint-Martin içeri girerken Marguerite güçlükle yutkundu; arkasında de Grenier vardı ve Philippe'in sırtına bir tabanca dayamıştı.

Marguerite benzersiz bir dehşetle göğsünün sıkıştığını hissetti. Eski sevgilisinin gözlerinde gördüğü acı ve pişmanlıkla içi burkulurken, "Philippe," diye fısıldadı.

Lysette arkasında boğuk bir çığlık atarak geri çekilirken Marguerite'ı da beraberinde sürüklüyordu. Tersi olması gerekirken, o annesini koruyordu.

Bunca yıldır... çocuklarının bir canavarla yaşamasına izin vermişti.

De Grenier, "Bak kimi karanlıkta gizlenirken buldum," dedi. "Bundan daha iyisi olamazdı. Onu buraya çekmeden önce en azından birkaç saat geçeceğini sanıyordum."

Lysette titreyen sesiyle, "Neden?" diye sordu.

"Seni öldürmek için, *ma petite*," dedi, kelimelerin üzerine basarak.

"Hayır!" Marguerite kollarını iki yana açarak Lysette'i korumaya çalıştı. "Nasıl yapabilirsin? O senin kızın!"

De Grenier'nin gülümsemesi buz gibiydi. "Hayır, değil. Beni aptal mı sanıyorsun? Kendisi istese Saint-Martin'e bundan daha fazla benzeyemezdi."

Marguerite'ın çenesi kalktı ve bakışlarını Philippe'e çevirdi. Philippe kızı olduğunu öğrendiği Lysette'e bakarken trajik geçmişinin izleri yüzünden silinmiş, yerini mutluluk ve hayret almıştı. Gözleri yaşlarla dolmuştu; uzun zamandır hayal ettiği an nihayet gelmiş ama bir trajediyle daha lekelenmişti.

Marguerite kendini zorlayarak tekrar kocasına baktı. "Onu sen büyüttün," dedi. "Büyümesini izledin. Bildiği tek baba sendin."

"Ve bu büyük bir zevkti." De Grenier'nin gözlerinde kötücül pırıltılar vardı. "Saint-Martin'in kıskandığı her şeye benim sahip olduğumu bilmek; sevdiği kadın, babası olduğu kızlar. Karısını düzmek ve öldürmek ayrıca zevkli oldu ama uzun sürmedi. Oysa seni her gün elimde tutmak benim asıl mutluluğumdu."

Philippe'in göğsünden kısık bir hırıltı yayıldı ve Marguerite'ı ürküttü.

Lysette, Marguerite'ın elini daha sıkı tutarken, "*L'Esprit* sensin," dedi.

"İşler mükemmel gidebilirdi," dedi de Grenier, "eğer ölü kalsaydın. Bu iş bitince Desjardins'i de öldüreceğim. Entrikaları her şeyi mahvetti."

Lysette kısık sesle, "Simon haklıymış," dedi. "Haklı çıktığı için ne kadar üzüldüğümü anlatamam."

Lysette'in sesindeki bir şey Marguerite'ın ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. Odada dolaşan kargaşa zihnini şaşkınlık ve kararsızlıkla dolduruyordu.

"Sen neden söz ediyorsun be?" De Grenier, Philippe'i odanın içine doğru tekmeledi.

Philippe sendeledi ama hemen toparlandı ve olduğu yerde dönerek Marguerite'ın önüne geçip onun kızına yaptığı gibi önüne kalkan oldu. Marguerite bir yandan onun varlığına sevinirken, bir yandan da ona bir şey olmasından korkuyordu.

Lysette, "Simon suçlunun sen olduğundan şüphelenmişti," dedi.

"Öyle mi? Çok akıllıymış."

Lysette, "Evet, öyle," dedi. "Bu yüzden Lysette tüm her şeyi hatırlıyor halde senden uzaktayken ben buradayım."

"Yalan söylüyorsun." De Grenier gözlerini kıstı.

Marguerite kimsenin olduğunu sandığı kişi olmadığını anlamanın şaşkınlığıyla, "Lynette?" diye sordu.

Lynette zarifçe omuz silkerek, "Şu anda ikimiz arasında daha sağlıklı olan benim," dedi, "seninle başa çıkmak için daha uygunum."

De Grenier'nin dudakları gerildi ve Marguerite kendini ondan nefret eden ve zarar vermekten başka bir şey istemeyen bir adama sunduğunu anlayarak yıkıldı. "Bu kadar kibirli olma, *ma chérie*. Quinn artık ölmüştür; kardeşinle birlikte. Yakında onlara sonsuza dek kavuşacaksın. Cehennemde."

Marguerite inlerken boştaki eli Philippe'e uzandı ve kalbi hem korku hem de acıyla burkuldu. Ailesini böyle bir arada görmek ama yine kaybedecek olmak çok büyük bir işkenceydi.

İrlanda aksanlı bir ses, "Mezardan çıktım," dedi.

De Grenier acı çeker gibi haykırdı. Marguerite dehşetle izlerken, küçük bir kılıç de Grenier'nin sağ omzundan dışarı çıktı. De Grenier dizlerinin üzerine çökerken, Saint-Martin bir tekme savurarak adamın silahını birkaç adım öteye fırlattı. Kapıda duran Quinn elinde kırmızı sıvı kaplı bir hançerle göründü.

Lynette, Marguerite'ın elini tutarak onu kenara çekti.

De Grenier öfkeyle kükreyerek ayağa fırladı ve Saint-Martin'i yere devirdi.

Quinn iki adamın üzerinden atlayarak Lynette ve Marguerite'a doğru koştu.

Ancak Marguerite'ın daha fazlasına tahammülü yoktu. Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak Quinn'in yanından geçti ve fırlayıp giden tabancaya doğru koştu. Bir el ayak bileğini yakalayarak dengesini bozdu ve Vikontes büyük bir şiddetle yere düştü. Saldırganı tekmeleyerek tabancanın kabzasına ulaştığında terli parmakları cilalı zeminde kayıyordu.

Çocuklarına bir daha kimse zarar veremeyecekti. Hâlâ nefes alabiliyorken buna izin vermeyecekti.

Ve tabanca sağlam bir şekilde avcuna oturdu. Sırtüstü dönerek de Grenier'yi aradı. De Grenier dizlerinin üzerine doğrulmuş, yere serilmiş olan Saint-Martin'in üzerinde bir bıçak kaldırmıştı.

"*Hayır!*"

Lynette'in çığlığı odada yankılanırken Marguerite yapması gerekeni yapacak gücü buldu.

Saint-Martin avcunu yukarı savurdu ve Grenier'nin burnuna alttan bir darbe indirdi. Kıkırdağın kırılış sesi gök gürültüsü gibiydi.

Marguerite nişan alarak tetiği çekti.

On Sekizinci Bölüm

Dört hafta sonra...

Simon arabadan indi ve Marguerite Baillon'un evinin ön basamaklarından çıktı. Hava güzel ve açıktı; sabah erken saatte yağan yağmurdan iz kalmamıştı. Dışarıdan bakıldığında ev neşeli ve sıcak görünüyor, girişin iki yanındaki küplerden kırmızı çiçekler fışkırıyordu.

Simon vuramadan kapı açıldı ve Lynette güzel yüzüyle eşikte belirdi.

Simon şapkasını çıkarıp eğilerek, "İyi günler, Matmazel Rousseau," dedi.

Lynette, "Geç kaldınız, Bay Quinn," diye azarladı.

Simon cep saatini çıkarıp bakarak, "Geç kalmadım," diye itiraz etti. "Saat tam bir, sizi her gün bu saatte ziyaret ediyorum."

"Saat biri beş geçiyor." Lynette kolundan yakalayarak onu antreye çekti ve kapıyı arkasından kapadı. Simon'm şapkasını alıp vestiyere attı ve şapka askıya takılıp sallandı.

Simon sevgilisinin güzel yüzüne bakarak, "Mükemmel atış," dedi.

"Konuyu değiştirme."

"Merakımı cezp ettin." Simon gülümsedi. "Beni özledin mi, *a thiasce*?"

Lynette onu alt kattaki salona götürürken, "Özlediğimi biliyorsun," diye homurdandı. "Gelmeyeceğini düşünüyordum."

Simon ona dokunma ihtiyacıyla boştaki elinin parmaklarını sıkarken, "Beni senden hiçbir şey uzak tutamaz," diye mırıldandı. Her yerine dokunmak istiyordu.

Haftalardır perhiz yapması etkisini hissettirmeye başlamıştı ama Lynette'e düzgün şekilde kur yapmaya kararlıydı. Grenier'nin kendilerine yaptığı haksızlıkları düzeltmek için kardeşiyle birlikte Saint-Martin'in soyadını almaya karar vermişlerdi. Evlilik dışı çocuklar olduklarını öğrenmek onları yıkmış, saygın bir sosyal evlilik için uygunsuz hale getirmişti. Bu yüzden, Simon sevgilisiyle düzgün şekilde flört etmeye, onu hak ettiğini ve bir skandalla lekelenmediğini göstermeye kararlıydı.

Lynette yaramazca bir gülümsemeyle, "Bence bana âşık oluyor olabilirsin, Simon," dedi.

Simon, kolunu kavramış olan zarif eli sıkarak, "Olabilirim," dedi.

Bu kadın çok cesurdu. Simon onu arzuladığı kadar ona hayranlık da duyuyordu. Babası olarak tanıdığı adamın bu kadar hain olabileceğine inanmak istememişti ama Simon'a güvenmiş ve onun planını uygularken büyük bir cesaret sergilemişti. Simon'ın dünyasının karanlık tarafıyla yüzleştiğinde sergilediği güçse Simon'ın başını döndürmüştü.

Birlikte yaşaması kolay bir adam değildi. Simon zorluklarla geçen hayatı yüzünden sertleşmiş, kabalaşmış, sadece yumrukları ve zekâsıyla hayatta kalmıştı. Ancak sıradışı bir kadın onunla başa çıkabilir ve onu sevebilirdi. Nazik bir ortamda güçlü bir şekilde yetişmiş, ağırbaşlı ama tutkulu bir kadın olan Lynette'e rastlaması ne büyük bir mucizeydi. Lynette onu olduğu gibi kabul etmişti ve ne olursa olsun onu istiyordu.

Son dört haftadır Simon ona hem en iyi hem de en kötü taraflarını göstermiş, keyfi yerinde olsun ya da olmasın onu her gün ziyaret etmişti. Bazen ona duyduğu özlem yüzünden huysuzlaşıyordu ama Lynette ona kolayca hoşgörü gösterebiliyordu. O da mizacının çeşitli yönlerini göstermişti; bazen tatlı bir şekilde kur yapıyor, diğer zamanlardaysa gerektiğinde çıkışıyordu. Simon başka bir kadınla olmaktansa, huysuzluğunda bile Lynette'in yanında olmak istediğini fark etmişti.

Sırılsıklam âşıktı ve bundan mutluluk duyuyordu.

Salona girdiklerinde Simon pencerenin önünde oturan ve birlikte kitap okuyan Lysette'le Bay James'i gördü. Vikontes kanepede oyasıyla uğraşıyordu ve Marki Saint-Martin de küçük yazı masasındaydı.

Lynette, "Gördün mü?" diye mırıldandı. "Saint-Martin ve Bay James geldiler bile."

Simon saatini tekrar çıkardı ve çatık kaşlarla baktı. "Yeni bir saate ihtiyacım olabilir," dedi.

"Ya da bir yüzüğe."

Simon ona baktı ve Lynette göz kırptı.

Marki, "Bay Quinn," diye seslendi. "Buraya gelin, lütfen."

Lynette, "Bugün benimle bahçede yürüyüşe çıkar mısın?" diye sordu.

"Nerede istersen."

Genç kadının gülümsemesi Simon'ın içini ısıttı ve yıllardır aradığı evini nihayet bulduğunu hissettirdi. Artık bir yere, birine aitti. Bir ömür boyu yalnızlıktan sonra Lynette'in hayatındaki varlığı, çölde bulduğu bir vaha gibiydi.

"Siz Marki'yle konuşurken ben de şalımı alayım." Lynette koyu yeşil ve beyaz çizgili eteğini savurarak salondan çıktı.

Simon yazı masasına yürüdü. "İyi günler, lordum."

"Size de." Saint-Martin doğruldu ve önündeki bir sürü kâğıdı işaret etti.

"Bunlar hizmetçinin yanında bulunan şeyler mi?"

"Evet. Zavallı Celie. Bunca yıldır nasıl bir cehennemde yaşadığını hayal bile edemiyorum. Sonunda intihar edecek kadar..." Saint-Martin başını iki yana salladı. "Keşke onu asla suçlamayacağımızı bilseydi."

"Grenier'nin neden bunları yaptığına işaret eden bir şey bulabildiniz mi?"

Marki arkasına yaslanarak iç çekti ve başıyla onayladı. "Geçmişimde bir kadın vardı. İlişkimiz kısa sürmüş ve unutulmuştu; ayrılmamıza verdiği tepki dışında. Kendini kaybederek evimin önünde gözyaşlarına boğuldu ve karşılaştığımız her seferinde olay çıkardı."

Simon yüzünü buruşturarak, "Sanırım bu hikâyeleri duymuştum," dedi.

"İnsanlar bugün bile o olayları anlatıyor. İkimiz için de korkunçtu. O dönemde henüz Marguerite'la tanışmadığım için, bu kadının neden o kadar yıkıldığını anlayamıyordum. Aşkı veya saplantıyı bilmiyordum." Saint-Martin ensesini ovaladı. "Ne yazık ki sorunla olması gerektiği gibi başa çıkamadım

ve ailesi hepimizi daha fazla rezillikten kurtarmak için onu uzaklaştırdı."

"Grenier onu tanıyor muydu?"

"Anlaşılan ona âşıkmış. Uzaktan kuzeniymiş ve onunla evlenmeyi umuyormuş. Kadın Paris'ten gönderildikten kısa süre sonra intihar etmiş ve Grenier de suçu bana yıkmış. Belki de haklıydı."

Simon elini Marki'nin omzuna koydu. "Hastalığını ilişkiniz gün ışığına çıkarmış olsa da, bence siz olmasanız da bir noktada deliliğini belli edecekti. Grenier'nin davranışlarına bakılırsa, akıl hastalığının ailede olduğunu düşünüyorum."

"Keşke o kadar basit olsaydı." Marki uzandı ve Simon'ın eline bir baba gibi şefkatle vurdu. Simon bu harekete çok şaşırmıştı. "Marguerite, Grenier'nin ölümünden ve bunun kendi elinden olmasından dolayı hâlâ şokta. Lysette gibi o da kâbuslar görüyor. Ben şimdiye kadar kızlarımın hayatlarında olamadım. Artık çocuk değiller, evlenmek üzereler." Saint-Martin bir kaşını kaldırdı. "Evlenmek üzereler, *oui*?"

Simon gülerek geri çekildi. "İkisinin birden sorumluluğunu alamam, lordum. Sadece biri."

Lynette yüzünde hafif bir gülümsemeyle yanlarına gelirken, "Neye gülüyorsunuz siz, Bay Quinn?" diye sordu. Elini uzattı ve Simon genç kadının elini tutarak dudaklarına götürdü.

Simon sevgilisinin koluna girerek, "Hiç," dedi. "Yürüyelim mi?"

"Çok güzel olur."

İzin isteyerek salondan ayrıldılar ve koridordan geçerek dışarı açılan kapılardan çıktılar. Bahçeye çıktıklarında Simon onu kendine bastırırken yağmurla temizlenmiş havayı ve

Lynette'in parfümünün baştan çıkarıcı kokusunu derin derin içine çekti.

Lynette dudaklarını tatlı bir şekilde kıvırarak, "Biliyor musun," diye mırıldandı, "seni ilk gördüğümde yakışıklılığına hayret etmiştim ve asla ehlileştirilemeyecek biri olduğunu düşünmüştüm."

"Ehlileşmek?" Simon kaşlarını kaldırdı. "Bu düşünceden hoşlandığımdan emin değilim."

"Öyle mi?" Lynette çikolata rengi gür kirpiklerinin altından ona baktı. "Benimle ilgili ciddi düşünmüyor musunuz, Bay Quinn?"

"'Bay Quinn,' ha?" Simon uzun bir çalılığın arkasına çekilirken Lynette'i de beraberinde sürükledi. Sonra sevgilisinin yüzünü ellerinin arasına alarak öptü ve ona duyduğu tatmin olmak bilmez arzunun sadece çok küçük bir bölümünü sergiledi.

Genç kadının dudaklarını yalarken onun iniltilerinin tadını çıkardı. Dilini ağzına sokarak iştahla içti. "Beni ehlileştirmek istemezsin, *a thiasce*."

Lynette başını arkaya atıp gözlerini kapayarak, "Bu gece sana geleyim," diye fısıldadı.

"Beni kışkırtma," diye hırladı Simon.

"Simon." Lynette gülerek gözlerini açtı. "Beni delirteceksin. Seni nasıl hayal ettiğim konusunda hiçbir fikrin yok mu? Seni nasıl özlediğimi bilmiyor musun? Bazen geceleri seni çok ahlâksızca düşünüyorum. Ellerinin tenimde dolaştığını, dudaklarının göğüslerime kapandığını, üzerime uzandığını..."

"Lanet olsun!" Simon onu kendine çekti ve kasıklarını eteğine huzursuzca bastırarak pantolonunun içinde iyice sert-

leşmiş olan erkekliğini hissettirdi. "Sen bir azizi bile yoldan çıkarırsın."

Lynette öpüşmekten şişmiş dudaklarını yalayarak, "Şu tarafta gözden uzak bir kameriye var..." diye önerdi.

"Lanet olasıca, sana düzgün şekilde kur yapmaya çalışıyorum."

"İçime çoktan girmiş olduğun düşünülürse bunun için geç kaldın." Lynette ürperdi. "Bazen seni içimde..."

Simon homurdanarak sevgilisini tekrar öperken bu tutkusu ve rahatlığı için minnettardı. Mahcubiyet olmadan, en başından beri olduğu gibi ona tamamen güveniyordu.

Lynette nefes nefese, "Ne bekliyorsun?" diye sordu.

Simon genç kadının altın sarısı buklelerinden birini kulağının arkasına atarken boğuk bir sesle, "Sana zaman tanımak istiyorum," dedi. "İstediğinin ben olduğumdan emin olmanı istiyorum."

Lynette'in kaşları kalktı. "Ya başka birini bulursam? Gitmeme izin mi vereceksin?"

Simon istemsiz bir şekilde genç kadının zarif tenini kavrayınca onu bırakmak için kendini zorladı. "Hayır."

Lynette ince kollarını onun beline sararak aralarındaki boşluğu kapadı. "Bence de. Bu yüzden bir hiç uğruna ikimize de işkence çektirme."

"Sana sunacak bir şeyim yok."

"Bana kalbini ve bedenini ver, istediklerim bunlar. Geri kalanların hepsini –bir ev, aile– kendimiz yaparız. Saint-Martin yüklü bir çeyiz sözü verdi."

Simon aralarındaki cinsel gerginliği hafifletme çabasıyla yürüyüşe geri dönerken, "İhtiyacım yok," dedi. "Tuhaf ama Eddington sözünü tuttu."

"Ne güzel." Lynette'in gülümsemesi ona mutlu olduğunu gösteriyordu fakat Simon onun ne olursa olsun kendisini kabul edeceğini biliyordu. "Annem ve babam da evlenmek niyetinde."

Simon memnun bir tavırla gülümsedi. Bu kadar uyumlu bir çift ender bulunurdu. "Onlara mutluluklar dilerim."

Lynette, "İrlanda'da balayı yapsak harika olur," diye mırıldandı. "Böylece annemle babam de güzel zaman geçirip kavuşmalarını kutlayacak fırsat bulurlar."

"Lynette." Simon gülerek sevgilisini kucağına aldı ve havada döndürdü. "Beni hayatımın sonuna kadar hor kullanacaksın, bunu görebiliyorum."

Lynette ellerini onun omuzlarına koydu ve dudaklarını burnunun ucuna bastırdı. "O günlere –ve gecelere– hemen başlamak istediğim için beni suçlayabilir misin? Biraz daha ayak sürürsen, daha iyi biriyle karşılaşmayı umduğunu filan düşüneceğim."

"Daha iyisi yok ki."

"Elbette yok." Lynette parmaklarını genç adamın saçlarına daldırırken mavi gözleri sıcacık parlıyordu. "Teklif et artık," dedi.

Simon abartılı bir şekilde iç çekerek sevgilisini yere indirdi ve çakıllı patikada bir dizinin üzerine çöktü. "Lynette Rousseau, karım olmayı kabul ederek beni onurlandırır mısınız?"

Genç kadının gözleri yaşlarla doldu ve dudakları titredi. "Ah, Simon..."

Simon ceketinin cebine uzanarak bir yüzük kutusu çıkardı.

Lynette'in gözleri kocaman açıldı. "Bütün bu süre boyunca yanında mıydı bu?"

Simon gülümsedi.

"Ahhh!" Lynette ayağını yere vurdu, olduğu yerde döndü ve Simon'dan uzaklaştı.

Simon onu asla bırakmaya niyetli değildi ve gülerek peşinden koştu.

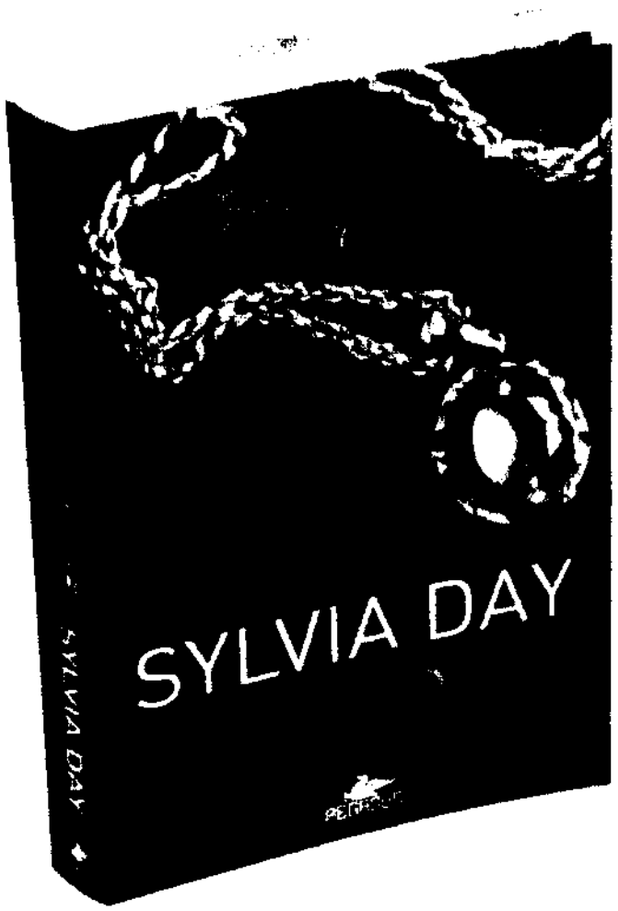

Baskılara tüm gücüyle karşı koyan genç bir kadın

Kalbini aşka açmaktan korkmayan genç bir erkek

Erotik, kışkırtıcı ve reddedilemeyecek bir davet

"Sylvia Day kitabında sempatik karakterler yaratıp ustaca bir kurguyla bezemiş. Cüretkâr ve açık aşk sahneleriyle süslü bir kitap!"
Publishers Weekly

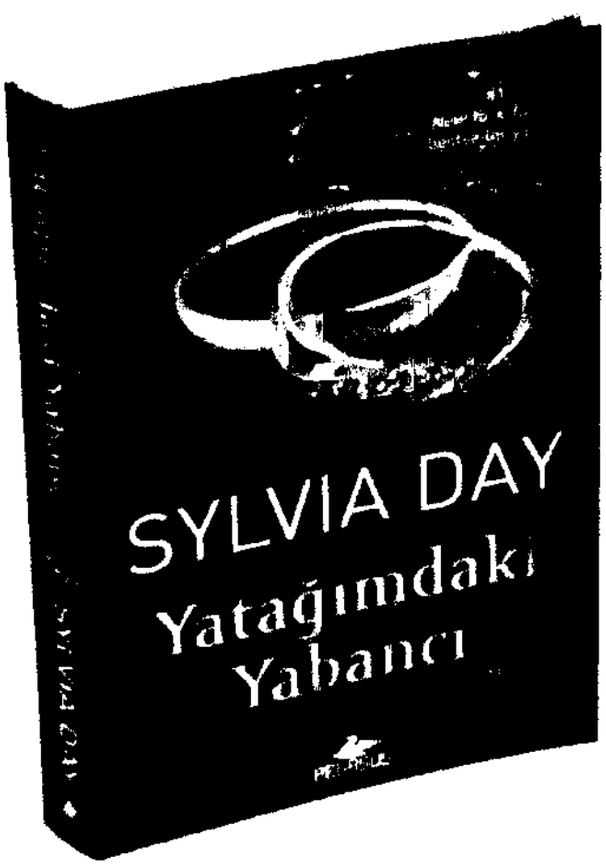

Evlilik bir kumardır

Aşksa bu oyunun en büyük sürprizi

"Nefes kesici olmayan tek bir satırı dahi yok."
Romance Junkies

"Cüretkâr bir biçimde özgün, cesur ve duygusal. Zekice kurgulanmış..."
Romantic Times

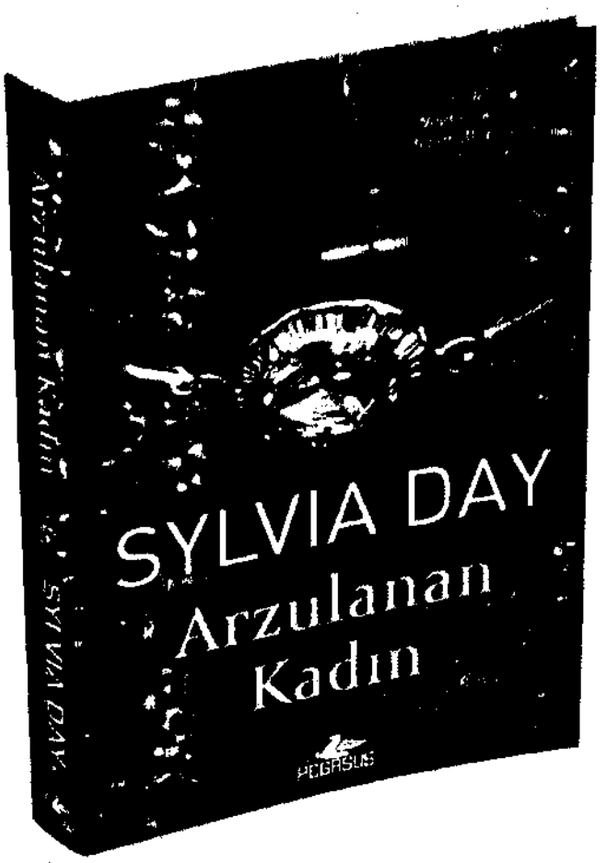

Bitmeyen bir arzu
Koşulsuz teslimiyet...

"Buram buram tutku kokan,
tehlikeli bir oyun."
Booklist

"Danielle Steel ve Jackie Collins'i
artık bir kenara bırakın,
yeni bir çağ başlıyor."
Amuse

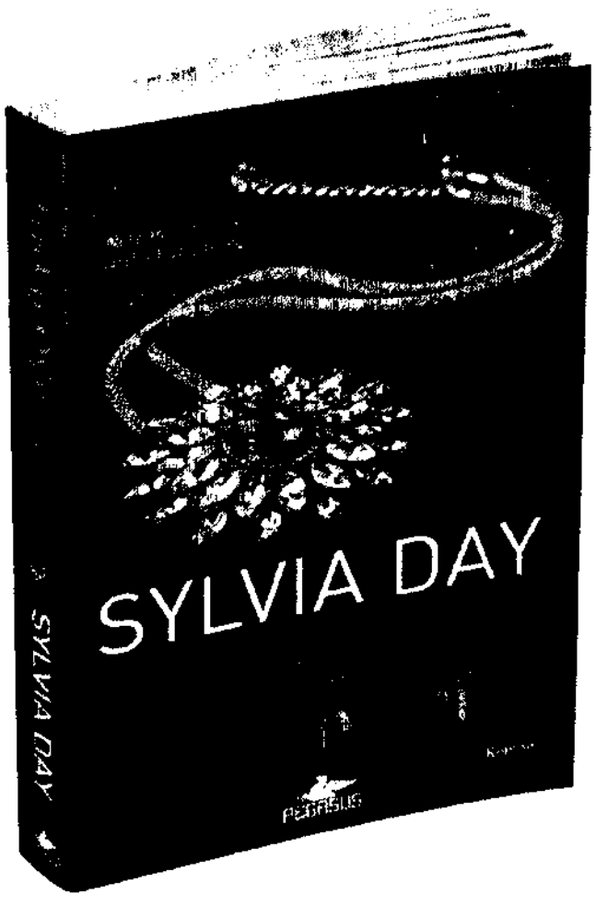

Oyunlar her zaman
masum olmayabilir.
Ve işin içine tutku girince
tüm kurallar değişir...

"Day seksi entrikaları karakterler
arasındaki kimyayla birleştirip
oldukça duygusal, tutkulu bir
roman ortaya çıkarmış."
Booklist

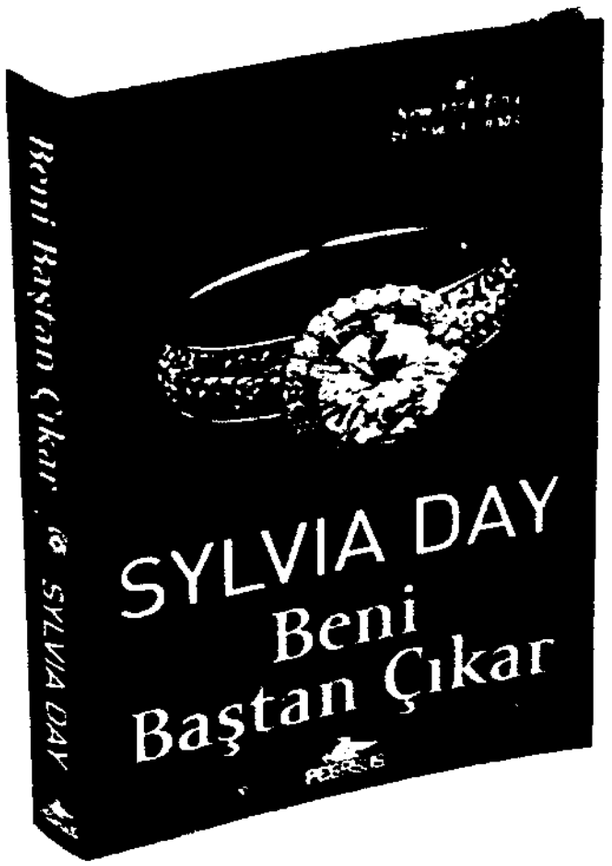

Çocukluk aşkıyla birlikte tüm tutkusunu
kaybettiğini düşünen bir kadın
Ve bu tutkuyu yeniden canlandıran, maskeli bir âşık...

"Naif, erotik romansın tartışmasız kraliçesi."
Teresa Medeiros

"Daha önce okuduğunuz her şeyden yüz kat daha ateşli."
Reveal

akirakitap